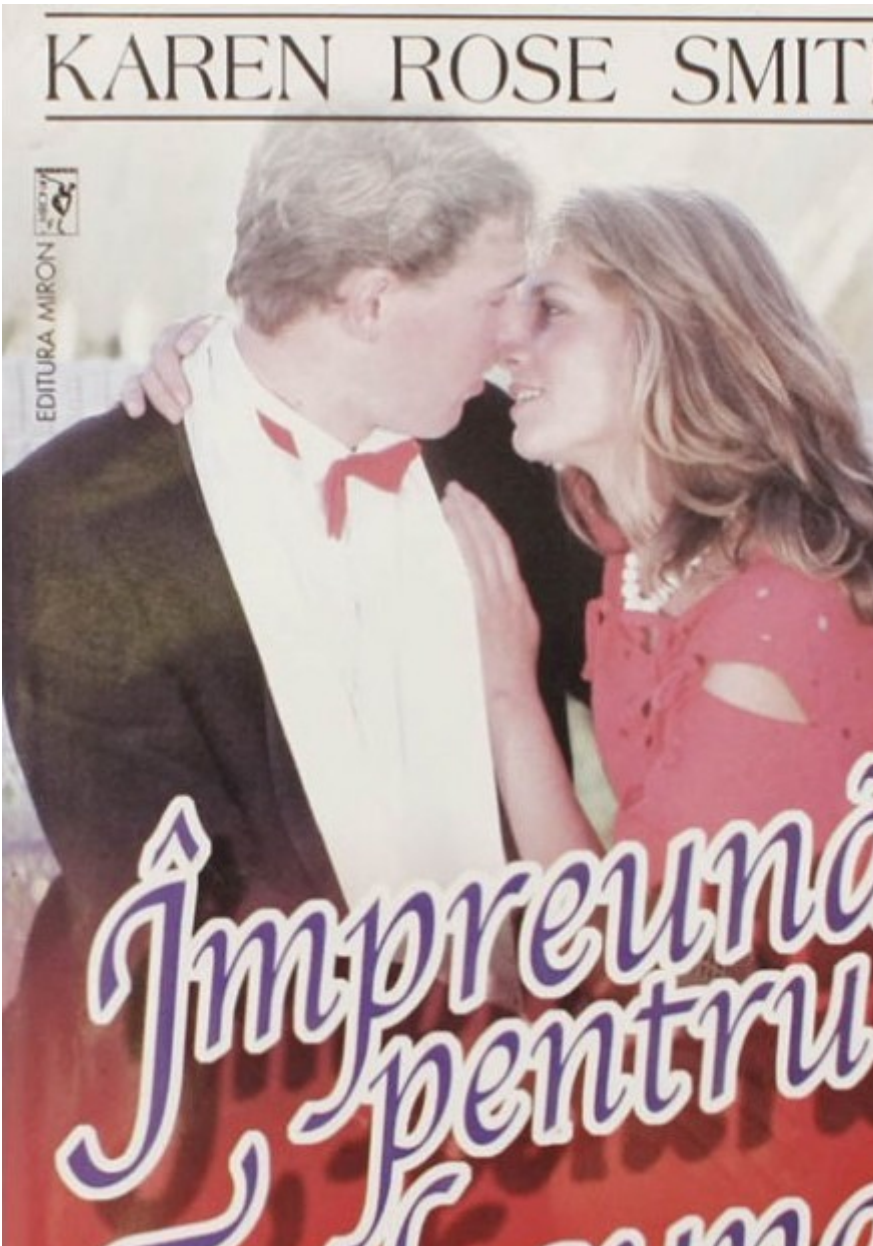
KAREN ROSE SMIT
EDITURA MIRON
Împreună
pentru

KAREN ROSE SMITH

Împreună pentru totdeauna

Titlu original: *FOREVER AFTER*

Traducător: Mihnea Columbeanu

Darcy Kearn e tot ce-şi poate dori vreodată un bărbat de la o femeie: frumoasă, inteligentă – şi la fel de pricepută să repare maşini ca şi să pregătească cine romantice pentru doi, cu lumânări pe masă. Când maşina atrăgătorului avocat Seth Hallaran se strică în orăşelul ei din Pennsylvania, Darcy nu întârzie să facă şi una, şi alta. Deş atracţia dintre ei este prea puternică

pentru a fi ignorată, Darcy se confruntă în curând cu o problemă care s-ar putea dovedi irezolvabilă…

Cea mai bună prietenă a ei este angajată într-o cruntă bătălie pentru custodia asupra copilului – iar avocatul care-l reprezintă pe nemilosul ei fost soţ nu e altul decât Seth. Cu loialităţile oscilând între prietena ei şi bărbatul de care se îndrăgosteşte cu repeziciune, Darcy ştie că va trebui să facă o alegere care-i va schimba viaţa pentru totdeauna. Doar dacă nu cumva poate învăţa să aibă încredere în Seth din toată inima… şi dacă Seth nu-i poate dovedi că singurul lucru care contează este o iubire durabilă până la adânci bătrâneţi…

În memoria mătuşii mele, Rose Cacciola. Cu drag, Karen.

Capitolul 1

Bărbatul era bine clădit, transpirat şi fără cămaşă.

Darcy Kearn se strecură după tejghea, gândindu-se că, dacă ar fi fost la plajă, ar fi admirat cu plăcere priveliştea. Umeri laţi, şolduri suple, bicepşi care păreau fortificaţi prin muncă fizică.

Dar nu era la plajă. Se afla în atelierul ei de reparaţii, iar noul sosit, după cum arăta, era frustrat… şi furios. Trupul lui pe jumătate gol, sclipind de sudoare, emana nervozitate, în timp ce privea încruntat cele două autovcehicule parţial demontate.

Mecanicul şef o informase deja că omul refuza să accepte faptul că nu-i puteau repara maşina până luni. În asemenea momente, Darcy ar fi preferat să lucreze la un motor, nu să alunge dracii altora.

Străinul aruncă o privire spre birou şi porni într-acolo ca un om cu o misiune precisă. În timp ce se apropia, privirea lui Darcy seândreptă spre pieptul lui. Păr negru cârlionţat, umed de năduşeală, în formă de „T”. Şuviţe inelate în jurul sfârcurilor cafenii bărbăteşti, pentru a forma apoi o săgeată prelungă şi îngustă către betelia şortului bleumarin. Era destul de suplu pentru a i se distinge clar coastele. Vârtejul de păr din jurul ombilicului îi trezea ispita de a privi şi mai jos. Simţi o palpitaţie în stomac şi făcu un efort să ridice ochii.

Privirea ei trecu peste o bărbie puternică, până la doi ochi tenebroşi… şi se opri. Niciodată nu mai văzuse o expresie atât de intensă în ochii unui bărbat.

Dintr-odată, îşi dodi ca salopeta ei să fi fost mai atrăgătoare şi feminină. Iritată de gândul că ar fi purtat dantele sau mătăsuri într-un garaj, vorbi răspicat:

— Sunt Darcy Kearn. Vă pot ajuta cu ceva?

Bărbatul îşi trecu degetele prin părul des şi aspru.

— *Dumneavoastră* sunteţi patroana?

Înaltă de un metru şi cincizeci şi opt de centimetri, Darcy era obişnuită să se uite la bărbaţi de jos în sus. Dar acest om îi dădea senzaţia că ar fi avut nevoie de pantofi cu tocuri înalte de-un stânjen ca să-l poată privi de pe poziţii de egalitate.

Îşi îndreptă umerii, adunându-şi forţele.

— Da, sunt Kearn, de la *Kearn's Automotive Repair*. Pot să vă ajut? repetă ea.

Omul privi prin atelier, apreciind spaţiile şi echipamentele.

— Sunteţi singurul garaj deschis vinerea la o oră atât de târzie, şi singurul care va fi deschis şi mâine. Am nevoie de maşină cât mai curând posibil. Cât trebuie să plătesc ca să vă apucaţi de ea dimineaţa la prima oră?

Cumva, Darcy reuşi să-şi stăpânească nervii.

— Noi nu lucrăm aşa, domnule…

— Hallaran. Seth Hallaran, se prezentă el repezit.

Hallaran… Hallaran… Numele îi ricoşă prin minte, în timp ce încerca să-l repereze.

— Domnule Hallaran, suntem suprasolicitaţi. Am primit o mulţime de comenzi în ultimul weekend, de Memorial Day, la care se adaugă şi reviziile de care au nevoie clienţii noştri regulaţi…

Hallaran o privi drept în ochi.

— Haideţi, domnişoară Kearn. Cât face?

Darcy renunţă să se mai gândească de unde-i ştia numele. Oricine-ar fi fost, era obişnuit să obţină orice voia. Ei bine, nu şi de astă dată.

— Domnule Hallaran, n-aveţi decât să vă duceţi maşina în altă parte, dacă preferaţi să nu aşteptaţi până v-o putem repara noi.

Un muşchi de pe obrazul lui palpită rapid, în timp ce glasul îi vibra de furie abia reţinută.

— Cam greu, din moment ce motorul

nu-i merge, iar până aici am adus-o tractată. Acum, *dumneavoastră* răspundeţi de ea.

Darcy îşi stăpâni un oftat. De ce o credeau toţi clienţii o vrăjitoare atotputernică într-ale mecanicii? Ieşi de după tejghea, pentru a se uita pe fereastră spre superbul lui Firebird albastru-cobalt agăţat la remorca autoutilitarei. Încet, numără până la zece, amintindu-şi cum o învăţase tatăl ei că umorul şi răbdarea erau mai profitabile decât o limbă desferecată.

Se întoarse cu faţa spre Hallaran.

— Domnule Hallaran, v-aţi scos amigdalele?

Sprâncenele lui Hallaran se arcuiră.

— Da, de ce?

— Mă întrebam dacă nu cumva medicul v-a extirpat şi răbdarea şi buna

dispoziţie.

Un moment, Hallaran păru gata s-o înşface de umeri şi s-o zgâlţâie. Apoi, expresia i se destinse şi izbucni în râs. Un râs profund şi puternic, care reverbera prin trupul ei până-n vârfurile picioarelor. Darcy îşi dădu seama că nu era supărat pe ea, ci pe împrejurările care-l aduseseră acolo.

Râsul scăzu până la un chicotit, în timp ce Seth Hallaran clătina din cap.

— Iertaţi-mă dacă am fost cam bădăran. Nu mă aşteptasem să mi se găurească rezervorul de benzină. A trebuit să merg o milă pe jos până la cel mai apropiat telefon public, pe canicula asta, apoi să aştept trei sferturi de oră camionul care să mă tracteze. Iar dumneavoastră staţi aici calmă şi naturală ca o fragă proaspăt culeasă.

— Ăsta ar vrea să fie un compliment?

Hallaran zâmbi.

— De obicei, nu. Dar, cu pistruii şi părul ăsta roşcat… Hai c-am făcut-o de oaie, nu?

— Mai bine opriţi-vă până nu e prea târziu, replică Darcy, fără să-şi poată stăpâni la rândul ei un zâmbet.

Seth Hallaran se apropie, până când Darcy putu să-i simtă mirosul masculin, de mosc. Bătăile inimii i se accelerară până la un flux continuu. Făcu un pas înapoi. Intimidarea era una, iar puterea masculină pură, cu totul altceva.

Hallaran îşi înclină capul.

— Ascultaţi, domnişoară Kearn, îmi prezint scuzele dacă v-am insultat etica profesională. Sunt obişnuit cu practicile din oraşele mari. M-am uitat aici recent, şi încă nu m-am familiarizat cu oraşul

Hershey. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care am nevoie de un mijloc de transport.

Avea farmec. Măcar atâta trebuia să recunoască. Şi ştia când să şi-l pună în aplicare. Dar asta nu schimba nimic.

— Chiar dacă v-aş putea găsi un loc pentru mâine dimineaţă, ceea ce *nu pot,* sublinie ea, nu am un rezervor nou. Nu voi putea obţine unul până luni dimineaţa. Vă pot da un număr de unde să închiriaţi o maşină. Iar în Hershey există şi un serviciu de taxiuri. Dumneavoastră alegeţi.

Seth se încruntă. Ceva din ochii lui Darcy Kearn, sinceritatea din vocea ei, îi răscolea sufletul. Senzaţia îl irita, aşa că încercă o ripostă suavă – dar nu-i veni nimic în minte.

— Să vă dau catea mea de vizită,

spuse el, scoţându-şi portofelul.

Darcy luă cartea şi o citi. Pe faţă îi apăru o expresie stranie.

— Deci, de-aici vă ştiam…!

— Poftim?

— Sunteţi avocat. Îl reprezentaţi pe Brad Winston.

— Îl cunoaşteţi?

— Fosta lui soţie e cea mai bună prietenă a mea.

Ridică privirea spre el, cu o expresie acuzatoare în ochi.

— Nu-mi vine să cred că i-aţi putut accepta cazul. Nu merită custodia asupra fiicei lui. Marsha a avut grijă de Jenna, a plătit datoriile lui Brad…

Seth o întrerupse:

— E clar că aveţi o opinie subiectivă.

Darcy pufni zgomotos, făcând eforturi să nu-şi piardă răbdarea. Obrajii i

se înroşiseră, iar vocea-i era agitată.

— Sunt mult mai obiectivă decât dumneavoastră. N-o cunoaşteţi pe Marsha, nici pe Jenna şi nici pe Brad. Cum vă puteţi gândi să luaţi o fetiţă de lângă mama ei?

— Un moment. Din câte-mi spune Winston, are motive.

— Minte. Întotdeauna a minţit. Aşa le rezolvă pe toate.

Seth acceptase cazul lui Winston doar cu o săptămână în urmă, dar încă nu-l preluase. Dacă, însă, ceea ce-i spusese clientul lui era adevărat, atunci acea temeiuri să lupte pentru custodie. Dacă Darcy Kearn şi Marsha Winston erau cele mai bine prietene, probabil că Darcy ea orbită de loialitate. Seth întâlnise de multe ori asemenea situaţii.

— Se pare că ne aflăm de o parte şi

de alta a baricadei.

Darcy ridică bărbia.

— Asta nu are nicio importanţă.

Părul ei roşu ca flacăra, lung până la umeri, distona cu salopeta decorată cu dâre de unsoare. O pată îi marca un loc deosebit de ispititor, pe sânul stâng.

— Ba are. Aş dori să luăm cina împreună, diseară.

Darcy clipi din ochi.

— Nu mi se pare deloc o idee bună.

— De ce nu? Din cauza felului cum sunt îmbrăcat? replică el, simţind cum pulsa de dorinţă sub privirea ei care-i cutreiera pieptul.

— Nu.

Vocea ei părea să fi devenit puţin cam sufocată, dar putea fi şi efectul imaginaţiei lui pline de speranţe.

— Atunci, care-i problema?

— V-am citit biografia. V-am văzut şi fotografia în ziar, anul trecut, când l-aţi reprezentat pe senatorul Gotlieb. Eu sunt provincială. Frecventăm cercuri diferite.

— Vrei să spui că eşti o snoabă.

— Nu-i adevărat!

— Dovedeşte-o!

— Nu pot. Dumneavoastră îl reprezintăţi pe Brad. Ăsta-i un motiv suficient ca să nu devenim… prea prietenoşi.

Seth nu era de aceeaşi părere, dar nu silea niciodată o femeie să facă ceva împotriva propriei ei voinţe şi nici n-avea timp de jocuri. Oricum, nu se pricepea la aşa ceva. La strategie, da. La manipulările masculin-feminine, nu.

Scoţând una dintre cărţile ei de vizită, Darcy notă pe verso un număr de telefon şi o adresă, apoi i-o oferi.

— Ăsta-i numărul agenţiei de închirieri. Întreabaţi de Jed. Spuneţi-i că eu v-am trimis.

Bătea deja în retragere. Era clar că-l considera un duşman.

— Şi-acum, dacă-mi spuneţi la ce oră să vă caut luni, continuă ea, am să vă sun pentru a vă spune un preţ estimativ şi cam când va fi gata maşina.

— Faci asta pentru toţi clienţii?

— Pentru toţi cei noi şi pentru oricine mi-o cere. Pe termen lung, e o economie de timp şi preîntâmpină neînţelegerile şi alte probleme.

Era cazul să plece – dar, fir-ar să fie! Voia să ştie mai multe despre ea.

— *Dumneata* ai să-mi repari maşina?

Darcy îl privi în ochi.

— Vi se pare improbabil ca o femeie să se priceapă la alternatoare,

carburatoare, bujii şi transmisii?

Seth bănui că trebuise să-şi apere ocupaţia de prea multe ori ca să le mai numere.

— N-am mai cunoscut niciodată o femeie care să fie mecanic auto, necum o patroană de garaj. Eşti un caz unic.

Şi captivant. Dar, dacă sperase ca Darcy să-l distragă şi să-i liniştească agitaţia, expresia lui îl înştiinţă că mult mai mult succes ar fi avut o partidă de jogging. N-o interesa.

— Formula asta n-am mai auzit-o, replică ea în cele din urmă.

În ciuda semnelor evidente, Seth insistă:

— Ce anume te face să fii unică, Darcy? De ce te simţi atât de bine aici? întrebă el, arătând spre elevatoarele pentru maşini.

Darcy nu părea dispusă să-i răspundă. Dar trebuia să fi văzut că-l interesa sincer.

— Garajul a fost al tatii. De când mă ştiu, m-am ţinut după el peste tot, dându-i şurubelniţe, sârme, cleşti… La doisprezece ani, mă descurcam deja mult mai bine cu un motor decât fraţii mei mai mari.

— Ai crescut în Hershey?

— Mhm. Toată viaţa am trăit aici.

Şi-i plăcuse, după tonul pe care vorbea. Seth nu şi-o putea imagina atât de ataşată de un anumit loc… sau de un anumit om. Evident, el şi Darcy erau plămădiţi din aluaturi diferite. Iar Darcy înţelesese deja acest lucru. N-ar fi stricat să-i urmeze exemplul.

— Pot să dau şi eu un telefon? întrebă el politicos. Trebuie să chem un taxi.

* * *

Cerul era albastru ca un ocean pătat cu spuma albă a valurilor. Darcy spera ca arşiţa de început de iunie, neobişnuit de sufocantă, să fie de scurtă durată. Lăsând să se închidă uşa cu plasă contra ţânţarilor, coborî cu grijă treptele verandei din spatele casei, în mâini cu oala în care fasolea încă mai continua să clocotească mărunt.

În timp ce ocolea gardul viu dintre proprietatea ei şi cea a Marshei, auzi plescăielile şi chiotele Jennei. Intră în curtea vecină şi-i zâmbi afectuos fetiţei de opt ani aşezate pe umerii lui Chuck, care încerca s-o arunce în bazin.

Chuck Porter era un bărbat blând, cu inimă mare, care reuşise cumva să străpungă zidul rezervelor Marshei, întărit

în urma divorţului. Voinic, cu o barbă deasă şi cârlionţată, îi amintea lui Darcy de Paul Bunyan. Văzând-o, îi făcu cu mâna.

— Vino să te răcoreşti şi tu!

— Da, Darcy! îi ţinu isonul Jenna. Mami nu vrea să-şi ude iar părul. Ţie nu-ţi pasă de-al tău, nu?

De la divorţ, Marsha era încontinuu preocupată de felul cum arăta. Avea grijă ca manichiura şi pedichiura să-i fire mereu impecabile, iar părul şaten îi stătea tot timpul pieptănat şi aranjat perfect.

Darcy merse spre masa de lemn şi puse pe ea oala cu contribuţia ei pentru cină.

— După ce mâncăm, am să mă bălăcesc şi eu.

Marsha ieşi pe uşa din spate, într-un combinezon cu modele hawaiiene roz cu

galben. Era fardată la perfecţie şi arăta mai tânără decât cei treizeci şi doi de ani ai ei. Darcy se minuna mereu cât de diferite puteau fi ea şi Marsha, dar preţuia apropierea care se formase între ele în ultimii trei ani.

La moartea tatălui ei, când i se împărţise averea, Darcy îşi investise moştenirea în Cape Cod-ul din vecini. Ea şi Marsha se împrieteniseră la cataramă. Iar Jenna… Darcy se îndrăgostise de ea de la prima vedere. Ochii ei căprui imenşi, faţa cu obraji plini, încadrată de părul castaniu drept şi bogat, ce se legăna în jurul bărbiei. Fetiţa furase inima lui Darcy, iar Darcy se întreba dacă pe propriii ei copii i-ar fi putut iubi mai mult decât pe Jenna.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă ea.

Marsha îi făcu semn să intre.

— Sigur. Mai sunt multe de adus.

Chuck a cumpărat salată de macaroane, murături şi cartofi prăjiţi, aşa că putem face baie cu toţii, iar eu nu va trebui să-mi petrec tot timpul la bucătărie.

În timp ce o conducea pe Darcy în locuinţa ca un mic ranch, pe uşa din spate, îi spuse încet:

— E atât de atent, că mă şi sperie!

Darcy deschise frigiderul şi scoase doi litri de se.

— De ce să te sperie? Meriţi să fii iubită.

Ochii chihlimbarii ai Marshei erau peste măsură de serioşi.

— Crezi? Şi dacă o-ncurc din nou? Dacă nu-s destul de bună pentru el ca să-l ţin aici, nu la jocurile de cărţi? Dacă…

Darcy luase pachetul cu pahare de plastic. Îl trânti la loc pe bufet, întorcându-se spre prietena ei.

— Termină! Chuck şi Brad sunt doi oameni cu totul diferiţi. Nu-i compara; nu face comparaţii între relaţiile pe care le ai cu oamenii.

Ochii Marshei deveniră nefiresc de strălucitori.

— N-am încotro. Nu-mi pot permite să repet greşeala. Trebuie să mă gândesc la Jenna. Prima dată, am crezut că dragostea era de ajuns, şi n-a fost. Dumnezeule, cât de amarnic m-am înşelat!

Tonul lui Darcy deveni mai blând.

— Acum eşti mai matură şi mult mai înţeleaptă. Încrede-te în propria ta putere de judecată. Şi într-a Jennei. Cred că e mai apropiată de Chuck decât ca fost vreodată de Brad.

Marsha dădu din cap.

— Îl adoră. Brad abia dacă-i acorda atenţie, în tot timpul căsniciei. De la

divorţ, s-a transformat într-un Moş Crăciun. Pe când Chuck, în loc s-o bombardeze cu cadouri, îşi petrece timpul cu ea. O ascultă. Nu înţeleg de ce vrea Brad custodia.

— L-am cunoscut pe avocatul lui.

Marsha scoase containerele cu mâncare semipreparată.

— Pe Seth Hallaran? Cum? Unde? Îţi dai seama ce fel de procese a câştigat? Articolul ăla din ziar conţinea şi o listă. Ce-am să mă fac, cu un apărător atât de puternic alături de Brad? Şi avocatul meu e bun, dar… Darcy, mi-e frică!

Marsha nu voia să i se răspundă la întrebări – dorea doar o încurajare.

— Nimeni n-ar putea să fie o mamă mai bună decât eşti tu, o asigură Darcy. Nu-ţi mai face griji. Brad n-are nicio şansă. La fel i-am spus şi domnului

Hallaran.

— Ai vorbit cu el despre Jenna?

— Nu tocmai. Dar mi-a făcut impresia că încă nu l-a cunoscut pe Brad.

Ridicând capacul cutiei cu salată de macaroane, Marsha spuse:

— Avocaţilor puţin le pasă dacă-şi cunosc clienţii sau nu. Doar să câştige îi interesează. Punct. Antecedentele lui Seth Hallaran arată că e un avocat foarte bun.

Darcy şi-l alungă din minte pe tulburătorul avocat, pentru a se concentra asupra prietenei sale.

— Nu trebuie să-ţi mai faci atâtea griji, altfel Jenna va începe să simtă efectele. Dacă Brad îşi bagă minţile-n cap, n-o să mai ceară custodia. Nu poţi discuta cu el?

— Ne-am pierdut de mult capacitatea de a discuta omeneşte.

— Trebuie să încerci – măcar de dragul Jennei.

— Ştiu că ai dreptate. Am să vorbesc cu el, când va veni s-o ia, în weekendul viitor.

Marsha deschise sertarul cu tacâmuri şi scoase un snop de linguri, lucruliţe şi cuţite.

— Fără tine, nu ştiu cum aş fi scos-o la capăt cu divorţul şi toate problemele astea.

Darcy începu să toarne suc în pahare.

— Nu te subestima. Eşti o femeie puternică. Şi o ai pe Jenna. Ea înseamnă totul.

Privind-o drept în ochi, Marsha o întrebă:

— Te-ai gândit vreodată la o adopţiune?

— M-am gândit. Dar sunt atât de ocupată cu garajul… Afacerile sunt foarte importante pentru mine. Nu ştiu dacă aş avea timp pentru un copil.

Marsha luă tava cu crenvurşti şi deschise uşa.

— Cândva, erai dispusă s-o faci.

— Fiindcă nu aveam încotro. Gary îmi spusese de nenumărate ori că în planurile lui nu intrau şi copiii. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu era bărbatul potrivit pentru mine. Ar fi trebuit să observ cât de egoist şi calculat era.

— Iubirea ne pune ochelari de cal – cât de bine o ştiu acum! Încerc ca, în cazul lui Chuck, să văd limpede. Şi, dacă eu am speranţe, atunci există şi pentru tine. N-ai decât douăzeci şi opt de ani. Încă ai mai putea să întâlneşti un om deosebit, un bărbat căruia să-i placă orăşelul ăsta

turistic şi să fie dispus să-şi petreacă viaţa aici, unul care să-şi dorească o familie şi copii.

Gândul la Gary, la erorile de judecată în privinţa lui şi la sarcina pierdută, o întrista pe Darcy. Prea lipsită de experienţă ca să înţeleagă semnele de pericol, îl iubise şi visase să-şi făurească un viitor alături de el. Dar Gary nu avusese niciodată intenţia să rămână în Hershey, nici s-o ia cu el la New York. Dacă i-ar fi spus că metoda ei contraceptivă eşuase şi rămăsese însărcinată, n-ar fi contat cu nimic. N-o iubise niciodată. În ziua când îi spusese că pleca, o făcuse să înţeleagă foarte clar acest lucru.

În timp ce Marsha se îndrepta spre piscină ca să-i cheme pe Chuck şi Jenna, prin faţa ochilor lui Darcy fulgeră un chip.

Ca şi cum şi-ar fi pus o întrebare, îşi răspunse singură, în tăcere. Nu. Nici Seth Hallaran nu era omul acela deosebit. Pe de o parte, era din altă categorie socială. Pe de altă parte, reprezenta tabăra adversă. Punct.

* * *

Dminică după-amiaza, Seth se aşeză în cabinetul lui, citind dosarul lui Brad Winston. Omul declara că fosta lui soţie îşi neglija fiica. Avea un amant. Pentru unii judecători, acest lucru ar fi contat, dar nu reprezenta, în sine, argumentul hotărâtor în favoarea lui Brad. Problema neglijării era cu totul altceva. Brad spunea că Marsha o lăsa seara pe Jenna acasă cu guvernanta de mai multe ori decât stătea cu ea. Afirma că o mai lăsase şi singură în

casă. Declara că Marsha uita adeseori de fetiţă. Cel mai important: Jenna îi telefonase lui Brad de la şcoală, plângând, fiindcă nu venise nimeni s-o ia. Brad susţinea că hainele Jennei erau vechi şi uzate. Şi nu înţelegea de ce, din moment ce plătea pensie alimentară.

Adunându-le pe toate laolaltă, şi *dacă* erau adevărate…

Seth îşi amintea o vreme când l-ai fi crezut fără să stea pe gânduri. Îşi frecă faţa cu mâna şi închise dosarul. În loc de a sta închis într-o vilă cu aer condiţionat, mai bine ar fi ieşit să se bucure de vremea frumoasă. Căldura mai scăzuse, iar Seth ştia prea bine unde i-ar fi plăcut să se afle şi ce să facă.

Găsise un loc ideal pentru picnic, în timp ce explora drumurile lăturalnice – o zonă cu iarbă, copaci şi un râu. Şi-o

imagina pe Darcy şezând ca o indiancă, pe pătur. Soarele îi învăpăia părul, iar ochii ei uluitori îl absorbeau ca o mare albastră-verzuie.

Împingându-şi cu călcâiele scaunul de la birou, se ridică în picioare. De ce şi-o putea izgoni din minte? Desigur, nu era obişnuit să i se respingă avansurile. Dar nu era numai atât. Darcy era diferită. Diferită de toate femeile pe care lecunoştea. Da, şi acelea erau independente şi cizelate. Însă Darcy…

Îi căutase deja adresa în cartea de telefon. Atinse cu degetul hârtia pe care o notase, analizând în gând diferite variante.

Capitolul 2

Bubuituri de tunet se rostogoleau pe cer, în timp ce Darcy se pieptăma, pentru

a-şi strânge apoi părul într-un coc în creştetul capului. Jenna zăcea pe burtă, pe patul de alamă al lui Darcy, rezemată în coate, cu bărbia proptită pe dosurile mâinilor.

În timp ce florile de priscilla bleumarin şi verde pal fremătau în dreptul ferestrelor la fiecare rafală de vânt, Darcy se apropie de Jenna şi se aşează lângă ea.

— Ţi-e foarte foame? Cred că ar fi bine să mai aşteptăm puţin, să vedem dacă nu trece furtuna înainte de a pleca noi.

— Pot să aştept. Doar n-o să se termine Chicken McNuggets-ii la McDonald’s.

Fast food-urile erau mâncărurile favorite ale Jennei, aşa că Darcy o desfăta cu ele ori de câte ori stătea la ea.

— Vrei să jucăm un joc?

— Sigur, răspunse fetiţa, rămânând însă cu ochii aţintiţi spre o scenă imaginară, pe care Darcy nu putea s-o vadă. Ridicându-i bărbia cu degetul, Darcy îi zâmbi:

— Poate reuşeşti să mă baţi la Crazy Eights.

Şi îi întinse mâna, iar Jenna i-o luă şi se ridică din pat.

În timp ce ieşeau din dormitor, afară tună puternic, făcându-le să coboare scara în fugă, cu chicoteli. Jenna se trânti pe un scaun, la masa rotundă de stejar din sufrageria lui Darcy, rezemându-şi călcâiele tenişilor pe stinghia dintre picioarele acestuia. Începu să se joace cu tivul tricoului roşu.

— Darcy, mămica o să se mărite cu Chuck?

Darcy făcu o pauză.

— Nu ştiu. Crezi că s-ar putea?

Acum, fetiţa se juca distrată cu părul care-i atârna pe lângă obraz.

— Ea şi Chuck se îmbrăşiţează şi se sărută. La fel făcea şi cu tăticul, câteodată.

Darcy se aşeză în faţa micii ei prietene.

— Dar tu ce părere ai? Te-ai bucura dacă mama ta s-ar mărita cu Chuck?

Jenna îşi roase buza de jos.

— Când e cu el, nu mai e tristă. Şi nici nu mai plânge.

Darcy ştia că era important pentru Jenna să-i destăinuiască sentimentele ei. Când propria ei mamă murise, tatăl lui Darcy o încurajase să-şi amintească, să vorbească şi să plângă în voie. Şi Jenna avea nevoie de aceeaşi încurajare.

— Mama ta pare într-adevăr mai

fericită. Eşti şi tu fericită?

Gândurile Jennei, însă, păreau să-şi urmeze propriul curs.

— Mămica mi-a spus că din cauza mea a plecat tăticul. Am crezut că făcusem ceva rău. Dar ea a zis că n-am făcut nimic.

Darcy o bătu pe dosul mâinii, liniştitor.

— Amândoi părinţii tăi te iubesc foarte mult, dar le-a fost greu să se iubească unul pe altul. Nu din cauza ta a plecat tăticul. Sper că ştii asta.

Jenna ridică vag din umeri.

— Probabil. Dar le tot încurc. Mama zice că ea şi tata nu se mai iubesc, dar amândoi mă iubesc pe mine. Dacă mămica se mărită cu Chuck, o să am doi taţi?

Darcy se simţi complet derutată.

— Cred că da.

Ploaia începu să lovească în peretele casei, în timp ce Jenna recunoştea:

— Tăticului nu-i place de Chuck. Mereu mă întreabă de el. Cât de des trece pe la noi… chestii din astea. Aş vrea să mă lase în pace.

Darcy îi strânse mâna.

— Spune-i, iubito. Spune-i că nu vrei să vorbeşti despre mama ta şi Chuck.

Conversaţia le fu întreruptă de soneria de la uşă. Darcy sări în picioare şi traversă livingul, spre micul antreu. Când văzu cine aştepta dincolo de uşa cu plasă, se opri.

Zâmbetul lui Seth Hallaran era dezinvolt, dar în ochi avea o expresie serioasă. Stropi de ploaie îi sclipeau în păr, iar pe bluza polo galbenă şi şortul kaki îi apăruseră pete umede. Părul negru şi cârlionţat de pe piept îi ieşea de sub

gulerul larg desfăcut al bluzei.

— Ce surpriză!

— Nu neplăcută, sper, zâmbi el şi mai larg.

— Încă nu sunt sigură.

Darcy nu era pregătită pentru musafiri, şi cu atât mai puţin pentru el. Nu avea sutien pe sub bustiera îngustă de culoarea piersicii, care-i lăsa mijlocul gol. Pantalonii scurţi albi, tricotaţi, păreau dintr-odată prea sumari. O ieşire la McDonald’s nu era totuna cu o seară la restaurant. În schimb, Seth Hallaran…

— Nu erai la atelier când mi-am luat maşina.

Darcy plecase după nişte cumpărători, poate anume îndemnată de subconştient să nu fie acolo la sosirea lui Seth Hallaran. Dar acum apăruse în pragul casei ei, îşi spuse, în timp ce

tunetul bubuia din nou, iar ploaia se dezlănţuia torenţial în spatele lui. Ar fi fost o impoliteţe de neiertat să nu-l invite înăuntru.

Înainte de a apuca să-l poftească, Jenna apăru lângă ea.

— Cine e?

Avocatul care vrea să te ia de lângă mama ta.

— Un client de la garaj.

— E ud. Îl inviţi în casă? Nu-i un străin, aşa-i?

Fetiţa ştia că nu avea voie să stea de vorbă cu străinii. Alungându-şi din minte amintirea pieptului gol al lui Seth, Darcy recunoscu:

— Nu, nu e un străin. Poftiţi în casă, domnule Hallaran.

Şi îi deschise uşa cu plasă.

— De ce atâtea formalisme? Spune-

mi Seth.

— Pot şi eu? întrebă Jenna cu speranţă.

Seth intră, lăsându-se pe vine, ca să ajungă cu ochii la nivelul ei:

— Şi tu – dacă-mi spui cum te cheamă.

Jenna ridică privirea spre Darcy. Văzând-o că dădea din cap, se prezentă:

— Jenna Winston.

Ochii lui Seth îi găsiră pe ai lui Darcy, care îşi dădu seama că recunoscuse imediat numele. Reveni însă cu atenţia spre fetiţă.

— Un nume foarte frumos.

Arătă spre imprimeul de pe tricoul ei.

— Excelent film.

— Am banda video. Mi-o pun de multe ori.

Seth zâmbi, ridicându-se.

— Nici nu mă mir.

Jenna se retrase pe canapea, în timp ce Seth scruta camera. Văzu un sutien roz ieşind de sub un prosop şi zâmbi. Apoi, privirea îi reveni la Darcy, scrutându-i admirativ picioarele.

Darcy simţi că roşea.

— Nu aşteptam musafiri.

— Nu trebuie să mă consideri un musafir.

Atunci, cum să-l considere? Nu, mai bine să nu răspundă la întrebarea asta.

— Mi-e foame! anunţă Jenna. Dacă nu mergem la McDonald’s, când putem să mâncăm?

Darcy trecu repede în revistă conţinutul congelatorului şi al dulapurilor.

— Ce-ai zice de nişte taco-uri?

— Mda! Mama zice că fac prea multă mizerie. Mănâncă şi Seth cu noi?

Rămânând cu ochii spre ea, Darcy răspunse:

— Poate că are alte planuri.

— N-am niciun plan.

Tonul lui îi atrase privirea spre el. În ochi i se citea ceva nedesluşit, ca şi cum l-ar fi aşteptat prea adeseori un apartament gol. Pentru un om cu poziţia lui socială, aşa ceva ar fi fost greu de crezut.

— Eşti binevenit să iei masa cu noi. Dar numai dacă mă ajuţi să tai zarzavaturile.

— Mă descurc cu tăiatul. Direcţia roşii – condu-mă!

Darcy îl instală la fundul de tocat, cu un cuţit ascuţit, şi o lăsă pe Jenna să scoată tigaia şi să deschidă cutia cu lipii de taco, în timp ce ea dezgheţa carnea tocată de vită, în cuptorul cu microunde. Apoi, în timp ce lua farfuriile din dulapul

de sus, o întrebă pe Jenna:

— Vrei să pui tu masa?

— Mhm. E mai distractiv decât să stau aici, uitându-mă la voi cumlucraţi.

Seth chicoti, în timp ce Jenna o tulea spre sufragerie.

— Câtă energie au, la vârsta lor…!

— Tu nu mai ai?

— Pare să mi se scurgă de la un an la altul.

Termină de tăiat roşiile şi trecu la salata verde.

— Nu-s sigură că are vreo legătură cu vârsta. Cred că energia provine din atitudine. Dacă faci ceva ce-ţi place, ai energie destulă. Tata a avut la fel de multă energie ca mine, până la şaptezeci de ani. Îi plăcea garajul şi lucrul cu maşinile. Niciodată nu s-a gândit să se retragă din activitate.

Seth o privi întrebător.

— Asta înseamnă că, atunci când îţi piere energia, e cazul să-ţi schimbi ocupaţia?

Răspşunsul ei îl interesa vizibil. În ochi îi revenise intensitatea de data trecută.

— Poate nu ocupaţia, dar e cazul să faci o schimbare.

— Asta am făcut şi eu.

— Nu înţeleg.

— Dreptul custodiei era singurul pe care l-am practicat, până acum o lună. Începuse să mă obosească. De-asta am venit la Hershey, ca să practic împreună cu fostul meu coleg de cameră din facultate. Are un birou de avocatură generală. S-ar putea să nu rămân, dar pentru moment aveam nevoie de o schimbare.

Putea să nu rămână. Dacă Darcy avea nevoie de un motiv pentru a *nu* se împrieteni prea strâns cu el, acesta era foarte întemeiat.

Tăcerea se prelungi, până în Jenna intră din nou în bucătărie.

— Ajung doar furculiţe?

— De altceva nu avem nevoie.

Seth o privi pe Darcy cum pregătea taco-urile, întrebându-se de ce se distanţase de el dintr-odată. Credea că făcuse progrese. Era atât de spontană, şi pe neaşteptate devenise extrem de rezervată. Totuşi, nu se juca de-a una caldă, una rece. Era absolut sigur de asta.

Umplură lipiile de taco în bucătărie şi le useră în sufragerie. După ce se aşezară la masă, iar Darcy se asigură că Jenna avea destule şerveţele, îl întrebă pe Seth:

— Nu ţi-e dor de Philadelphia?

— Mi-e dor de structura vieţii mele de acolo. De oraş nu mă simt ataşat în mod deosebit.

Nici de altcineva de-acolo. În chip ciudat, îl întrista gândul că-şi lăsa în urmă vechea viaţă fără nicio undă de regret.

— Structura…?

Seth muşcă din taco, fiind răsplătit cu un torent de sos care i se prelinse peste degete. După ce se şterse cu un şerveţel de hârtie, răspunse:

— Mda. Muncă, muncă şi iar muncă. Între tribunal şi cabinet, abia dacă aveam timp să trec pe-acasă. Probabil curăţătoreasa era mai familiarizată decât mine cu propriul meu apartament.

— Aici nu mai eşti la fel de ocupat?

— Aici e altceva. Toţi par să trăiască într-un ritm mai lent. Poate că ritmul meu de viaţă e altul… Nu ştiu.

Nu se aşteptase niciodată să-şi reevalueze viaţa la vârsta de treizeci şi patru de ani. Poate că-i venise criza de la jumătatea vieţii cu câţiva ani mai devreme.

Taco-ul Jennei se rupse în două, căzând pe farfurie. Dintr-un colţ al gurii îi curgea sos salsa. Seth zâmbi, luă un şerveţel şi o şterse uşor pe bărbie.

— Alea de-acolo sunt pozele tale de baseball?

— Mhm. Chuck tocmai mi-a adus câteva cu Nolan Ryan şi Ben McDonald.

— Chuck e unul dintre colegii tăi de la şcoală?

Jenna chicoti.

— *Nuuuu!* E al lui mămica… ăă… e prietenul lui mama.

— Înţeleg.

— Chuck ţine foarte mult la Jenna,

explică Darcy pe un ton defensiv.

Fetiţa nu părea să observe tensiunea subtilă care se crease.

— O să ne ducă încurând la un meci cu Orioles, pe mine şi mămica. Te duci şi *tu* la meciuri de baseball?

— Uneori. Nu atât de des pe cât aş vrea.

Darcy rămase tăcută, privindu-l cu prudenţă în timp ce-şi termina primul taco. Apoi Seth o întrebă:

— Ce faceţi în seara asta, tu şi Jenna?

— Jucăm Crazy Eights, răspunse fetiţa. Şi rămân peste noapte. O să dăm o petrecere-n-pijama. Vrei să stai şi tu cu noi?

Seth distinse în expresia lui Darcy un geamăt neauzit.

— N-am fost niciodată la o petrecere-n-pijama. Ce trebuie să faci?

— Te uiţi la televizor. Mănânci popcorn. Poate şi îngheţată. Câteodată, Darcy mă lasă să-mi pun bijuteriile şi pantofii ei.

Seth chicoti.

— Pare o distracţie nemaipomenită. Dar în noaptea asta nu pot rămâne. Poate altă dată.

— Putem mânca la desert fursecuri cu ciocolată? o întrebă Jenna pe Darcy.

Apoi îi explică lui Seth:

— Fursecurile lui Darcy sunt şi mai bune decât cele ale lui mămica.

Seth se uită spre Darcy, observându-i sclipirea inteligentă din ochi, gura fermecătoare, degetele agile, părul minunat.

— Pariez că Darcy se pricepe să facă bine foarte multe lucruri, murmură el.

Comentariul lui o puse pe Jenna pe

gânduri.

— Cel mai bine se pricepe să repare maşini şi să facă fursecuri. Fripturile ei sunt tari, iar prăjiturile au uneori o gaură în mijloc.

Darcy îşi dădu ochiul peste cam.

— Ce te-a apucat, îmi scrii un curriculum vitaie?

— Ce-i ăla? întrebă Jenna.

Seth începu să-i explice:

— E o hârtie e care scrii tot ce ştii să faci, ca s-o citească persoanele pentru care vrei să lucrezi.

Îi făcu cu ochiul.

— Sunt sigur că Darcy ar putea găsi orice slujbă ar dori, numai patronul să fie bun.

Chiar atunci, piciorul lui Darcy îl atinse întâmplător pe al lui. Şi-l smuci imediat. Oare şi pe ea o afecta la fel ca pe

el? Seth o spera din toată inima.

Obrajii lui Darcy se înroşiseră ca purpura.

— Mă bucur că am propria mea firmă, aşa că nu trebuie să-mi fac griji cu mulţumitul patronilor. Îmi place să iau singură toate deciziile.

— Şi să câştigi sau să pierzi cu ele, indiferent dacă sunt justificate sau greşite, adăugă Seth, înţelegându-i perfect sentimentele.

— Exact.

— Ăsta-i unul dintre motivele pentru care nu ştiu dacă practica dreptului cu Vic o să reuşească. Nu sunt obişnuit să lucrez cu un partener.

Imediat ce rostise asceste cuvinte, se întrebă de ce-i împărtăşise lui Darcy îndoielile lui. De obicei, îşi proteja strict intimitatea.

Telefonul sună, iar Jenna întrebă cu însufleţire:

— Pot să răspund eu?

Darcy dădu din cap, aşa că fetiţa alergă la telefon şi ridică receptorul”

— Alo, aici casa Darcy Kearn.

După un moment, îi întinse receptorul lui Darcy:

— E o doamnă, Sue, de la Centrul de Recreere. Vrea să te întrebe despre…

Făcu un efort să-şi amintească.

— Despre… cursul de dans pentru sala de bal.

Darcy se duse la telefon, unde luă receptorul din mâna Jennei.

— Mâncaţi mai departe. Într-un minut termin.

Seth simulă un interes nespus faţă de taco-urile din farfurie, dar continuă să asculte ce vorbea Darcy. Voia să afle mai

multe despre ea.

O auzi spunând:

— Cursul durează numai patru săptămâni. De câte persoane aveţi nevoie ca să nu se contramandeze?... Încă trei până miercuri...? M-ar avea de ce să fie o problemă. Pot telefona câtorva persoane.

Seth îi zâmbi Jennei şi şterpeli o felie de roşie din farfuria ei. Cu un zâmbet conspirativ, fetiţa sustrase una dintr-a lui. Puşti. Copii. Folosiţi ca pioni între nişte părinţi care se dispreţuiau.

Doamne, avea nevoie de acea schimbare şi de timp, ca să hotărască dacă liniştea lui sufletească era mai importantă decât dreptul unui fată asupra propriului său copil, sau banii şi prestigiul care făceau parte integrantă din cazurile dificile.

După ce închise telefonul şi se aşeză

la loc, Darcy şi termină restul de taco. Brânza topită i se întinsese peste gropiţa de lângă gură. La fel de atent cum o ştersese pe Jenna, Seth i-o înlătură cu vârful degetului mic. În loc să şi-l cureţe cu şerveţelul, şi-l supse.

Acel gest, aparent atât e inofensiv, îi tăie lui Darcy respiraţia. N-ar fi trebuit să însemne nimic. Nu avea de ce să se simtă ca un pom de Crăciun aprins, când o atingea.

Ochii lui cenuşii se întunecară precum cărbunele, cu un foc mocnit arzând în adâncurile lor. Înfiorându-se, Darcy îşi plecă privirea. Niciun bărbat n-o mai făcuse vreodată să se simtă astfel.

Stânjenită, îşi luă paharul şi sorbi din ceaiul cu gheaţă. *Vino-ţi în fire, fetiţo. Ai prea multe motive întemeiate ca să păstrezi distanţa faţă de Seth Hallaran.*

Jenna se şterse cu şerveţelul la gură.

— Acum pot să aduc fursecurile?

Darcy sări de pe scaun, nerăbdătoare să iasă din cameră.

— Lasă, le aduc eu. Nu-mi place când trebuie să te caţări pe bufet ca să ajungi deasupra frigiderului, mai ţii minte? Zilele-astea am să fac rost de un scăunel.

În timp ce se retrăgea în bucătărie, Darcy o auzi pe Jenna întrebându-l pe Seth:

— Joci şi *tu* Crazy Eights? Darcy mă lasă de multe ori să câştig, dar e mai interesant când se joacă în trei.

Când Darcy reveni cu borcanul de gfursecuri, Seth tocmai o întreba pe Jenna:

— Stai mult cu Darcy? Are grijă de tine des?

Dintr-odată, Darcy îşi dădu seama ce

urmărea Seth şi de ce rămăsese. Mâncase taco-uri, când probabil era obişnuit cu caviar şi cordon bleu. Niciun plan pentru seara aceea… Sigur că da! Fusese la fel de naivă ca Jenna! O descosea pe fetiţă, observând-o atent şi obţinând cât mai multe informaţii pentru a susţine cazul lui Brad!

Punând borcanul pe masă, cu zgomot, Darcy spuse:

— Cred că ar fi mai bine să pleci.

— Dar vrea să joace Crazy Eights cu noi! se tângui Jenna.

— Cred că domnul Hallaran are în minte mai mult decât un Crazy Eights.

— Te-ai supărat pentru că i-am pus Jennei o întrebare? Facem şi noi cunoştinţă…

— Tocmai asta-i problema. Absorbi informaţiile ca un burete. Nu e deloc

indicat să fii aici odată cu ea.

— Nu-i smulg niciun fel de informaţii.

— Aşa zici tu.

— Va fi dezamăgită dacă nu joc măcar o partidă.

O singură privire spre faţa Jennei o înştiinţă pe Darcy că Seth avea dreptate. Ştia deja cum să tragă sforile. Darcy ar fi făcut orice numai ca s-o vadă pe Jenna fericită.

— Dacă promit că vom conversa numai despre sport şi vreme?

Darcy ezita.

— Să ştii că eu mă ţin întotdeauna de promisiuni!

Era oare un om de cuvânt? Se uită spre Jenna, care o privea cu speranţă. Ce putea să strice un singur joc de Crazy Eights? Dura zece minute, cel mult. Jenna avea să fie mulţumită, iar apoi Seth putea

să plece fără nicio problemă.

— O partidă de Crazy Eights. Să eliberăm masa.

Jenna găsi pachetul de câţi, blocnotesul şi creionul, în timp ce Darcy strângea masa. Seth o ajută să pună vasele în spălător. Bucătăria ei nu era mare şi se ciocneau des unul de altul. Când Seth întinse mâna pe lângă ea ca să pună tacâmurile, Darcy îşi ţinu respiraţia. Stătea cu faţa spre chiuvetă şi-i simţea catarama curelei frecându-se de şalele ei.

— Îmi pare rău, mormăi Seth, retrăgându-se.

Era fierbinte, dur, musculos şi masculin. Genunchii lui Darcy ameninţau să se înmoaie, aşa că făcu un efort să se controleze. N-avea de gând să cedeze în faţa unei reacţii hormonale.

Se întoarse cu faţa spre el:

— Chiar îţi pare?

— N-am venit aici ca să te fac să te simţi… incomod.

— Atunci, de ce-ai venit? îl întrebă, nemulţumită de tremurul din propria-i voce.

Seth zâmbi strâmb.

— Voiam să te revăd.

— Şi dacă cu un voiam să te mai văd?

— Ăsta-i adevărul?

Darcy îşi putea imagina ochii aceia cenuşii sfredelind cu privirea zidurile de apărare ale unui martor, smulgându-i într-un fel sau altul adevărul.

— Nu, dar ţi-am spus…

— …Aveai anumite motive, încheie el fraza în locul ei.

Închise cu zgomot uşa spălătorului de vase.

— Hai să jucăm cărţi.

Darcy nu se aşteptase ca Seth să pună atât de brusc capăt discuţiei. Credea că ar fi încercat să folosească raţiunea, logica, puterea de convingere. Oare dorise ca el s-o facă? Nu ştia…

Pe tot parcursul jocului, Darcy îşi păstră faţa lipsită de orice expresie, făcând comentarii banale, în timp ce inima îi bătea în ritmul unui trap modificat. Chiar şi când degetele lui Seth le atingeau pe ale ei şi glasul lui cobora cu un registru, îşi spunea că era calmă, rece şi foarte stăpână pe sine. Dar tensiunea îi dădea dureri de cap.

În sfârşit, Jenna jucă un decar de roşu.

— Am câştigat. Acum putem să ne uităm la televizor?

Darcy îi ciufuli părul, ştiind că fetiţa nu putea sta mult la un loc.

— Sigur. Imediat ce strâng cărţile.

Peste câteva minute, Jenna era absorbită de caraghioslâcurile unui sitcom de familie. Seth îşi împreună mâinile sub cap, întinzându-şi în faţă picioarele lungi.

— Îmi place casa ta. Singură ţi-ai mobilat-o?

— Unele dintre obiecte au fost ale părinţilor mei. Pe parcurs mi-am mai luat şi altele, care mi-au plăcut.

Darcy se ridică, sperând ca şi el să facă acelaşi lucru. Prinse pachetul de cărţi cu un elastic şi îl puse într-un sertar pe care-l închise.

Seth se ridică şi veni spre ea. Degetele lui îi atinseră ceafa, jucându-se cu o şuviţă de păr care scăpase din legătură. Când palma lui îi atinse obrazul, Darcy se retrase spre birou, prudentă şi zguduită. Nu era imună faţă de el, oricât

de tare s-ar fi străduit, şi o ştia.

Cu glas răguşit, Seth îi ceru:

— Condu-mă până afară.

Darcy privi spre Jenna. Fetiţa stătea ghemuită în colţul canapelei, cu capul rezemat pe braţ şi ochii închizându-i-se.

— Bine.

Avea să-şi ia rămas-bun de la el, departe de urechile Jennei, o dată pentru totdeauna.

Ieşi din casă înaintea lui. Asfaltul umed era rece sub tălpile ei desculţe, în timp ce mergea spre marginea verandei, pentru a privi în curte. Pe iarbă sclipeau picături de apă cristaline. Inspiră adânc.

— Îmi place enorm vara – iarbă proaspăt turnă, legume proaspete, licurici…

— Zile mai lungi, libertate… adăugă Seth.

Darcy îl privi. Era timpul să-i ureze noapte bună. Acum. Lăsându-şi capul pe spate, ridică ochii spre chipul lui aflat cu vreo cincisprezece centimetri mai sus.

— Jennei i-a plăcut să joace cărţi cu tine. Uneori, cu mine se plictiseşte.

— Imposibil.

Pasul lui hotărât ar fi trebuit s-o prevină. Dar bărbaţii cu care avea ea de-a face de obicei nu erau atât de stăruitori. Iar Darcy nu cunoscuse niciodată rafinamentul. Oare sărutările lui erau atât de perfecte pe cât bănuia?

Seth o trase spre el, aplecându-şi capul atât de încet încât Darcy se simţi ca hipnotizată. Căldura lui trupească o învăluia, înfăşurând-o într-o pătură de intimitate. Pregătită, Darcy aştepta…

Buzele lui Seth nu le atinseră pe ale ei. Continua s-o ţină în braţe, dar ridicase

capul.

— Nu eşti sigură că o doreşti, nu-i aşa?

Glasul îi era aspru şi profund, având nevoie de câteva clipe ca să pătrundă prin ceaţa care o înconjura. Înţelegând în sfârşit, Darcy făcu un pas înapoi.

— N-o doresc. Nu ştiu ce s-a întâmplat…

— Ba ştii.

Era speriată de acele senzaţii pe care nu le mai avusese niciodată, se temea că acel avocat de mare putere din Philadelphia putea să se joace cu ea. Revoltată pe sine însăşi pentru că reacţionase, dar şi mai furioasă pe el fiindcă-i aţâţa speranţe, visuri şi dorinţe pe care le lăsase în urmă, Darcy ripostă:

— Nu-s una din femeile alea de înaltă clasă care cred că-ţi cad la picioare. Pariez

că niciuna dintre ele n-a avut vreodată sub unghii ulei de motor. Dacă-ţi doreşti o femeie care să-ţi satisfacă nevoile cât timp stai în Hershey, va trebui să cauţi în altă parte.

— Ai uitat de Winston şi de loialitatea ta faţă de Marsha.

— Într-adevăr. N-aş putea fi sigură niciodată că nu te foloseşti de mine ca să obţii informaţii.

— Da, cred că n-ai putea. Va trebui să ai încredere în mine. Trebuie să recunosc că nu am în vedere o relaţie pe termen lung. Niciodată n-am avut nici timp, nici înclinaţii pentru aşa ceva. Dar între noi ar putea să existe ceva special. O simt, şi ştiu că o simţi şi tu.

— Există prea multe motive serioase ca să *n-o* simt. N-am nevoie de dureri de inimă în viaţa mea, Seth, iar tu aşa ceva

îmi ceri.

— Atunci, nu mai avem nimic de spus.

Darcy îşi încrucişă braţele pe piept.

— Nu.

— Hershey nu e un oraş chiar atât de mare, continuă Seth, observându-i limbajul trupuli. S-ar putea să ne mai întâlnim fără voie.

— Fac faţă.

— Perfect. Şi eu.

Se întoarse şi coborî treptele veradei.

În timp ce Seth se îndepărta pe cărarea pietruită spre maşina lui, Darcy se întrebă de ce cuvintele lui sunau mai mult ca o promsiune decât ca un rămas-bun.

Capitolul 3

Darcy îşi examina mâinile cu un ochi

critic. Niciun partener de dans n-ar fi vrut s-o atingă dacă nu-şi pilea unghiile crestate, dar îi găsea atâtea satisfacţii în munca la garaj, în duduitul lin al câte un motor proaspăt reglat. Era mândră de talentele şi firma ei. Însă, datorită muncii într-un garaj, căuta activităţi şi cursuri care o făceau să se simtă mai feminină şi-i satisfăceau latura estetică – aşa cum era şi cursul de dans. Cu un an în urmă urmaşe un semestru de design vestimentar, înainte făcuse baletul, iar înainte, aranjamente florale.

Dorind să se simtă feminină în seara aceea, Darcy se îmbrăcase cu o bluză tricotată cu ochiuri largi, mâneci bufante şi o fustă-şal în loc de pritaloni. Seth Hallaran îi stârnise sentimente feminine şi simţea nevoia să arate atrăgător. În ultimele două zile, se gândise mult la el şi-

şi dorise… multe. Să fi fost un om obişnuit, să fi locuit permanent în Hershey, să nu-l fi reprezentat pe Brad. Dar dorinţele nu puteau schimba realitatea.

Când ajunse la Centrul de Recreere, Darcy văzu că întârziase. După ce se înregistră la birou, alergă în sala de gimnastică. În momentul când intră, cei doi instructori care tocmai făceau prezenţa ridicară privirile de pe liste, cu o expresie speculativă. Darcy îşi spuse numele.

Instructoarea dădu din cap:

— Partenera domnului Hallaran.

Darcy făcu ochii mari, privind spre celelalte persoane din sală. Apoi îl zări. Seth venea spre ea cu mişcări fireşti, relaxat şi chipeş, într-o bluză tricotată roşie cu albastru şi o pereche de pantaloni marinăreşti bleumarin, dublu-pensaţi.

Frapant, *de-bon-air…* Darcy ar fi vrut să adauge şi câteva cuvinte mai puţin măgulitoare, pe care le învăţase de la fraţii ei.

Cuprinsă de furie, când Seth ajunse lângă ea, îl întrebă bâlbâindu-se:

— De ce… cum…?

Seth reuşi o imitaţie acceptabilă a lui Humphrey Bogart:

— Suntem tu şi eu, fetiţo.

Apoi, cu glas normal, adăugă:

— Băiat, fată, băiat, fată… A mers perfect.

— Şi pe cine a trebuit să mituieşti? ripostă Darcy, regăsindu-şi parţial calmul.

Ochii lui sclipiră vesel.

— Zău aşa, Darcy. Un avocat să recurgă la mită? E interzis prin lege.

Şi o tentativă de sărut din partea lui ar fi trebuit să fie interzisă prin lege.

Întâlnirea de luni seara o chinuise toată noaptea, dându-i insomnii.

Privirea elocventă pe care o aruncă spre el îl făcu să zâmbească, înainte de a conchide pe un ton firesc:

— Nu poţi face mare lucru, altfel decât cauzând un scandal şi întârziind începerea cursului. Toate perechile sunt deja formate.

Ochii lui Darcy săgetară prin sală, în căutarea unui ajutor. Dacă petrecea o oră şi jumătate în braţele lui Seth, risca să dorească să mai rămână acolo încă trei ceasuri.

Cei doi instructori începură un preambul al cursului. Darcy spuse încet:

— Pentru moment, m-ai făcut şah mat. Dar asta-i numai runda întâi!

Seth nu comentă, în timp ce instructorii îşi exprimau plăcerea pentru

participarea la curs – opt cupluri. Puteau să ofere îndrumări individuale şi poate chiar să înveţe mai mult decât era prevăzut în program. Intenţionau să predea mai întâi pasul de fox-trot. Gata să înceapă, se postară în poziţia standard şi le cerură elevilor să le urmeze exemplul.

Seth o înghionti pe Darcy în braţ.

— Lasă-ţi poşeta pe bancă, îi şopti el la ureche.

Se dispuseră unul în faţa celuilalt, dar Darcy rămase cu privirea nu în ochii lui, ci peste umăr. Nu aveau timp să converseze, în vreme ce profesorii le arătau pasul fără muzică. Îi instruiră pe elevi să conducă numai cu vârfurile picioarelor, ţinându-şi genunchii relaxaţi, astfel încât să nu se clatine sau ţopăie, ci să lunece lin.

Darcy era tentată să-şi privească

picioarele, ca să nu vadă ochii cenuşii care accentuau căldura mâinii lui Seth pe spatele ei şi a degetului mare pe care-l ţinea peste propriile ei degete. Ultima ei grijă era aceea de a-şi relaxa genunchii.

Mirosul subtil al coloniei lui îi zădăra simţurile, aşa că spuse scurt:

— Se vede clar că ştii ce faci. Nu înţeleg ce-ai vrut să rezolvi înscriindu-te la cursul ăsta.

— Vom vorbi despre asta imediat ce înveţi elementele de bază ale fox-trot-ului.

Îngâmfat, consecendent, jucând cu cărţile ascunse. Exact ca un avocat.

Seth nu-i lăsă timp de gândire, conducând-o prin paşii dansului. Profesorii trecută pe la ei o dată dar, văzând că Seth ştia să danseze, se duseră să ajute un alt cuplu. În sfârşit, puseră o bandă în aparatul stereo portabil şi îi dădură

drumul. Seth începu s-o ghideze pe Darcy în ritmul muzicii. Când îl călcă pe picior involuntar, Darcy mormăi o scuză, simţind cum se înroşea în obraji.

Seth zâmbi.

— Linişteşte-te. Mica ta greutate n-o să-mi strivească degetele de la picior.

Darcy nu putea suferi să se simtă stângace *sau* manipulată.

— Dacă aş reuşi să pun călcâiul unde trebuie…

Seth ţistui din limbă.

— N-ai reuşi.

Pe faţa lui Darcy apăru o expresie ambiţioasă care părea să spună: *Pune-mă la încercare!*

Licărirea amuzată dispăru din ochii lui Seth, care deveniră serioşi.

— Dacă nu vrei într-adevăr să fiu aici, am să plec. Sperasem să ne distrăm puţin

împreună. De mult nu m-am mai distrat. Tu ai făcut-o?

Darcy nu era prea sigură dacă ceea ce se întâmpla între ei s-ar fi putut numi „distracţie”. Dar cel mai mult o descumpănea ideea că Seth ar fi putut să plece. Oare era doar un bluff, sau chiar vorbea serios?

— Chiar ai pleca?

— Da, dacă aşa vrei.

Îl credea. Putea fi hotărât şi persistent, dar Darcy simţea cumva că era un om integru. Problema era că, în acel moment, nu ştia nici ea ce voia. Trecuse mult timp de când n-o mai fascinase aşa un bărbat. Totuşi, mai era şi Marsha…

Seth îi ghici îndoielile.

— Îţi promit că nu vom discuta despre Marsha, Brad sau Jenna. Cât despre celelalte, dansează cu mine înseara

asta. Să vedem cum merge.

Ochii îi scăpărau ca doi drăcuşori de argint-viu.

— Cine ştie? S-ar putea să mă găseşti irezistibil!

Colţurile gurii ei se arcuiră, împotriva propriei voinţe.

— Da’ văd că nu ducem lipsă se amor propriu… comentă ea bombănind.

Cântecul se sfârşi. Dând drumul mâinii lui Darcy, Seth îi ridică bărbia. Privirea lui intensă, scrutătoare, o făcu să simtă că ceva era nelalocul său, ca şi cum i s-ar fi întins rimelul sau i s-ar fi descheiat un nasture de la corsaj.

Degetul lui arătător îi urmări conturul bărbiei.

— Dansezi cu mine astă seară?

Avea ceva care o atrăgea cum atrage o prună coaptă o albină. De ce nu-i putea

face plăcere să danseze cu el? În fond, nu era *decât* un dans. Nu-i putea smulge nicio informaţie, dacă ea nu accepta să i le dea. Aşa că-i răspunse:

— Să vedem cum merge.

Seth zâmbi larg, ca şi cum tocmai i s-ar fi împlinit cea mai scumpă dorinţă – sau, mai bine zis, ca şi cum ar fi întâmpinat o provocare şi ar fi câştigat. Oare aşa o privea? Ca pe o provocare?

O cuprinse din nou în braţe, când începu un alt cântec.

— Ce fel de muzică îţi place să asculţi?

— Aproape orice, în afară de rock şi country pur.

— Marii favoriţi?

— Lennon şi McCartney. Cred că am toate piesele lor – împreună şi separat. Dar tu? îl întrebă, dornică să afle cât mai

multe despre el.

— Mie-mi place Segovia şi jazzul. Şi Streisand.

Mâna lui Darcy devenise rece şi umedă, dar a lui Seth rămânea caldă, uscată. Încercând să risipească tensiunea sexuală care i se târa prin abdomen, Darcy continuă să sporovăiască:

— Sunt sigură c-o să-ţi placă în Hershey, după ce te acomodezi. La Philadelphia găseşti mai multe distracţii, dar şi noi avem un teatru comunitar excelent şi…

Privirea lui Seth o făcu să tacă.

— Îmi place deja în Hershey.

Darcy îşi muşcă buza de jos.

În timp ce dansa cu ea, Seth fu iar frapat de culoarea încântătoare a ochilor ei strălucitori, de spuza uşoară a pistruilor aşternuţi peste nas, de părul uluitor, nu

tocmai în culoarea blănii unui setter irlandez, ci bătând mai degrabă spre un roşu-Tiziano cu irizări aurii. Dansa bine, într-un ritm sincronizat cu al lui, lin şi aproape fără niciun efort.

Cu fiecare minut petrecut în compania ei, Seth devenea tot mai sigur că nu greşise înscriindu-se la acel curs de dans pentru a o cunoaşte mai bine. Nu-şi amintea să mai fi dorit vreodată să *cunoască* o femeie. De obicei, o lua pe căi mai convenţionale. Evita legăturile strânse. Iubirea era dureroasă, aşa că nu gândea niciodată în termenii „iubirii”. Dar credea totuşi că doi oameni se puteau simţi bine împreună, dacă-şi asumau amândoi aceleaşi responsabilităţi şi stabileau clar care era situaţia dintre ei.

— Seth, de ce-ai început să practici dreptul custodiei?

Abdomenul lui Seth se contractă, dar răspunsul fu calm:

— Printr-un concurs de împrejuri. Problema custodiei se pune în cazurile de divorţ.

— Şi de ce te-ai hotărât să devii avocat?

Din aceeaşi motiv din care decisese să se specializeze în dreptul custodiei. Avusese o mamă care voia să-şi păstreze cu forţa fiul de ochii lumii. Şi un tată care-l iubise, dar nu avusese acces la el. Seth nu vorbise despre asta cu nimeni. Îl făcea să se simtă vulnerabil şi o evita cu orice preţ.

— Avocaţii câştigă bine. Şi-mi place să argumentez. Dar tu? De ce ai un garaj?

— A fost al tatălui meu.

— Era mecanic?

— Da. Iniţial, a lucrat pentru o reprezentanţă de maşini. Dar a vrut

dintotdeauna să aibă un atelier propriu, unde să ceară mai puţini bani, să-şi cunoască bine clienţii, să repare, nu să înlocuiască. Nu voia să-şi mai facă griji cu presiunile de a vinde piese de schimb sau cu metodele de comercializare.

— Deci, calitatea şi valoarea trebuie să poarte un război cu miile de dolari ale reclamelor din partea fabricanţilor. Cred că eşti mândră.

— Sunt. Tata şi mecanicii lui trebuia să fie pricepuţi, pentru că la ei conta banul, nu marca de firmă. Încerc să-mi conduc atelierul în acelaşi fel.

Seth îşi descoperea un nou respect pentru Darcy şi originile ei.

— Mi-ai spus că mai ai şi alţi fraţi. Ei nu participă?

Darcy râse.

— Pe lângă refacerea maşinilor lor,

au alte interese. Joel e desntist. Lui David îi plac computerele.

Darcy nu vorbise despre mama ei. Oare îşi părăsise familia, sau murise? Ar fi fost o întrebare prea personală, mai ales dacă Seth nu voia să se amestece în trecutul ei.

— Deci ţii garajul singură?

— Mă descurc, răspunse ea cam nervoasă, ca şi cum i s-ar fi pus de prea multe ori această întrebare.

Seth îşi aminti felul energic în care îi ţinuse piept.

— A, *ştiu* că eşti în stare.

— Îţi râzi de mine?

O undă de umor răutăcios din ochii ei îl înştiinţă că nu se simţea ofensată.

— Niciodată, jură el.

Darcy îl călcă pe pantof, intenţionat şi în joacă. Drept represalii, Seth o strânse

cu putere la piept şi fu surprins de reacţia instantanee a trupului ei. Îi dădu drumul imediat.

Cu obrajii înroşiţi şi sufletul la gură, Darcy spuse:

— Înainte de a mai face asta, am să-mi amintesc că eşti mai puternic decât mine.

Oare îi simţise reacţia? Părea jenată. Ce-ar fi făcut dacă i-ar fi spus că voia să se culce cu ea? Probabil s-ar fi ascuns în gaură de şarpe.

— Oi fi eu mai puternic, dar sunt sigur că ştii să dai cu pumnul, dacă întrec măsura.

Fu răsplătit cu un zâmbet.

Dansau, stăteau de vorbă şi învăţau să stăpânească noi combinaţii de paşi. Seth nu-şi amintea să se fi simţit vreodată mai bine. La sfârşitul sesiunii, insistă s-o

conducă pe Darcy până la maşină. În timp ce stăteau sub cerul care se întuneca, îi luă mâna într-a lui.

— Care-i verdictul? Sunt un partener de dans potrivit?

Râzând, Darcy răspunse:

— Credeam că voiai să mă întrebi dacă eşti irezistibil.

— Şi să risc să fiu împuşcat? Nici nu mă gândesc.

Darcy nu-şi retrase dintr-a lui.

— Eşti un partener de dans foarte potrivit.

— Şi…? o îndemnă el.

— Şi mi-a făcut plăcere compania ta.

— Bun. Săptămâna viitoare pot să te iau de-acasă, ca să nu mai avem nevoie de două maşini.

— Seth…

— Va fi la fel ca în seara asta. Nu vom

aborda niciun subiect controversat. Nu vom face decât să ne relaxăm şi să ne distrăm.

Văzu clar că Darcy era în dilemă. În cele din urmă, însă, acceptă.

— La ce oră?

— Voi fi acolo pe la şapte fără zece.

O strânse de mână. Ar fi vrut s-o sărute până li se tăia respiraţia amândurora. Poate că săptămâna viitoare aşa acea să se întâmple.

Apoi îi mângâie obrazul cu degetele şi-i deschise portiera maşinii. Darcy porni motorul şi scoase maşina din parcare. Seth aşteptă pe loc până o văzu dispărând la colţ.

* * *

Joi seara, Seth îşi descuie uşa

apartamentului şi-l lăsă pe asociatul lui, Vic Bushwald, să intre înaintea lui. Vic coborî cele patru trepte dintre antreu şi living şi fluieră încet.

— Frumos. Foarte frumos. Era gata mobilat, sau ţi l-ai decorat singur?

Seth îl urmă pe Vic în living, păşind fără zgomot pe mocheta bej moale.

— Eu mi l-am aranjat. Cu ajutorul unei galerii de mobilă.

Şi se duse la barul din lemn de brad, în spatele canapelei cu carouri rugulnii.

După ce pregăti două scotch-uri cu apă, îi oferi unul lui Vic.

— Peg n-o să se supere dacă întârzii cu mine la un pahar?

— Nooo. O ştii pe Peg, e flexibilă. Am sunat-o înainte de a pleca de la birou, ca să-i spun că întârzii. A zis că vrea să vii la cină din nou, săptămâna viitoare.

Vic se duse cu paharul, prin faţa şemineului de piatră, spre un fotoliu larg de piele, unde se aşeză lărgindu-şi cravata.

Seth îi zâmbi fostului său coleg de cameră. Vic şi Peg se iubiseră încă din liceu. După absolvire, Vic se întosese la ea, în Hershey, şi-şi începuse practica avocăţească. Dacă exista o căsnicie pe viaţă garantată, era aceea a lui Peg şi Vic. Aveau singura căsnicie fericită despre care auzise Seth vreodată.

— Eşti sigur că nu e un deranj prea mare pentru ea?

Peg era însărcinată cu al treilea copil.

Vic închise ochii, rezemându-şi capul de spătarul fotoliului.

— În perioada asta a sarcinii devine cam neliniştită. Nu poate suferi ultimele

câteva luni şi-şi tot caută ocupaţii.

Deschizând ochii, îl privi pe Seth.

— Vrea să te simţi ca acasă în oraşul nostru. Şi eu la fel. Cum merge până acum?

Ridicându-şi pantalonii gri, Seth se instală pe canapea.

— Ciudat. Oamenii de-aici îţi zâmbesc pe stradă. A doua oară când te văd, încep să-ţi facă şi cu mâna. Înainte, eram obişnuit să alerg din bloc în bloc, absorbit de cazurile la care lucram. Nu aveam timp şi chef să mă uit la trădini, copaci, sau felinare cu inimi pe stradă. Viaţa mea consta în depoziţii, ordine de reţinere, contra-interogatorii.

— Zece ani în şir ai dus o cruciadă individială pentru drepturile părinteşti ale bărbaţilor. Ce s-a întâmplat?

Seth ştia la ce se referea Vic. Oare de

ce îi punea împlinirile sub semnul întrebării?

— Am obosit. În ritmul şi-n stresul în care lucram, mă păştea un atac de cord în cinci ani sau chiar mai repede.

Trase o duşcă de scotch, savurând arsura binefecătoare a alcoolului.

— Niciodată n-am avut cu adevărat ocazia să practic dreptul general. Cazurile de divorţ pe care le-am reprezentat duceau la cazuri de custorie. De la una am ajuns la alta, iar acum nu mă mai ocup decât de asta.

Dacă propriul lui tată ar fi avut un avocat expert şi un judecător fără prejudecăţi, copilăria lui Seth ar fi fost cu totul alta, iar viaţa tatălui său, mai puţin pustie. Când Tom Hallaran pierduse custodia asupra fiului său, fusese zdrobit. Aceea fusese singura ocazie când Seth îşi

văzuse tatăl plângând. Rănile se vindecaseră, dar cicatricele continuau să fie urâte şi dureroase

Vic se rezemă cu coatele de genunchi.

— Sunt dispus să-ţi acord tot timpul de care ai nevoie. Chiar şi fără a-mi fi partener, reprezinţi un mare avantaj pentru mine. Dar mă întreb cât de mulţumit vei fi să te ocupi de testamente, contracte şi divorţuri mai puţin publice.

Seth zâmbi.

— Încă nu m-am plictisit. Dreptul nu m-a plictisit niciodată. Şi n-am să te las în găleată. Până-n octombrie, am să iau o hotărâre în privinţa parteneriatului. Patru luni ar trebui să fie de ajuns ca să apreciez ce direcţie plănuiesc să urmez. Cred că sunt gata pentru o practică mai modestă aici, dar vreau să fiu sigur.

Prietenul său îşi plimbă vârful degetului mare peste buza paharului.

— Deci, vii la cină săptămâna viitoare?

— Sigur că da.

Apoi, Vic îl întrebă pe un ton indiferent:

— Ai făcut cunoştinţă cu multe persoane? Peg a spus că ştie două femei care…

Seth ridică mâna, ca un agent de circulaţie.

— Vin la cină, Vic, dar nu mă interesează combinaţiile amoroase.

— Lui Peg nu-i place să ştie că oamenii sunt singuri.

— Nu sunt singur, replică Seth calm. De fapt, am întâlnit o persoană pe care mi-ar plăcea s-o văd mai des.

— Trebuia să mă aştept. Niciodată n-

ai pierdut vremea.

Seth se strâmbă.

— Mda, mă rog, au trecut mulţi ani de pe vremea colegiului. De data asta, aproape că am dat lovitura. Încă mai am şanse. Cea mai bună prietenă a ei e Marsha Winston.

— Fosta soţie a lui Brad Winston?

— Da. Dar cred că am convins-o pe Darcy că asta nu are nicio legătură cu relaţia noastră.

— Vorbeşti despre Darcy Kearn? Drăgălaşa roşocană de la garajul Kearn?

— O cunoşti?

— Nu, nu personal. O văd din când în când, dacă-mi duc maşina acolo. Nu m-aş fi aşteptat să fie genul tău.

Înainte ca Seth să comenteze, Vic continuă:

— Într-un orăşel ca ăsta, se întâmplă

adesea să-ţi cunoşti şi clientul, şi partea adversă. Nu trebuie să faci o problemă din asta. Pe când, dacă ai fi vrut să te combini cu fosta nevastă a lui Winston…

— N-aş fi vrut şi nici n-aş putut. Sau, altfel, nu i-aş fi acceptat cazul. Slavă Domnului, nu-i chiar atât de complicat.

— Şi cum e această domnişoară-mecanic? se interesă Vic.

Seth o putea descrie pe Darcy succint:

— Aparte.

Nu mai întâlnise niciodată o femeie atât de imprevizibil de onestă, savuroasă şi, în acelaşi timp, pereţinută. În seara trecută, râsese cum de mult n-o mai făcuse. Mai mult pentru sine decât pentru Vic, murmură:

— N-am mai întâlnit niciodată o femeie ca ea.

* * *

Seth păşi pe veranda casei lui Darcy, cu zâmbetul pe buze. Se gândise să mai treacă pe la ea înaintea următorului curs de dans, dar luase hotărârea de a proceda încet, aceasta părând cea mai eficientă strategie cu o femeie ca Darcy. Aşa că aşteptase să treacă o săptămână.

Când ajunse la uşă, o văzu deschizându-i înainte de a apuca s-o salute. Expresia ei îl puse în gardă. Nu zâmbea, iar privirea-i era îngrijorată.

— E aici cineva care vrea să te cunoască.

Seth intră în living, întrebându-se dacă nu cumva venise în vizită unul dintre fraţii lui Darcy. Dar vizitatorul ei nu era un bărbat.

Femeia făcu un pas înainte.

— Eu sunt Marsha Winston. A fost ideea mea, nu a lui Darcy. Voiam să-l cunosc pe avocatul care încearcă s-o ia pe fiica mea de lângă mine.

Seth era obişnuit cu situaţiile delicate dintre partenerii adverşi şi familiile în conflict. Dar, cu Darcy lamijloc…

— Încă nu s-a hotărât nimic, doamnă Winston.

Marsha se juca nervoasă cu catarama de la cureaua blugilor.

— Brad mi-a spus că săptămâna viitoare are o întâlnire cu dumneavoastră.

Seth o privi pe Darcy, apoi din nou pe Marsha.

— Nu pot discuta cu dumneavoastră problema asta. Sunt sigur că avocatul dumneavoastră v-a spus. Dacă, însă,

dumneavoastră şi el doriţi să organizăm o conferinţă împreună cu Brad…

Marsha păşi spre el, gesticulând agitată.

— O conferinţă? Poate că dumneavoastră priviţi cu sânge rece chestiunea, dar eu nu pot. Îmi iubesc fiica. N-am să vă las să mi-o luaţi, pentru a i-o da unui om mai iresponsabil decât Peter Pan! Nici măcar nu ştie care e culoarea ei favorită, dar-mi-te cum să aibă grijă de ea. Vă daţi seama ce faceţi?

Nu, Seth încă nu ştia. Avusese doar o întrevedere preliminară cu Brad Winston. Se părea, însă, că respectivul voia să bage spaima în fosta lui soţie.

— Doamnă Winston, acest caz încă nu-mi aparţine în mod oficial.

Marsha îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Într-adevăr, dar cu banii pe care-i are mama lui Brad, în curând vă va aparţine, pun pariu. Va plăti ca să obţină o custodie pe care n-o merită, deşi nu plăteşte jocurile de noroc ale lui Brad.

Seth spuse calm:

— Dacă aruncaţi cu acuzaţii, nu ajutaţi pe nimeni.

— Acuzaţii? Nu vă spun decât adevărul!

— Iar Brad insistă şi el că spune adevărul.

— În legătură cu ce? Ce lucru atât de îngrozitor am făcut încât consideră că lui i se cuvine custodia?

Seth distingea clar suferinţa Marshei Winston. Mai văzuse şi înainte aşa ceva. Dar asta nu însemna că ea avea dreptate, iar fostul ei soţ, nu.

— Nu pot discuta problema asta,

doamnă Winston.

Darcy interveni:

— Marsha, ai spus că voiai doar să-l cunoşti pe Seth. Ştii că nu-ţi poate vorbi despre ceea ce a spus Brad.

— Dar cum să-l înfrunt? întrebă Marsha cu voce tremurătoare, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji. Am încercat să vorbesc cu Brad când a adus-o pe Jenna înapoi, duminică. El, însă, n-a făcut decât să mă ameninţe în continuare şi a spus că, dacă mă mai văd cu Chuck, o s-o ia de la mine.

Dţrcy o cuprinse cu braţul.

— Vorbepte cu avocatul tău. Spune-i să-l caute pe Seth şi poate, toţi patru împreună, reuşiţi să rezolvaţi situaţia înainte de a scăpa de sub control.

Marsha aruncă o privide derutată şi furioasă spre Seth. Apoi îi spuse lui Darcy:

— Nu te acuz că vrei să te întâlneşti cu el. Numai, ai grijă… şi pentru tine, şi pentru mine.

Uşa cu plasă se trânti în urma ei când plecă.

Seth studie faţa lui Darcy. Nu voia să creadă că era o femeie calculată, dar nu l-ar fi surprins să fie. La asta se aştepta de la majoritatea persoanelor de sex feminin.

— Tu şi prietena ta aţi plănuit scena asta?

Darcy făcu un pas înapoi, şocată.

— În niciun caz! Trebuia să-i spun că veneai să mă iei. N-am vrut să-i ascund asta. Ea a considerat că, din moment ce Brad îl cunoştea pe avocatul ei, era firesc să te cunoască şi ea pe tine…

Lăsă fraza neterminată.

— Nu mă crezi, nu-i aşa?

Seth îşi trecu o mână prin păr.

— Am mai asistat la scene pregătite dinainte. Puteai să-ţi spui că era bine să văd cât de mult îşi iubeşte Marsha fetiţa, cât pare să ţină la ea.

— Nu-mi spune tu la ce m-am gândit şi la ce nu. Am ştiut că era o idee proastă şi i-am şi spus-o. Ea şi Brad ar trebui să se ducă la un mediator sau la un consilier, că se rezolve problema astfel încât Jenna să nu sufere. Dar Brad nu vrea, iar Marsha e furioasă pe el… Fir-ar să fie! Nu trebuia să-ţi vorbesc despre asta.

Seth se apropie încet de ea. Vedea clar că era aproape la fel de tulburată ca Marsha, aşa că făcu un efort să renunţe la orice neîncredere.

— Îmi pare rău. Să ştii că te cred. Vechile năravuri mor greu. Profesiunea îmi cere să fiu suspicios.

— Pe mine?

— Pe toată lumea.

În ochii ei se citeau întrebări la care Seth nu voia să răspundă. Deliberat, schimbă subiectul.

— Eşti gata să înveţi jitterbug-ul?

— Încă mai vrei să mergem?

Seth îi cercetă faţa.

— Tu nu vrei?

— Nu ştiu… Asta dovedeşte ce am spus. Poate ar fi bine să nu ne mai întâlnim.

— Nu ne întâlnim. Întâmplător, amândoi urmăm acelaşi curs de dans…

— Ştii ce-am vrut să spun.

Seth oftă.

— Ai de gând să-ţi laşi toată viaţa dominată de problemele altcuiva?

— Marsha e prietena mea. Iar pe Jenna o iubesc la fel ca pe copilul meu.

— Ştiu. Dar întâlnirile cu mine, sau

lipsa lor, nu vor afecta ceea ce se întâmplă între Brad şi Marsha. Nu-ţi dai seama? S-au angrenat într-un conflict care nu are nicio legătură cu tine.

— Dar, dacă-mi scapă ceva şi-ţi spun vreun lucru de care poţi să profiţi…

— N-am să fac asta.

— Chiar dacă lucrurile se încurcă şi vei dori să câştigi cu orice preţ?

— Nu e un conflict de interese pentru mine, fiincă pot să nu-mi implic propriile emoţii. Facă nu discutăm subiectul, n-am să pot profita de tine, nu-i aşa?

Vedea limpede că pe Darcy încă o mai măcina loialitatea faţă de prietena ei.

— Las-o în pace, măcar în seara asta. Să mai aşteptăm până voi şti dacă ajung în instanţă cu cazul. Nu ţi se pare logic?

— Logica asta e mult mai simplă pentru tine decât pentru mine.

Seth n-o putea sili să-l însoţească. Trebuia să se hotărască singură. Dar asta nu însemna că nu putea încerca s-o influenţeze. O cuprinse în braţe, strâns.

Sărutând-o pe tâmplă, spuse:

— O să fie totul în regulă, Darcy.

Darcy se înmuie toată la pieptul lui. Nevoia pe care o simţea Seth devenea imperioasă. Trebuia să ia o hotărâre, ca să facă amândoi ceea ce voia el. *Ce anume?* păru să-l întrebe un glas insidios. Seth trăia de pe o clipă pe alta. Deocamdată, nu voia decât să facă dragoste cu ea. În continuare… nu mai ştia.

Îi frecă obrazul cu bărbia.

— Vom fi parteneri de dans în seara asta?

Capitolul 4

— Nu pot merge cu tine.

Darcy se retrase de lângă el, clătinând din cap cu tristeţe.

Fără tragere de inimă, Seth îi dădu drumul.

— Prietenia mea cu Marsha e prea importantă. Şi viitorul Jennei de asemenea. Nu pot să… mă *distrez* pe socoteala lor. Poţi să înţelegi asta?

Niciodată nu mai cunoscuse o femeie ca Darcy Kearn. Crezuse că femeile erau nişte caţe care se călcau între ele în picioare ca să câştige, punând relaţiile cu bărbaţii mai presus de prieteniile dintre ele. Dar nu şi Darcy.

— Să ne înţelegem. Vrei să pui prietenia cu Marsha mai presus de viaţa ta personală.

Darcy dădu din cap.

Era nevoit să-i respecte

devotamentul. „Devotament”. Cuvântul aproape îl făcea să se crispeze.

— Nu-mi place decizia ta, dar o respect, spuse el, mângâindu-i obrazul. Ai un puternic simţ al loialităţii. Aşa ceva e foarte rar.

Darcy tremura, iar pulsul îi bătea mai repede în vena de la gât. Aşa reacţiona de fiecare dată când o atingea. Iar Seth voia s-o atingă mai mult. S-o sărute. Intenţie care fu imediat pusă în aplicare.

Când îşi înclină capul şi o cuprinse cu braţele, Darcy rămase absolut nemişcată. La cel mai mic semn de rezistenţă, Seth s-ar fi retras. Dar ea nu se împotrivea, făcându-l să-şi dea seama că era încremenită nu din indiferenţă, ci de nerăbdare.

Mirosea ca o grădină, iar când buzele lui se depuseră ferm peste ale ei, Seth

simţi că avea un gust mai dulce decât al oricărui fruct pe care-l savurase vreodată. Uşor, îi apucă buza de sus între dinţi, iar Darcy gemu încet. Sângele lui Seth pulsa şi vâjâia prin vene, până când îşi coborî o mână, cuprinzându-i fesa. Contactul intim crea o fricţiune de-a dreptul dureroasă.

Îşi înclină buzele spre dreapta, apoi spre stânga, după care le întredeschise. Nesigură, Darcy şi le despărţi şi ea pe ale ei. Seth îi invadă gura cu o intensitate furioasă, străpungând, sfredelind, mângâind. Dorinţa lui era lafel de puternică, iar tensiunea lui crescândă îşi căuta eliberarea. Se mişca lipit de ea, spre excitaţia amânduroa. Niciodată nu se mai aprinsese atât de uşor, numai cu un sărut care să dea foc vâlvătăilor. Doamne Sfinte, ce efect ar fi avut dacă se culca gol alături de ea?

Întrerupse sărutările pentru a respira şi, cu acel prilej, trase în piept şi simţul realităţii. Darcy tocmai îi spusese că nu voia să-l mai întâlnească. Seth îşi păstră pentru el şiragul de înjurături care-o treceau prin cap, ca să n-o şocheze. O singură privire spre faţa ei îl înştiinţa că era dusă la fel de departe ca el.

Eliberând-o încet, o privi cum revenea pe pământ. Era şi mai adorabilă, cu obrajii înroşiţi, buzele inflamate şi ochii încă strălucitori după pasiunea pe care i-o deşteptase.

Darcy îşi veni încet în fire, iar Seth văzu hotărârea izgonind de pe faţa ei ultimele semne ale dorinţei.

— O să-mi fie dor de tine.

Deşi părea o nebunie, Seth înţelese ce voia să spună.

— Dacă mă hotărăsc să nu-l mai

reprezint pe Brad, am să-ţi telefonez.

— Mi-ar face plăcere, spuse ea încet.

Voia s-o sărute din nou, avea nevoie s-o sărute iar, însă dacă o făcea, risca să nu mai plece. Şi o respecta pe Darcy prea mult ca să profite de ea.

Se întoarse şi porni spre uşă, înainte de a apuca să se răzgândească.

* * *

Opt zile mai târziu, Darcy tocmai inspecta nişte conturi întârziate, când sună telefonul.

— Garajul Kearn. Vă pot ajuta cu ceva?

— Sper că da, răspunse un glas cu timbru baritonal uşor de recunoscut.

Inima lui Darcy zvâcni în piept, amintindu-şi atingerea buzelor lui Seth,

senzaţia mâinilor lui, gustul limbii. Niciodată, până atunci, nu-şi dăduse seama ce efect putea să aibă un sărut. Îi spusese la nesfârşit că hotărârea ei era cea mai înţeleaptă pentru toată lumea, dar asta n-o împiedica să simtă că-i lipsea un lucru pe care n-avea să-l mai regăsească niciodată.

Păstrează-ţi calmul.

— Bună, Seth. Ce faci?

— Bine – din moment ce vorbesc cu tine.

Darcy avu iar senzaţia că i se întorcea inima cu susul în jos.

— Ai vreun… motiv anume pentru care m-ai sunat?

— Brad avea ieri o întâlnire cu mine, şi n-a venit. Nu reuşesc să-l găsesc. Ţi-a spus cumva Marsha dacă s-a răzgândit?

Oare i se părea ei numai, sau în

glasul lui Seth se simţea speranţa?

— N-am mai vorbit cu Marsha de câteva zile, dar sunt sigură că, dacă Brad renunţa la idee, mi-ar fi spus.

— E de-a dreptul ridicol!

— Ce?

— Nu ne vedem, fiindcă Brad *s-ar putea* să stabilească o întâlnire cu mine. Dă-mi voie să te-ntreb, Darcy, pentru tine are sens chestia asta?

Luată aşa, nu avea. Darcy ştia chiar mai bine decât Seth cât de neserios putea fi Brad.

— Vino cu mine sâmbătă seara la Penn National.

— La cursele de cai?

— Putem lua cina aici, după care mergem cu maşina să vedem câteva curse. Ce zici?

— Şi dacă Brad programează altă

întâlnire?

— Te sun şi o contramandă pe a noastră. De acord?

Inima răspunse în locul ei:

— Da.

— Excelent. Am să te mai sun după ce rezerv locurile.

În timp ce-şi lua rămas-bun de la el, Darcy zâmbi. Acea întâlnire n-avea să rămână la voia sorţii. Era doar o întâlnire, iar dacă Brad nu-l contacta pe Seth, avea s-o savureze ca atare. O simplă întâlnire nu era o poveste romantică de-o vară. O întâlnire nu era începutul unei relaţii serioase. O întâlnire era doar o simplă întâlnire, iar Darcy era hotărâtă să se simtă bine.

* * *

Darcy potrivi pentru a treia oară cele două perne de pe canapea, apoi îşi examină mâinile, ca să se asigure că aveau manichiura impecabilă şi pielea fină ca petalele de trandafiri. Când privi spre trandafirul roşu pus într-o vază pe gheridon, se simţi ca o sticlă de cola caldă zgâlţâită zdravăn. Seth i-l trimisese împreună cu un bilet prin care o anunţa că abia aştepta seara aceea. Era un gest plin de consideraţie, care o făcea să se simtă cu totul deosebit.

Când auzi soneria, îşi netezi nervoasă cu degetele şoldurile treningului fără mâneci. Materialul turcoaz mulat pe trup i se frecă uşor de glezne în timp ce păşea spre uşa cu plasă. Când ridică privirea spre Seth, înghiţi în sec, cu inima luându-i-o la falop.

Pantalonii lui de in bej cu croială

perfectă şi tricoul Oxford crem cu mâneci scurte îi accentuau lăţimea umerilor, lungimea picioarelor şi negreala părului. Seth o aşteptă să deschidă uşa, apoi îi lăsă ochii să-i cutreiere trupul, de la decolteul en-coeur al bluzei, peste talia îngustă, până la picioarele încălţate cu sandale albe. Darcy îşi simţi obrajii înroşindu-se ca purpura.

Seth chicoti:

— Eşti delicioasă când roşeşti.

— Avantajul meu. Oamenii îşi spun că sunt sănătoasă. Rumenă-n obraji.

După ce închise uşa, Seth o urmă în living.

— Ţi se întâmplă tot timpul, sau numai cu mine?

Darcy îşi luă de pe fotoliu agenda de piele.

— Cu tine, roşesc mai mult decât în

ultimii cinci ani la un loc. Probabil din cauza zodiei. Ce eşti?

Dacă spunea „taur”, avea să moară. Iar vorbise gura fără ea!

— Fecioară, răspunse el cu un licăr în ochi, provocând-o să comenteze.

Nu s-ar fi atins de răspunsul lui nici cu-o prăjină lungă de *şapte* metri.

— Eu sunt săgetător. Ştii cumva dacă suntem compatibili?

Seth o prinse de coate, trăgând-o încet spre el, cu mâinile şi poşeta prinse între trupurile lor. O sărută pe vârful nasului.

— Dansăm bine împreună, dar poate n-ar strica să facem şi altă încercare.

— La ce te gândeşti? întrebă Darcy, simţind dintr-odată că i se tăia respiraţia.

— La ceva special. Dar cred că e mai bine să aşteptăm până după cină.

Darcy dădu vag din cap, dojenindu-se în sinea ei. Nu se putea să explodeze ca un butoi cu pulbere ori de câte ori Seth se apropia de ea.

— Ochii tăi albaştri-verzui virează mai mult spre verde când te gândeşti că am să te sărut.

Darcy zâmbi.

— Crezi că asta înseamă ceva?

— Sper să însemne că-ţi trezesc pasiunile.

Ţistui din limbă.

— Nu ştiu, Seth… Ăsta ar putea fi un text folosit şi verificat des.

— Mi-e foarte clar că nu e cazul să te iau cu „texte”. Probabil le-ai auzit pe toate.

— Cred că ţi-ai format o impresie greşită despre mine. Bărbaţii îmi vorbesc mai mult decât bătaia motorului, decât

culoarea ochilor mei.

— Greu de crezut.

— Fă bine şi crede.

Seth îi ridică bărbia.

— Eşti o femeie foarte frumoasă care, întâmplător, se pricepe la maşini.

— Mulţumesc, prea bunule domn, răspunse Darcy, cu o reverenţă glumeaţă.

Ridicându-i o şuviţă de păr, Seth începu să i-o răsfire între degete.

— Hai să mergem, până nu mă hotărăsc să rămân aici şi să te sărut în timp ce caii aleargă pe pistă şi cina se răceşte la restaurant.

Seth rezervase locuri la un restaurant elegant. Dar, când intrară în parcare, îşi dădură seama că era ceva în neregulă. Prin faţa intrării forfoteau oameni, printre care şi câteva chelneriţe în uniforme negre cu alb.

Darcy nu-l aşteptă pe Seth, deschizând portiera şi sărind afară. Seth o urmă imediat, în timp ce o ospătăriţă începea să-i explice ce se întâmplase. Avusese loc un mic incendiu la bucătărie, repede stins cu un extinctor. Dar localul se umpluse de fum, inclusiv sala de mese.

Seth se uită la ceas.

— Dacă vrem să mâncăm la alt restaurant, va trebui să aşteptăm. Sau, avem de ales între cină şi curse.

— Putem alege şi cursele, şi un *alt fel* de cină. Haide. Tu conduci, eu te îndrum.

Darcy îl îndrumă spre periferia oraşului. Clădirea de placaj în faţa căreia opriseră avea panourile albite de vreme, iar lângă ea se afla un mic spaţiu de parcare plin cu mese pentru picnic. Entuziasmul lui Seth nu se compară cu al ei, în timp ce Darcy cobora şi-l conducea

spre uşă.

Zece minute mai târziu, îl privea peste lemnul aspru al mesei de picnic, în timp ce Seth muşca lacom dintr-o pâinişoară umplută cu carne condimentată.

— Delicios!

— Pari surprins.

— După cum arată…

— Judeci o carte după copertă? Mă şochezi!

Când Seth se încruntă la ea, Darcy râse.

— La bufetul ăsta se găseşte cea mai bună mâncare grecească pe care am gustat-o vreodată.

Seth aruncă o privire spre celelalte mese ocupate de familii şi cupluri, în timp ce un număr impresionant de maşini soseau şi plecau.

— Cred că şi alţii sunt de aceeaşi părere.

Darcy ridică o furculiţă cu musaca.

— Vrei să guşti?

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, iar Darcy uită de antreul grecesc, în timp ce Seth se apropia încet. Buzele lui înconjurară furculiţa, trăgând din ea bucăţica de vânătă, în timp ce privirea nu i se desprindea din ochii lui Darcy, încărcată cu un mesaj extrem de senzual.

— Nu aşa prevăzusem să luăm cina.

În glasul lui se simţea dezamăgirea, ca şi cum cineva i-ar fi lăsat de izbelişte.

— Dar cum o prevăzuseşi?

— O cină discretă şi intimă, în doi. Cu languste.

— Par genul care să prefere langustele?

Seth închise un ochi, îngustându-şi-l

pe celălalt, în timp ce o măsura cu privirea.

— Mă rog… poate mai degrabă *cordon bleu.*

Darcy râse:

— Şi tu? Tu ce fel de persoană eşti?

Rezemându-se de spătar, Seth îşi îndreptă umerii.

— Mă analizezi?

— Nu.

Tăcu un moment, apoi spuse:

— Mi-e greu să vorbesc despre mine.

— Am observat.

Gura lui se răsfrânse răutăcios.

— Puteam să te cred naivă, dar m-am răzgândit. Mă surprinzi încontinuu.

— Manevrezi prea uşor balanţa jocului. Iar l-ai întors în defavoarea mea.

— Avocatul din mine…

— Seth, vreau să ştiu mai multe

despre tine.

Pe chipul lui Seth se succedară mai multe emoţii, ca nişte nori trecând prin dreptul soarelui. În cele din urmă, spuse:

— Părinţii mei au divorţat când aveam şapte ani. Până la cincisprezece am locuit în Williamsport, apoi m-am mutat în Erie, cu tatăl meu.

— Tatăl tău e avocat?

— Nu. E guvernator de bancă.

— Îl vezi des?

— O dată la câteva luni. Avem o cabană în Poconos, pe care o folosim pentru vânătoare.

— Vânaţi cerbi?

Seth zâmbi.

— Asta zicem că facem. N-o prea luăm în serios. Niciunul dintre noi n-a mai doborât un cerb de ani de zile. E doar o evadare – fuga de zgomot, de agitaţia

vieţii moderne, de prea multele convenienţe. Acolo, viaţa e simplă. Te trezeşti la crăpatul zorilor, te întorci acasă când vezi că se întunecă. Trăieşti după ceasul naturii, nu după cel făurit de mâna omului. Şi-ţi găseşti liniştea.

Darcy bănuia că aceea era o dimensiune a lui Seth pe care puţini oameni ajungeau s-o cunoască.

— Cred că înţeleg. Nu cerbii contează nu-i aşa?

Fără a-i aştepta răspunsul, continuă:

— Vânătoarea satisface o tendinţă primitivă din sufletul omului.

Văzând cât de bine îl înţelegerea, o altă tendinţă primitivă păru să se aprindă în ochii lui Seth, iar Darcy îşi simţi inima răspunzându-i. Copleşită de valul de căldură care-i inunda trupul, îşi coborî ochii şi începu să se joace cu furculiţa,

încercând să se gândească la o replică spirituală sau măcar cât de cât inteligentă.

Dregându-şi vocea, nu putu decât să-l întrebe:

— O vezi des pe mama ta?

— Nu.

Răspunsul lui scurt o făcu să ridice capul. Observă că Seth stătea mai ţeapăn, iar ridurile din urul gurii i se adânciseră.

— Are o carieră?

Pe chipul lui Seth nu se citea nicio emoţie, iar ochii îi erau brutal de reci.

— În felul ei. Nu ne înţelegem.

Uşile se trântiseră cu zgomot. Subiectul era închis.

Darcy respecta perimetrul trasat de el, dar voia să încerce hotarele abordând alt subiect pe care nu-l discutaseră.

— De ce n-ai reprezentat decât bărbaţi?

Seth se aplecă înainte şi-şi încrucişă braţele pe masă.

— Ştiu că mulţi bărbaţi sunt vinovaţi că nu plătesc pensie alimentară şi alocaţii pentru copii hotărâte în instanţă. Dar există şi mii de bărbaţi cinstiţi care au fost nedreptăţiţi. Vor să fie nişte taţi buni, dar nu-şi pot vedea copiii decât o dată pe săptămână, sau în weekenduri. Unii se mulţmesc cu atât. Însă există tot mai mulţi care vor să-şi aibă copiii alătri. Şi au tot atâtea drepturi ca şi mamele copiilor. Încă mai există judecători care cred că numai mama poate fi un părinte iubitor. Asta-i apă de ploaie.

Oare ce-ar fi spus Seth dacă ar fi ştiut că şi *ea* intensţionase să nască un copil şi să-l crească, fără să-i spună tatălui? O străbătu un fior rece pe şira spinării. De unde proveneau convingerile

atât de înverşunate ale lui Seth? Aveau vreo legătură cu propriul lui tată? Şi ce făcea Seth când soţia bărbatului pe care-l reprezenta era părintele cel mai bun?

Nu-i puse aceste întrebări, pentru că nu voia să înceapă o discuţie despre Marsha – iar conversaţia într-acolo s-ar fi îndreptat. Preferă să schimbe subiectul.

* * *

Ultima cursă se sfârşi aproape de miezul nopţii. În timp ce mergeau spre maşină, Seth o cuprinse cu braţul pe după umeri. Darcy nu se mai simţise nicicând atât de ocrotită şi apărată.

Când maşina se opri în faţa casei ei, îl întrebă:

— Ai vrea să intri?

— Cu cea mai mare plăcere.

Darcy îl aşteptă să-i deschidă portiera, apoi coborî. Braţul lui îi încercui posesiv talia în timp ce mergeau spre uşa din faţă. O semilună răspândea destulă lumină pentru ca Darcy să-şi găsească cheia şi să descuie.

O dată în casă, îl întrebă:

— Vrei puţin vin? Sau ceai cu gheaţă?

— Ceai cu gheaţă.

În câteva minute, Darcy reveni cu paharele. După ce le puse pe măsuţa de cafea, se aşeză şi ea pe canapea, la câţiva centimetri de Seth. Căldura care radia din ochii lui ar fi putut să prăjească nişte hribi. Seth începu să-i mângâie obrajii cu degetele mari. Când gurile li se întâlniră, mâna lui se strecură sub părul ei, ţinându-i capul pe loc. Seth întredeschise încet buzele. Vârful limbii lui porni peste

deschizătura gurii ei, cerând să i se permită să intre.

Darcy reacţionă nesigur, dar Seth nu se putea mulţumi cu atât.

— Dă-mi limba ta, murmură el.

Supusă, începu să-i exploreze la rândul ei gura. Seth scoase un geamăt slab, inhalându-i aroma, gustându-i dulceaţa, pierzându-şi capul. Când limba ei începu să se dueleze cu a lui, înaintând apoi retrăgându-se, se cutremură, palpitând din tot trupul.

Darcy gemu, arcuindu-se la pieptul lui. Seth ridică încercapul, privind-o cu pleoapele coborâte.

— Reacţionezi atât de frumos…

Ochii ei erau umezi.

— Datorită ţie, Seth.

Răspunsul suna atât de sincer, de nevinovat… Deloc aşa cum se aşteptase el.

Dar cel mai mult îl impresionau cinstea şi loialitatea ei. Trebuia să afle…

— Întotdeauna reacţionezi aşa? Întotdeauna eşti atât de pasională?

Un moment, Darcy îl privi nedumerită.

— Nu înţeleg.

Seth se hotărî să vorbească explicit.

— Cu toţi bărbaţii eşti aşa, sau numai cu mine?

Darcy scutură din cap, ca pentru a şi-l limpezi, apoi îl privi cu un amestec de şoc şi furie.

— Dar tu, le descoşi aşa pe toate femeile pe care le săruţi?

Seth trebuia să treacă peste starea ei defensivă. Descoperise că, în relaţiile cu Darcy, sinceritatea dădea cele mai sigure rezultate.

— E foarte important pentru mine să

ştiu. Nu eşti o femeie ca oricare alta.

După ce se gândi un timp la cuvintele lui, Darcy murmucă cu voce înceată:

— De mult n-am mai avut de-a face cu niciun bărbat.

— De cât timp?

Ridicând capul, îi evită privirea.

— Are vreo importanţă?

— Are foarte mare importanţă, crede-mă. De când?

— De patru ani, răspunse ea scurt.

— Fe patru ani?

Seth fu lovit de o revelaţie, înţelegând în sfârşit un lucru pe care încercase să-l ignore, sau să nu-l creadă.

— Cu câţi bărbaţi ai avut… relaţii apropiate, Darcy?

Obrajii ei se înroşiră. De astă dată, nu mai era clar dacă de furie sau jenă.

— Vrei un număr exact?

— Câţi? insistă el.

— Unul.

Seth expiră cu zgomot, înjurând. Era mai rău decât crezuse. Femeia aceea nu avea „aventuri”, sau „interludii amoroase” temporare.

— Şi ce s-a întâmplat?

Ridicându-se în picioare, Darcy se răsti:

— A plecat! A stat o vară, apoi a plecat.

— Iar tu crezuseşi că avea să fie mai mult de-atât.

— Bineînţeles că da!

În ochi i se citea o durere cumplită, înspăimântătoare.

— A spus că mă iubea. Am crezut că urma să rămână, sau să mă cheme cu el. Dar n-am intrat niciodată în planurile lui.

Seth simţea că povestea era mult mai

complicată, dar asta nu-l privea. Ceea ce-l interesa erau gândurile de-acum ale lui Darcy. Se simţea jenat şi stingherit. Nu voia să se folosească de ea, nici s-o rănească.

— Asta ai fi vrut să se întâmple astă seară?

Darcy se înroşi şi mai tare în obraji.

— Nu. Adică… Nu încă.

— Nu încă?

— În niciun caz. Vreau să te cunosc, să ajungem la o comuniune…

Comuniune? Avusese Seth vreo comuniune cu cineva? Cu mama lui, nu; era prea preocupată de-ale ei ca să-l asculte. Nici cu tatăl lui; avea destule pe cap. Şi nici cu prietenii. Seth nu voise niciodată ca aceştia să-i cunoască durerile din suflet. Pentru un adult, comuniunea însemna să-i dea altcuiva putere asupra

lui. Şi n-avea de gând să facă asta.

— Ce vrei să împărţim în comun, Darcy?

— Gânduri, sentimente…

Profunzimea dorinţei ei îl străbătu dureros ca o furcă.

— Nu pot face asta.

— De ce?

Clătină din cap.

— Eu nu aşa îmi trăiesc viaţa.

— Spune-mi de ce, Seth.

— Fiindcă nu am timp, fiindcă nu vreau, fiindcă…

— Fiindcă ţi-e frică.

Intuiţia ei lovise drept la ţintă.

— Poate că mi-e. Poate că am motive să-mi fie frică. Ţi-am spus clar că nu mă interesează o relaţie permanentă.

— Ştiu. Iar eu ţi-am spus că nu mă interesează o aventură scurtă. Atunci, de

ce m-ai mai invitat în oraş?

— Fiindcă ai spus că nu vrei dureri de inimă. M-am gândit că puteam să ne întâlnim, să ne simţim bine împreună…

— Şi să nu ne ardem? N-oi fi având eu experienţă, dar nici proastă nu-s.

— Nu e nevoie ca relaţiile între oameni să fie restrictive, replică el. Bărbaţii şi femeile se pot bucura unii de compania celorlalţi fără să se întoarcă pe dos ca nişte haine.

— Prietenia e una. Şi chiar şi prietenia, dacă e adevărată, doare când i se întâmplă ceva. Dar adevărata intimitate este cu totul altceva. N-aş putea-o lua niciodată cu uşurinţă. Iar dacă ai fi găsit-o vreodată, nici tu n-ai mai fi putut.

Adevărata intimitate. Se referea la iubire, ataşament, devotament. Tot ceea ce evita el. Făcu un pas înapoi. Între ei se

lăsă o tăcere tunătoare – şi mult mai mult decât atât.

Seth se simţea tentat să întindă mâinile spre Darcy, să-i şteargă tristeţea din ochi. Dar ce i-ar fi putut oferi în schimb? Ea dorea mult mai mult decât era el dispus să dea.

Se ridică.

— Mai bine să plec. Dorim lucruri diferite.

Darcy nu spunea nimic. Nu încerca să-l facă să se răzgândească. Îl privea doar cu ochii aceia mari, albaştri-verzui. Seth nu mai suporta să vadă dezamăgirea care-i umezea, aşa că se duse la uşă şi ieşi.

Capitolul 5

Marţi după-amiază, Seth stătea în biroul lui, gândindu-se la weekend. Ori de

câte ori închidea ochii, îşi amintea viu faţa lui Darcy, fineţea de petală a pielii ei, senzaţia trupului ei în braţele lui, sub degetele lui, sub buzele lui.

Încerca s-o uite. Duminică, luase cina la Vic. Peg îl îndopase până nu mai putuse respira. Cei doi băieţi ai gazdelor îl fugăriseră toată după-amiaza. Dar cuvintele lui Darcy continuau să-l urmărească, prin cele mai întunecate unghere ale minţii: *Vreau să te cunosc, să ajung la o comuniune cu tine...* Nu ştia dacă se pricepea să trăiască în comuniune cu cineva. Nu ştia nici dacă voia să încerce.

Dar niciodată nu mai întâlnise o fiinţă ca Darcy. Niciodată nu mai cunoscuse o femeie care să-i trezească dorinţa de a se gândi la mai mult decât o relaţie superficială. Darcy trebuia să ştie că nici

nu se putea pune problema căsătoriei… Căsătorie! Poftim, acum se gândea la căsătorie!

Poate că, după seara de sâmbătă, Darcy nu voia să-l mai vadă. Exista şi complicaţia cu Brad Winston. Dar Brad încă nu-i telefonase, iar Seth nu-şi putea organiza viaţa pe bază de „poate” – un O dorea pe Darcy. Avea de gând să-i expună toate faptele şi s-o lase să se hotărască. Negru şi alb. Sau aveau să se mai vadă, sau nu. Scurt pe doi. Logica îl slujise bine întotdeauna. Darcy nu făcea excepţie.

Îşi împinse scaunul de la birou. Poate că, după ce trecea pe la garaj, avea să mai poată şi lucra puţin.

* * *

Împingându-şi părul de pe frunte cu

podul palmei, Darcy continuă să parcurgă comenzile de a doua zi dimineaţa. Îi era greu să se concentreze, iar asta o enerva. Îşi tot spunea că trebuia să-l uite pe Seth, dar nici gând s-o facă! Întorcându-se spre panoul cu cuie din spatele biroului, luă o cheie de contet. Avea nevoie de o ocupaţie cu mâinile, poate că şi creierul avea să le urmeze…

Când auzi uşa laterală deschizându-se, se întoarse… şi rămase înlemnită, cu toate simţurile feminine intrându-i în acţiune.

Seth intră în garaj şi aşteptă ca ochii să i se adapteze la semiîntunericul dinăuntru. Darcy simţi cum i se înroşeau obrajii, în timp ce Seth parcurgea cu paşi întinşi distanţa dintre ei.

— Hai să mergem la tine în birou şi să stăm de vorbă.

Darcy încercă să-şi pună armura, dar îi era cam greu, când îl privea în ochi.

— Nu avem ce discuta. Ai spus foarte clar ce anume vrei şi ce nu vrei.

Seth trecu după tejghea, o luă ferm de braţ şi o conduse spre birou.

— Seth, n-are niciun rost. Vizăm valori diferite…

O trase şi mai tare.

— Vreau să vorbesc cu tine. Între patru ochi.

Când ajunseră în cabinet, Seth închise uşa, îi dădu drumul lui Darcy şi trecu dincolo de birou. Părea să aibă nevoie de spaţiu. În aer se simţeau nişte vibraţii care nu păreau să aibă nicio legătură cu zumzetul instalaţiei de aer condiţionat. Seth îşi îndesă mâinile în buzunare, întinzându-şi pantalonii gri închis peste coapse.

O privi lung.

— La dracu'! înjură el cu furie. Nu ştiu nici ce să-ţi zic, nici cum să zic.

Darcy aştepta, curioasă, cu un grăunte de spemţă. Seth părea stângaci şi… cum nu se aşteptase niciodată să-l vadă. Arăta vulnerabil.

— Vreau să ne întâlnim în continuare.

Fără să-şi dea seama că-şi ţinuse respiraţia, Darcy expiră prelung.

— De ce?

Seth făcu un gest frustrat, apoi se întoarse spre birou, oprindu-se la un pas în faţa ei.

— Îmi placi. Nici nu-ţi pot spune de cât timp nu mi-a mai „plăcut" o femeie. Vreau să aflu dacă între noi e ceva care să merite explorat.

— Şi dacă nu este? întrebă ea încet.

Dacă o „plăcea", însemna că nu se

gândea numai lse.

Seth îi susţinu privirea.

— Atunci, o vom şti amândoi şi nu vor exista regrete.

Trupul ei tindea să se aplece spre al lui, însă Darcy se ţinu hotărâtă pe picioare.

— Ai spus că între noi nu poate fi niciun fel de comuniune. Te-ai răzgândit?

Privirea lui Seth era fermă şi onestă.

— Mi se pune un nod în stomac când mă gândesc să-ţi spun cum gândesc şi ce simt.

Se vedea clar că-i era greu să mărturisească.

— Înţeleg… nimănui nu-i e uşor.

Sprâncenele lui se îmbinară, ridurile din jurul ochilor devenind mai pronunţate.

— Ţie nu pare să-ţi fie deloc greu, mormăi el.

Darcy zâmbi.

— Eu am mai multă practică. După ce-o faci de câteva mii de ori, ţi-e mai uşor.

Seth nu zâmbi, părând însă să se relaxeze, în timp ce-i punea mâinile pe umeri.

— Nu spun că pot s-o fac. Ceea ce-mi propun este să încerc.

În inima lui Darcy înflori din nou speranţa.

— E şi ăsta un început…

Dar trebuia să mai clarifice încă un lucru.

— Am vorbit serios când am spus că n-am să mă culc cu tine până… nu te cunosc cu adevărat.

Seth îi mângâie uşor obrazul.

— Şi cât timp crezi că o să dureze?

— Nu ştiu. Nu pot nega atracţia dintre noi iar în acea seară de sâmbătă am

fost copleşită. Dar nu mă pot arunca într-o aventură întâmplătoare. Eu nu sunt aşa.

Lăsându-şi mâinile să cadă pe lângă trup, Seth şi le îndesă din nou în buzunare.

— Ştiu. Dar nu pot să-ţi promit nimic. Eu îmi trăiesc viaţa fără obligaţii. Nu ştiu cât timp am să mai rămân în Hershey. S-ar putea ca în toamnă să plec.

Dacă ştia din timp că era posibil să plece, Darcy putea să se pregătească pentru asta. Îl dorea pe Seth în viaţa ei; dorea un soi de fericire cum niciodată nu mai cunoscuse şi pe care, poate, avea s-o găsească alături de el. Exista, însă, o condiţie:

— Ştiu că poţi fi fermecător şi sunt sigură că ai un lustru profesional pe care-l foloseşti cu pricepere. Aş dori să-l cunosc pe omul din interior.

— S-ar putea să doreşti prea mult.

Darcy se gândi din nou la Gary, la felul cum o folosise.

— Nu pot să dau numai eu. Am mai făcut-o o dată şi n-am de gând să-mi repet greşeala.

Ochii lui Seth se îngustară.

— Cum îl chema?

— Gary.

Expresia lui deveni extrem de serioasă.

— Eu nu sunt Gary. Niciodată n-am să profit intenţionat de tine. Dar nu pot să-mi cobor complet garda peste noapte.

— Dar într-o săptămână? întrebă ea, cu un zâmbet nesigur.

Atmosfera se mai destinsese iar Seth zâmbi şi el. Era un zâmbet lent, care-i pornea din ochi, înainte de a-i arcui şi gura. Un zâmbet adevărat.

— S-ar putea să dureze mai mult.

Mâinile lui Seth ieşiră din buzunare, prinzându-i braţele.

— Cât de privat e biroul ăsta?

— De obicei, Dan şi Steve bat la uşă…

Făcu o puză de efect…

— …cu o fracţiune de secundă înainte de a da buzna înăuntru.

Încercuindu-i spatele cu un braţ, Seth îi ridică bărbia cu cealaltă mână.

— Aş dori să facem cunoştinţă din nou.

— Şi cum îţi propui asta? întrebă Darcy, pigulindu-i o scamă imaginară de pe umărul cămăşii gri.

— Cu mai mult decât o strângere de mână, răspunse el, în timp ce-i răsfira părul.

Atingerea lui îi plăcea enorm. O făcea

să se simtă… vie, scânteietoare, deosebită. Îşi rezemă mâna pe umărul lui, peste guler, atingându-i gâtul.

— Probabil că Dan nu ne va lăsa mult timp în pace. Când m-a întrebat cum a fost întâlnirea de sâmbătă seara, era să-i iau gâtul. Dacă te-ar fi văzut târându-mă cu forţa până aici…

Gura lui Seth ezita aţâţător la câţiva milimetri de a ei.

— Cu duhul blândeţii…

— Blândeţe? Parcă ai fi fost un auto-trailer cu optsprezece roţi…!

Buzele lui îi retezară orice alt comentariu. Acoperindu-i senzual gur, rămaseră astfel o veşnicie, apăsând uşor, fără să ceară, fără să domine, doar *fiind.* Un bărbat şi o femeie. Seth şi Darcy.

Într-un târziu, Seth întrerupse sărutul readucându-i pe amândoi la

realitate. Atingându-i fruntea cu a ei, Darcy căută să-şi controleze respiraţia întretăiată. Nu-i venea să creadă că-i putuse smulge o asemenea reacţie. Cu Gary, sărutările fuseseră fireşti. Niciodată nu se purtase ca şi cum ar fi vrut s-o sărute la nesfârşit. Oare Seth săruta întotdeauna femeile ca şi cum ar fi fost mai deosebite pentru el decât un amurg de vară?

Darcy îşi desprinse încheieturile mâinilor şi-şi lăsă degetele să se arcuiscă pe umerii lui.

— Frumoasă muzică facem împreună, nu-i aşa?

Ştia că îndruga verzi şi uscate, dar n-avea încotro.

— O simfonie, răspunse el cu glas răguşit. Cu tobe şi talgere.

Darcy se lăsă pe spre în braţele lui,

pentru a-i privi faţa, şi se simţi străbătută de un fior.

— Şi tu simţi la fel.

În ochii lui licări o scânteiere răutăcioasă.

— Explicit.

O străbătu un val de căldură, făcând-o să-şi coboare privire. Amarnică greşeală. Genele i se ridicară brusc la loc, în timp ce simţea cum roşea până-n vârful urechilor.

Seth o îmbrăţişă cu putere.

— Faptele sunt fapte, ochi-luminoşi. Dar n-am să te grăbesc. Trebuie să mă doreşti la fel de mult pe cât te doresc şi eu pe tine.

Îl dorea într-adevăr. Dar trebuia să fie pregătită. De astă dată, n-avea să-şi mai sume niciun risc de a rămâne gravidă. Auzise că trebuia să treacă o lună pentru a pilulele anticoncepţionale să înceapă să-şi

facă efectul. Oare ce părere ar fi avut Seth despre asta?

— S-ar putea să te saturi de-atâta aşteptare.

— Pentru tine, merită să aştept.

* * *

Două săptămâni mai târziu, Darcy se întreba dacă Seth încă mai era de aceeşi părere. Stătea în echilibru pe ultima treaptă a scăriţei, dând cu bidineaua peste o stinghie a umbrarului. Zâmbind, se gândea la dansul cu Seth, în ultima seară la night club. Participaseră împreună la a patra lecţie de dans, învăţând cea-cea-cea şi samba. Dar în seara trecută nu practicaseră niciunul dintre cele două dansuri. Dansaseră atât de strâns lipiţi, atât de intim, încât fusese aproape ca şi

cum ar fi făcut dragoste. Aproape.

Vocea Jennei o smulse din visare.

— Eu partea mea am terminat-o. Eşti gata şi tu, acolo sus?

Fetiţa se uita la ea cu speranţă.

Darcy îndrăzni să-i arunce o privire scurtă, pentru a-i observa bidineaua care şiroia şi dârele albe de vopsea de pe braţe şi picioare.

— Ce-ar fi să te duci în casă şi să începi să te speli? Termin şi eu în câteva minute. Vreau să fac un duş înainte de a veni Seth.

Seth acceptase locul pe care-l ocupa Jenna în viaţa lui Darcy. Nu vorbeau despre Brad sau Marsha, iar Seth nu încerca niciodată să smulgă informaţii de la Jenna. Brad încă nu fixase o nouă întâlnire cu el, iar Darcy sper nici să n-o facă.

Jenna îşi trânti bidineaua pe trotuar, lăsând o dâră albă.

— Mămica ţi-a spus că pot sta până la nouă jumate? Mie aşa mi-a zis.

Darcy îşi înmuie bidineaua în cutia cu vopsea pe care o ţinea într-o mână, apoi atacă ultima porţiune a umbrarului.

— Da mi-a spus. Poate reuşim să-l convingem pe Seth să joace cu noi Scări şi Căzături.

Cu ochii mari, Jenna spuse pe un ton de confesiune:

— Îmi place Seth.

— Şi mie.

După această confirmare, fetiţa se grăbi spre veranda din spate şi intră în casă, lăsând uşa cu plasă să se trântească în urma ei.

Coborând de pe scară, Darcy îşi puse jos cutia cu vopsea şi bătu capacul la locul

lui. Tocmai plia scara când auzi din bucătărie un ţipăt de durere urmat de numele ei, strigat tânguitor. Lăsând scara să cadă alergă înăuntru. Îşi ridică brusc mâna la gură când o văzu pe Jenna aşezată pe jos, plângând.

Darcy îngenunche lângă fetiţă.

— Iubito, ce-i cu tine? Te-ai lovit?

— La braţ, Darcy… Mă doare… Am încercat să iau fursecurile…

Lacrimile îi şiroiau pe fţă, iar Darcy îi palpă cu atenţie antebraţul lovit. Ori de câte ori îi atingea locul de lângă încheietura mâinii, Jenna se strâmba.

— Mai bine s-o chem pe mama ta. Nu ştiu dacă nu cumva ai o luxaţie, poate chiar o fractură.

— Nu vreau fractură! ţipă Jenna. Mama o să se supere aşa de tare!… Nu te-am ascultat! se văicări ea, printre

sughiţuri.

Darcy o legănă la piept, gângurind:

— O să fie bine.

Îi înlătură bretonul de pe frunte.

— Vino, să vedem dacă te poţi ţine pe picioare. Să nu te fi lovit şi în altă parte.

Lacrimile fetiţei continuau să şiroiască.

— Am alunecat când m-am urcat. Aproape că ajunsesem cu genunchiul pe bufet. Îmi pare rău că nu te-am ascultat.

Darcy o ajută să se ridice în picioare, apoi o îmbrăţişă cu tandreţe. Fetiţa nu avea nevoie de o săpunealâ. După ce se convinse că se lovise numai la braţ, o duse în living şi o aşează pe canapea, apoi găsi în cartea de telefon numărul restaurantului unde se duseseră Chuck şi Marsha, împreună cu un coleg al lui Chuck. O sună pe Marsha şi aşteptă bătând din picior

nerăbdătoare.

Când Marsha veni la telefon, Darcy îi explică ce se întâmplase, iar prieten ei îi spuse s-o ducă imediat pe Jenna la urgenţă. Urma să sosească acolo şi ea cu Chuck, cât puteau de repede.

* * *

Când îşi îmbrăţişă fiica, Marsha era albă la faţă, vizibil îngrijorată. După ce apăru medicul ca s-o examineze pe Jenna, Darcy se retrase în sala de aşteptare.

Se uită la ceas şi văzu că era ora opt… Ora opt! Trebuia să-l sune pe Seth. Cu palmele transpirate, formă numărul la telefonul public, sperând să-l mai găsească acasă. Seth răspunse la al patrulea apel.

— Seth, Darcy sunt.

— Bună! Tocmai mă schimbam. Vrei

să iau ceva din drum? O sticlă de vin, sau…

— Nu mai poţi veni. Vreau să zic, nu-s acasă.

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt la spital. Jenna a avut un accident. Dacă şi-a rupt braţul, vor trece vreo două ore…

— Într-un sfert de oră sunt acolo.

— Seth, nu e nevoie să vii.

— Ba am să vin, insistă el, înainte de a închide telefonul.

Darcy încercă să urmărească o comedie la televizor, în sala de aşteptare, răsfoind absentă revista *„Time”*, până când, într-un târziu, îşi rezemă capul de perete şi închise ochii.

Nu peste mult, o mână caldă şi mare o cuprinse pe a ei. Darcy se ridică.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Gura lui Seth era crispată de îngrijorare, în timp de se aşez lângă ea.

Darcy îi povesti totul, terminând cu cuvintele:

— Dac-aş fi mutat borcanul cu fursecuri pe bufet, nu s-ar mai fi întâmplat nimic. De obicei nu uit, când vine ea la mine.

— O să fie totul în regulă.

Seth o cuprinse cu braţul pe după umeri, strângând-o.

— Orice fetiţă care se dă în Super Duper Looper la parcul de distracţii şi mai vrea e în stare să suporte o căzătură.

— Ţi-a spus că s-a dat în Super Duper? Brad nu trebuia s-o lase. Ştie că Marsha nu e de caord.

— De obicei, părinţii divorţaţi nu prea sunt de acord unul cu altul. Îi preocupă atât de mult propriile lor

nemulţuimiri, încât nu le mai pasă cine suferă din cauzalor. Ăsta-i unul dintre motivele…

Se întrerupse.

— Unul dintre care motive? întrebă încet Darcy, bucuroasă că subiectul îi muta gândul de la Jenna.

Seth se uită prin sala de aşteptare părând dus undeva departe. Darcy se întoarse spre el.

— Seth?

Ochii lui reveniră către ea.

— M-am săturat de ură, de furie, de duşmănie… Într-o luptă pentru custodie, nimeni nu câştigă cu adevărat. Eu lupt pentru clientul meu, rivalul meu luptă pentru nevastă-sa, judecătorul încearcă să apere interesele copilului… Dar vieţile sunt deja distruse de divorţ şi se sfărâmă mai departe. Nu-s sigur că merită atâta

chin.

— Dar cineva trebuie s-o facă, iar dacă priveşti situaţia cu compasiune…

Seth o întrerupse tăios:

— Nu e aşa. Eu mă aflu acolo ca să câştig. Ca să câştig, Darcy, nu să simpatizez. Trebuie să fiu dur, nemilos uneori…

Darcy nu înţelegea.

— De ce n-ai putea să acţionezi în interesul tuturor?

— Nu aşa se poate dovedi că şi bărbaţii trebuie să aibă drepturi cu privire la copiii lor.

Aceea era o latură a lui Seth pe care n-o cunoştea. Ambiţia aceea dezlănţuită trebuia să aibă un anumit motiv. Seth, însă nu avea destulă încredere în ea pentru a-i destăinui motivele lui. Dintr-o dastă, Darcy îşi dădu seama că nici ea nu acea

suficientă încredere în el sau în relaţia lor tot mai strânsă ca să-i spună despre sarcina ei din urmă cu patru ani. Dar *trebuia* să-i spună. Curând.

Seth îi acoperi mâna cu a lui.

— Am venit aici ca să scap, să practic şi alte aspecte ale dreptului. Alergam în cincizeci de direcţii în acelaşi timp, fără să am timp pentru altceva decât să mănânc şi să beau cazuri de custodie. Am nevoie de o pauză. Iar tu mă ajuţi să învăţ cum să mă relaxez din nou. Aşa că, hai mai bine să nu discutăm despre cariera mea.

Nu avură ocazia să mai discute despre nimic altceva. Apăru Chuck, cu trăsăturile lui aspre luminate de un zâmbet… până când îl văzu pe Seth. Zâmbetul îi pieri de pe buze.

I se adresă lui Darcy:

— Nu e rupt, doar luxat. Acum i-l

bandajează, şi va trebui să-l poarte suspendat într-o eşarfă. În două săptămâni, va fi ca nouă.

Ochii lui Darcy se umplură de lacrimi.

Ignorându-l în continuare pe Seth, Chuck adăugă:

— Marsha a spus să te duci acasă. Noi trecem pe la farmacie să ridicăm o reţetă, poate vom lua şi un cornet de îngheţată. O va ajuta pe Jenna să mai uite de braţ.

— Pot s-o văd înainte de a pleca?

— Sigur. Medicul îi dă Marshei ultimele instrucţiuni.

Darcy îl urmă pe Chuck până în boxa unde se afla Jenna, pe care o îmbrăţişă şi o sărută, urându-i noapte bună, apoi se întoarse la Seth. Prin minte îi treceau sute de gânduri deloc plăcute.

Seth o cuprinse cu braţul pe după umeri.

— De ce nu m-ai lăsa să te duc eu acasă? Ne putem întoarce mâine după maşina ta.

Darcy îşi trecu o mână peste frunte.

— Nu, nu e nevoie. Am să merg singură.

— Vin şi eu după tine.

Darcy considera că trebuia să spună ceva despre felul cum îl tratase Chuck.

— Îmi pare rău că Chuck s-a purtat atât de rece. În mod normal nu e aşa.

— Şi eu m-aş fi simţit la fel în locul lui, ba poate aş fi fost mult mai agresiv.

O sărută pe tâmplă.

— Hai să mergem acasă.

* * *

Darcy parcă maşina în garaj şi ieşi pre veranda din spate, grăbindu-se să deschidă uşa pentru ca să traverseze repede casa până în faţă şi să-i descuie lui Seth.

În timp ce-şi căuta cheia, auzi glasul lui Seth din spatele ei:

— Aprinde lumina de pe verandă, iar eu am să-ţi duc scara şi vopseaua în magazie. E deschisă?

— Da.

Darcy îşi vârî mâna în buzunarul blugilor.

— Uite cheia. Vrei să încui tu?

În întunericul tot mai dens al serii, îl văzu pe Seth luând scara şi cutia cu vopsea într-o mână, după care îi prinse mâna cu cheia, o ridică la buze şi-i sărută degetele.

— Mă ocup eu de toate aici. Tu du-te

în casă şi relaxează-te.

Tandreţea lui îi aduse lacrimi în ochi. Darcy îi dădu cheia, murmurând:

— Mulţumesc.

Şi intră grăbită. Seth o urmă curând, îngenunchind lângă ea, între canapeaua şi masa unde rămăsese jocul pe care Darcy intenţionase să-l joace cu Jenna. Îi întoarse faţa spre el. Când îi văzu ochii cenuşii plini de tandreţe, pe Darcy o podidiră din nou lacrimile. Seth o trase lângă el, rezemându-se amândoi de canapea. O cuprinse cu braţul pe după umeri, iar Darcy îşi sprijini capul pe pieptul lui.

Începu să-i răsfire părul cu degetele, liniştitor.

— E-n regulă. Copiii sunt rezistenţi.

— Ştiu, murmură Darcy la pieptul lui. Dar mă simt atât de răspunzătoare… Totul s-a întâmplat numai din vina mea. Dacă

luam taburetul acela, dacă puneam fursecurile mai jos… Ar fi trebuit să mă aştept.

— A fost un accident. Nici toate „dacă” – urile din lume nu-l mai schimbă.

— Dar s-a întâmplat din vina mea, repetă Darcy. Dacă-şi *rupea* braţul, se lovea la cap, sau chiar mai rău?

Seth o scutură uşor, răspunzând cu glas aspru:

— Termină. Nu s-a întâmplat nimic din toate astea.

Darcy nu putea să uite de sarcina pierdută, de sentimentul că ar fi putut-o preveni şi pe aceea. Ridicând privirea spre tavan, spuse pentru sine:

— Sunt o femeie în toată firea. Ar fi trebuit să am mai multă minte.

— Darcy, e o fetiţă de opt ani, curioasă şi independentă. O poţi îndruma,

dar nu-i poţi controla toate acţiunile.

La nivel logic, Darcy ştia că Seth avea dreptate, dar îndoielile îi tulburau gândirea.

— Marsha n-a vorbit prea mult. Mă tem că mă învinuieşte, că nu va mai avea încredere în mine.

Seth îi cuprinse faţa între palme.

— De când o cunoşti pe Marsha?

— De trei ani.

Ca şi cum ar fi chestionat un martor, o privi pe Darcy drept în ochi.

— Şi pe mine de când mă cunoşti?

Darcy înghiţi un nod, captivată de intensitatea arzătoare din ochii lui şi expresia severă de pe chip.

— Cam de cinci săptămâni.

— Ştiu cât de mult ţii la Jenna. Şi mai ştiu că ai face tot ce poţi ca s-o aperi. Mai ştiu, la fel ca tine, că trebuie să înveţe să

respecte regulile. Ei, şi dacă cu ştiu toate lucrurile astea, nu crezi că le ştie şi Marsha? Dumnezeule, Darcy, e cea mai bună prietenă a ta. Evident că-n seara asta n-a spus prea multe. Era la fel de îngrijorată ca tine pentru Jenna. Dar acordă-i puţină încredere. Acordă-ţi şi ţie puţină încredere.

Pe Darcy o cuprinse uşurarea. Braţele ei încercuiră mijlocul lui Seth, în timp ce se cuibărea în căldura irezistibilă de la pieptul lui. Inima începu să-i bată mai repede şi o simţi şi pe a lui Seth accelerându-şi ritmul.

Darcy tânjea să-i simtă pielea, pieptul acela care fusese atât de ispititor, dar inaccesibil, cu câteva săptămâni în urmă. Îşi strecură mâna sub cămaşa lui, îl simţi înfiorându-se, şi începu să-l exploreze cu mişcări şovăitoare.

— Nu te teme, ochi-luminoşi. N-am să mă sparg. Atinge-mă cât de mult vrei.

Toate cele zece degete ale ei se furişară peste pieptul lui, simţindu-i părul cârlionţat.

— E aşa de moale…

Seth închise ochii.

— Nu la fel de moale ca tine.

Când unghiile ei îi atinseră un sfârc, Seth inspiră intens, printre dinţi.

— Asta ce înseamnă, că-ţi place, sau nu? întrebă ea, cu vocea întretăiată.

— Doamne, femeie…! Cum să nu-mi placă? Ai foc în vârfurile degetelor, miere pe buze şi Dumnezeu mai ştie ce alte delicii pe care încă n-am început să le descopăr. Vino-aici.

Ridicându-i tricoul, îşi trecu un degete peste marginea sutienului ei de dantelă.

— Seth pot să te întreb ceva?

— Sigur, râse el. Întreabă-mă.

— Ce părere ai despre ocupaţia din care-mi câştig existenţa?

Seth îşi lăsă mâna să cadă, ridicând din umeri.

— E meseria ta; cu asta te ocupi. Nu m-am gândit prea mult.

— Nu crezi că mă face să fiu… mai puţin feminină?

Ochii lui o măsurară alene, admirându-i sânii tari, talia îngustă, picioarele armonioase.

— Ochi-luminoşi, eşti cât poate fi o femeie de feminină. Unde vrei să ajungi?

— Întotdeauna mi-a plăcut mai mult să joc baseball decât să mă fardez. Pe mine nu m-a deranjat, dar pe mulţi alţii părea să-i deranjeze.

— Pe Gary?

— Zicea că o depanatoare auto mergea pentru o aventură de-i vară, dar nu şi-ar fi dorit niciodată o femeie care să aibă mâinile pline de vaselină când face dragoste cu el.

— Tâmpitul! Darcy, ce-ai găsit la dobitocul ăsta?

— Pe-atunci, eram mai tânără. Era talentat, atrăgător… Cânta şi dansa la Parc. Majoritatea băieţilor pe care-i cunoşteam mă tratau mereu ca pe cel mai bun amic al lor. Am crezut că Gary se simţea atras de mine ca femeie.

— N-avea cum să nu fie.

— Pentru el, n-am fost decât un obiect. O diversiune, până s-a întors la lodognica lui.

Fruntea lui Seth se întunecă de furie.

— Nu-mi vine să cred.

— N-am ştiut!

— Nici nu mă aşteptam să fi ştiut. Ţi-e mult mai bine fără el.

— La concluzia asta am ajuns şi eu.

Seth îi luă faţa între palme.

— Eşti o femeie feminină şi frumoasă.

Şi, în loc de a încerca s-o convingă prin cuvinte, începu să-i sărute fruntea, sprâncenele, pleoapele, obrajii… până când Darcy îl strigă pe nume, într-o şoaptă rugătoare.

Eliberându-i buzele, Seth şopti în părul ei:

— Darcy, trebuie să mă opresc acum, altfel va fi prea târziu. Tu hotărăşti. Rămân sau plec?

Capitolul 6

Inima lui Seth bătea rapid şi cu putere, iar a lui Darcy de asemenea. Nu

voia să-l alunge. Dar nici nu avea convingerea că era gata să facă dragoste cu el. Simţea că, dacă ceda, şi-ar fi pierdut inima. Dacă, dăruită lui în păstrare, n-ar fi fost în siguranţă…

Se desprinse din braţele lui, mutându-şi privirea.

— Îmi pare rău.

În timp ce-şi ridica bărbia, aşteptând-o să-şi revină, Seth scrâşni răguşit:

— N-are de ce să-ţi pară. Sărutatul şi mângâiatul tău devin rapid unele dintre distracţiile mele favorite.

— Dar nu e cinstit să te excit, şi pe urmă…

O prinse de mână, ţinându-i-o ferm sub a lui, pe coapsă.

— Dar tu?

În sfârşit, Darcy se întoarse cu faţa spre el.

— Femeile sunt altfel. Bărbaţii, o dată ce încep… Aşa mi-a spus Gary.

Seth îşi aruncă pe spate capul, gemând.

— Am stabilit deja că tipul ăla era un bou.

Apoi o luă pe Darcy de umeri.

— Un bărbat, un bărbat adevărat, îşi controlează nevoile. Simplul fapt că i se ambalează motorul nu înseamnă că trebuie să alerge ca la Indianapolis 500.

Tensiunea lui Darcy se risipi. Seth nu era furios, aşa cum se aşteptase. Obrajii lui erau încă înroşiţi intens, dar părea mai mult tulburat decât supărat.

— Te doresc, femeie, spuse el, frecându-i claviculele cu degetele mari. Dar nu cu forţa. N-aş ademeni o femeie ca să se culce cu mine. Când vei fi gata să-mi spui un „da” fără echivoc, atunci vom face

dragoste.

Trăgând adânc aer în piept, Darcy îi zâmbi.

— Îţi mulţumesc că ai venit aici în seara asta.

— N-ai pentru ce. M-am simţit… bine.

— Pari surprins.

— De obicei, nu mă implic.

Era atât de încrezător, de puternic… de închis în sine…

— Cu nimeni?

Seth se încruntă, iar Darcy ghici cumva că nu era obişnuit ca alţii să-i discute felul de a-şi trăi viaţa.

— Nu-i chiar atât de ciudat, Darcy. Niciodată n-am avut legături strânse.

— Din cauza meseriei?

— Din cauză că n-am vrut. Am învăţat că poate fi dureros să te apropii prea mult de cineva.

Convingerea amară din glasul lui îi sfâşia inima. Dar o parte a ei se bucura. În sfârşit, îi dezvăluia ceva important despre el. Poate că începea să-i câştige încrederea.

— În copilărie?

— Da.

Seth privi peste umărul ei, ca şi cum ar fi văzut nişte scene pe care prefera să le uite.

— Aşa că m-am ferit mereu. Cu excepţia tatălui meu, n-am lăsat pe nimeni să se apropie de mine. N-am nevoie de nimeni şi nimeni nu are nevoie de mine. Asta a fost întotdeauna libertatea şi protecţia mea.

— Şi acum?

Întoarse capul spre ea, din nou în prezent, începând să se joace cu o şuviţă mătăsoasă din părul ei.

— Acum, o ispititoare cu ochii verzi îmi zăpăceşte viaţa. Poate e vorba de faptul că am făcut toate schimbările în acelaşi timp. Dar nu-s sigur că drumul pe care l-am ales e cel mai potrivit pentru mine de-acum înainte.

O considera o ispititoare… Darcy *ştia* că el o ispitea pe ea.

— Schimbarea afectează oamenii diferiţi în feluri diferite. Poate că par ispititoare pentru că oraşul Hershey e diferit de Philadelphia.

— Crezi că m-a drogat mirosul de ciocolată?

— Cam aşa ceva, răspunse ea încet, încercând să-şi controleze o sumedenie de reacţii care nu se lăsau controlate. În timp ce se juca uşor cu gulerul ei, Seth zâmbi strâmb.

— Darcy, tu ai fi ispititoare în orice

loc unde te-aş găsi.

Expresia lui părea sinceră, dar cuvintele semănau prea mult cu ale lui Gary, când îi spusese că ea era lumea lui. Nu-i spusese că o dorea numai pentru o vară.

— Încă nu mă pot hotărî dacă nu cumva îmi serveşti replici prefabricate.

Seth îi dădu la o parte părul de pe obraz.

— Nu e nicio replică. Nu ţi-am spus că „textele” nu sunt stilul meu?

Darcy îl măsură cu privirea, încercând să-l găsească pe adevăratul Seth, să ajungă pe un teren comun.

— Şi care e stilul tău?

— Semănăm mult. Obişnuiesc să trag de la şold. Şi tu la fel. Nu ne-ncurcăm. Ştim cum stăm.

Dacă Darcy ştia cum stătea, de ce

avea senzaţia că se scufunda în nisipuri mişcătoare?

* * *

Luni seara, Seth tocmai îşi termina sandvişul cu ton pe care i-l adusese secretara lui Vic când ieşise în pauza de masă, când auzi uşa biroului deschizându-se. Aruncă ambalajul la coş şi trecu în sala de aşteptare. Acolo îl găsi pe Brad Winston, care-şi zornăia cheile în buzunarul jeanşilor.

Seth îl studie pe bărbatul care părea mai bătrân decât cei treizeci şi doi de ani ai lui. O şuviţă blondă îi cădea peste frunte. Era la fel de înalt ca Seth, dar mai slab. Ochii săi albaştri-spălăciţi păreau îngrijoraţi.

Îi făcu semn să intre în birou.

— Azi după-amiază, când ai sunat, ai spus că era o urgenţă. Ce se întâmplă? întrebă el, aşezându-se pe scaunul cu spătar înalt şi indicându-i fotoliul din faţa biroului.

— Eşti supărat fiindcă am contramandat întâlnirea trecută.

— N-ai contramandat-o. N-ai venit, şi atât.

Brad se aşează pe marginea fotoliului, vizibil nervos.

— Mda, mă rog, nu eram sigur ce voiam. Acum sunt sigur. Marsha iar a lăsat-o pe Jenna singură, şi şi-a scrântit braţul. Trebuie să luăm măsuri.

Seth îl vedea pe Brad aşa cum era – un om disperat.

— Marsha a lăsat-o pe Jenna singură?

Brad îi evită privirea.

— Mda. S-a dus la restaurant cu

amicul ei.

— Minţi.

Celălalt se îndreptă de spate.

— Cum adică, mint? De unde naiba ştii?

Glasul lui Seth era la fel de calm pe cât de agitat era al lui Brad.

— Ştiu că Darcy Kearn avea grijă de Jenna.

— Te-a sunat Marsha? Sau avocatul ei?

— Nu m-a sunat nimeni. Am vorbit cu Darcy.

Brad îl privi cu gura căscată.

— Darcy e cea mai bună prietenă a Marshei! Cum poţi crede ce spune ea?

— Darcy a dus-o pe Jenna la spital.

— Păi, da, sigur… Probabil a găsit-o singură în casă…

— Las-o jos că măcăne, Winston. Ştiu

că Darcy plănuia dinainte să aibă grijă de Jenna. Mă minţi. Cu ce altceva m-ai mai minţit? Cu aşa-zisa neglijare din partea Marshei?

Interogatoriul lui Seth îl făcea pe Brad să roşească.

— Credeam că reprezinţi bărbaţi. De-asta am apelat la tine. O vreau pe fiica mea. Am să-ţi plătesc oricât îmi ceri.

Seth oftă, repetând apoi:

— M-ai minţit când mi-ai spus că Marsha o neglijează pe Jenna?

— Nu te-am minţit. Nici nu-i mai pasă de ea. Numai de noul ei amant îi pasă. Ce, nu înţelegi?

— Înţeleg că nu vrei s-o pierzi pe Jenna. Dar nu poţi minţi ca să o obţii.

— O văd doar de două ori pe lună. Vreau să ne vedem mai des.

Seth auzise de nenumărate ori

această declaraţie din partea bărbaţilor. Pentru că timpul pe care-l petrecea cu fiica lui era limitat, Brad credea că tot ceea ce făcea el avea o justificare.

— Vorbeşte cu Marsha să ţi-o lase mai mult. Poate e de acord s-o iei la tine în vacanţă. Are custodie exclusivă. Trebuie să vă înţelegeţi.

— Să ne înţelegem?

Pumnii lui Brad se strânseră.

— Nu putem discuta nici măcar despre vreme fără să ne certăm. N-are încredere în mine că pot avea grijă de Jenna. În veci n-aş lăsa să i se întâmple ceva fiicei mele. O iubesc.

Lui Seth îi părea rău pentru el, dar n-avea ce face. Dacă Marsha era o mamă bună, nu aveau nicio şansă.

— Dacă-ţi iubeşti fiica, încearcă să ajungi la o înţelegere cu fosta ta soţie.

Există mediatori…

Brad clătină vehement din cap.

— N-am de gând să-mi spăl rufele murdare în străini. Nu vreau să mă-nvârtesc în cerc în biroul nu ştiu cui.

— Nu te pot reprezenta, Brad. Dacă vrei să te-ajut să obţii vizite mai dese, asta se poate.

Înjurând, Brad sări în picioare.

— O vreau pe fiica mea! Dacă nu mă poţi ajuta s-o obţin, am să găsesc pe cineva care poate.

— E dreptul tău.

Brad se răsuci pe călcâie şi ieşi intempestiv din birou. Seth auzi uşa de la intrare trântindu-se.

Îşi frecă fruntea cu o mână. De ce nu era viaţa dreaptă? De ce trebuia ca doi oameni să se rănească între ei? De ce nu existau răspunsuri simple?

Deodată, Seth îşi dădu seama că, deşi nu putea rezolva problemele lui Brad, acesta tocmai rezolvase una dintre propriile lui probleme. Situaţia familiei Winston nu mai afecta întâlnirile lui cu Darcy. Şi nici loialităţile lor nu mai erau divizate. Trebuia să-i spună. Voia s-o vadă neîntârziat. Hârţoagele puteau aştepta până a doua zi.

* * *

Tipsia cu fursecuri frigea degetele lui Darcy prin mănuşile de bucătărie. O puse cu zgomot pe bufet. În timp ce lua spatula ca să mute fusecurile pe tăvile pentru răcit, simţi la ceafă, sub coada-de-cal, prezenţa cuiva.

Se răsuci în loc.

— Brad! Ce cauţi aici?

Brad stătea în uşă, cu o mână rezemată de toc.

— Am bătut, dar nu m-ai auzit.

Darcy opri ventilatorul din hota aragazului.

— Ăsta face mult zgomot. Cu ce te pot ajuta.

Încordat, Brad îşi lăsă braţul să cadă pe lângă trup.

— Vreau să ştiu de ce n-ai supravegheat-o pe Jenna sâmbătă seara, de ce-ai lăsat-o să se lovească.

— Brad, îmi pare rău. A fost un accident. Mă simt îngrozitor…

Deşi Seth o ajutase să înţeleagă că nu era vina ei, Darcy încă se mai simţea vinovată.

— Dac-aş fi supravegheat-o *eu,* n-ar fi păţit nimic. Te simţi destul de îngrozitor ca s-o dregi?

Darcy făcu un efort să-şi păstreze calmul. Vinovăţia era una, dar manipularea, cu totul altceva. Ei doi fuseseră întotdeauna prietenoşi în aparenţă, dar Brad ştia că Darcy îi era loială Marshei.

— Ce vrei să fac?

Brad răspunse vorbind clar şi răspicat:

— Convinge-l pe Seth Hallaran să-mi accepte cazul.

Îi spusese Seth lui Brad că *nu-i* lua cazul?

— Nu pot face asta. N-am niciun cuvânt de spus în viaţa profesională a lui Seth.

Brad făcu câţiva paşi spre ea.

— Nu zău? Ei bine, nu cred că e chiar aşa. Cred că i-ai împuiat capul cu toate „defectele” mele. Nu i-am spus nimănui

asta, nici chiar Marshei, dar acum mă duc la Jucătorii Anonimi. De trei luni plătesc regulat pensia alimentară şi-n fiecare săptămână pun deoparte câte cincizeci de dolari pentru studiile Jennei. Toate astea nu contează cu nimic?

Brad nu era un om rău. Fusese un soţ şi un tată slab fiindcă întotdeauna se pusese pe sine însuşi pe primul plan. Poate că această situaţie începea să se schimbe. Totuşi, locul Jennei rămânea lângă Marsha, până când Brad îşi putea dovedi afirmaţiile.

— Ba da, contează. Devii stăpân pe viaţa ta. Dar nu înseamnă că e cazul s-o iei pe Jenna la tine acum. Lasă să mai treacă un timp, până ţi se stabilizează viaţa.

Brad îşi trecu o mână prin păr.

— S-a *stabilizat.* Dacă aştept prea mult, Chuck Porter va deveni tatăl Jennei,

în locul meu. Nu pot lăsa să se întâmple aşa ceva.

— De ce n-ar putea Jenna să vă iubească pe amândoi?

— Fiindcă Marsha mă va exclude din viaţa ei. Jenna e fiica *mea,* nu a lui Porter. Vreau s-o am lângă mine. Şi mai vreau să-l convingi pe Hallaran că aşa e firesc să se întâmple.

— Nu pot face asta.

Brad o împunse cu degetul în piept.

— Nu vrei, mai bine zis. Şi dacă te dau în judecată pentru ce-a păţit Jenna?

— Şantajul are întotdeauna efect de bumerang, Winston.

Glasul lui Seth era calm dar ameninţător de scăzut, în timp ce vorbea din uşă. Veni până lângă Darcy.

— Dă-te mai încolo.

Înţelegând că Seth vorbea serios,

Brad se retrase.

— Nu glumesc. Am s-o dau în judecată.

Seth cuprinse umerii lui Darcy cu un gest protector.

— Ba n-ai s-o dai în nicio judecată. Darcy are de partea ei prea multe persoane care pot atesta cât de iubitoare şi responsabilă este. Şi pe urmă, mai e şi Jenna. Are opt ani, nu patru. E o fetiţă deşteaptă şi cât de poate de loială. O să spună exact ce s-a întâmplat. Recunoaşte, Winston. Ai pierdut. Fă tot ce poţi cu situaţia aşa cum e. Şi poate că, peste un an, doi…

Brad despică aerul cu palma.

— Nu pot aştepta un an sau doi. Voi găsi o cale s-o obţin pe Jenna… cu sau fără ajutorul tău.

Fără să-l mai ia în seamă pe Seth, îi

aruncă lui Darcy o ultimă privire, lungă şi rugătoare, apoi ieşi pe uşa din spate.

Ochii lui Darcy se umplură de lacrimi.

— Îmi pare rău pentru el. Cred că suferă îngrozitor.

— Asta nu-i dă dreptul să mintă şi să ameninţe, răspunse Seth, cuprinzându-i bărbia în palmă. N-ai păţit nimic?

— Mi-e bine.

Observă că Seth nu avea pe el sacoul şi cravata, deşi era îmbrăcat de birou.

— Ce-i cu tine aici?

Seth zâmbi.

— Nu te bucuri că mă vezi?

— Sigur că mă bucur. Dar bucătăria e vraişte. Şi eu sunt vraişte.

— Mie nu mi se pare deloc că eşti vraişte, comentă el, privindu-i tricoul fără bretele şi pantalonii foarte scurţi. De

fapt…

Îi puse mâinile pe umeri.

Darcy ridică spre el privirea, în aşteptare.

În loc s-o sărute, Seth spuse:

— A venit să te-anunţ că nu mai iau cazul lui Brad. În seara asta a stabilit o întâlnire cu mine ca să-mi spună că Marsha o lăsase pe Jenna singură şi aşa se lovise.

Nevenindu-i să creadă, Darcy clătină din cap.

— Cred că e disperat.

— Dacă ascultă ce-i spun şi stă să se gândească, va face toate eforturile să ajungă la un acord cu Marsha.

— Şi eu sper.

Seth îşi coborî mâinile pe braţele ei.

— Nu vreau să mai vorbim despre Brad Winston. Nu mai stă între noi.

— Despre ce vrei să vorbim?

Inima lui Darcy bătea nebuneşte, iar cantitatea de oxigen din bucătărie părea să scadă vertiginos.

— Despre asta.

Gura lui Seth era flămândă şi iscusită. Seth însuşi era plin de viaţă, seducător şi mai încins decât bucătăria. Limba lui o mângâie pe a ei, în acelaşi timp în care o mână începu să-i mângâie spatele.

Valuri-valuri de senzaţii, foarte asemănătoare cu cele din ajun, o ameţeau pe Darcy, în timp ce aştepta continuarea. Un plonjon… voia să se arunce. Şi o dorea pe loc. Întrerupse sărutul, retrăgându-se încet.

Ochii lui erau dilataţi, cu pupilele negre alungând aproape complet cenuşiul.

— Ce s-a întâmplat?

— Da.

O privi lung, cercetător.

— Da?

Darcy nu mai fusese niciodată atât de îndrăzneaţă. Dar nici atât de sigură nu mai fusese vreodată.

— Vreau să fac dragoste cu tine.

Bărbia lui Seth se înclină, în timp ce un muşchi de pe obraz îi tresălta nervos.

— Eşti sigură?

Mângâindu-i ţepii mărunţi ai bărbii, Darcy răspunse:

— Foarte sigură.

Seth se aplecă s-o sărute din nou, dar se opri.

— Nu vreau să stric atmosfera romantică, dar trebuie să ne gândim la un lucru înainte de a ne ambala. Eşti protejată?

Fusese cât pe ce s-o facă din nou –

să-şi lase inima s-o bage la apă.

— Nu-s sigur… Am început să iau pilula acum trei săptămâni. Peste încă o săptămână…

— O să am eu grijă.

Buzele lui aproape le atinseră pe ale ei, când Darcy îl împinse din nou înapoi.

Peste ochii cenuşii ai lui Seth păru să se aştearnă o negură.

— Te-ai răzgândit?

— Nu. Doar că… Seth, nu aşa îmi imaginasem.

Se încruntă.

— Trebuie să fac un duş. Poate dacă mă aştepţi o oră…?

Râsul lui reverberă sonor prin bucătărie, iar luminiţa argintie i se aprinse iar în ochi.

— Eşti cea mai onestă femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

Lăsându-se pe spate, Darcy îşi propti mâinile de pieptul lui.

— Ăsta-i un compliment sau o critică?

— Nu ţi-aş critica niciodată cinstea. Cred că nu ştii cât de rară este.

— Şi tu eşti cinstit.

Seth îi frecă buza de sus cu degetul mare, părând mai dispus s-o sărute decât să se lungească la vorbă.

— Încerc să fiu. Dar altora nu le-o pretind. Am învăţat încă de mic că majoritatea oamenilor au motive egoiste pentru tot ceea ce fac.

— Nici tu nu crezi asta.

— Ba o cred, răspunse el grăbit. Ştiu că nu înţelegi. Întotdeauna ai avut în jur oameni care te iubeau. Nu tuturor li se întâmplă aşa.

Darcy se retrase măsurându-l cu privirea, de la mocasinii negri lucioşi până

la părul des.

— Doar nu vrei să cred că femeile nu te plac pentru ceea ce eşti tu însuţi.

— Nu pot fi niciodată sigur, Darcy. Numai cu tine ştiu.

Reveni spre el, cu inima plină, caldă.

— Ştii de faci acum?

Seth înclină capul, cu o brază apărându-i pe frunte când înălţă din sprâncene.

— Ce fac?

— Intri în comuniune cu mine. Cum ţi se pare?

Zâmbi nesigur.

— Nu-i rău.

Apoi, scoţându-şi mâinile din buzunare, o trase mai aproape.

— Ştii, n-ai nevoie de o oră. A putea face duşul ăla împreună.

— Să fac duş cu tine?

— Mhmmm… Apă… săpun… noi doi.

Darcy privi în jur.

— Dar… bucătăria…

Înainte de a înţelege ce se întâmpla, Seth o luă în braţe. Agăţându-i-se de ceafă, Darcy îşi lăsă picioarele suspendate peste antebraţul lui.

— Bucătăria poate să mai aştepte.

Capitolul 7

Seth stătea culcat lângă Darcy. Treaz – aşa cum fusese aproape toată noaptea. Încă mai era năucit de emoţia, de afecţiunea, de efervescenţa explozivă care durase până spre ziuă.

Crezuse că, după ce făceau dragoste, pofta avea să dispară sau cel puţin să scadă. Dar nu se întâmplase aşa. Nevoia revenise, mai acută, mai vehementă decât

înainte. Cum era cu putinţă?

Senzaţia pielii ei lipită de a lui îl aţâţa. Oftaturile ei încete îl excitau. Totul, la ea, îl punea pe jar. Şi nu numai la nivel fizic. Simţea o pornire protectoare la adresa ei. Când îl văzuse pe Brad Winston atât de aproape de ea…

Darcy putea face faţă singură vieţii. O dovedise de nenumărate ori. Atunci, de ce voia s-o protejeze?

Era nedumerit, derutat, stânjenit. De ce? Darcy era tot ce-şi putea dori de la o femeie, fantezia adeverită a unui bărbat. Atunci, de ce se simţea atât de-al dracului de… vulnerabil? Ăsta era cuvântul? Dacă putea identifica starea, putea şi s-o controleze.

Dar întrebările continuau să-l asalteze. De ce îl apucase dimineaţa acolo? De ce nu se retrăsese pe furiş din

braţele ei în timp ce ea dormea, ca să se ducă acasă? De ce simţise nevoia să se trezească împreună cu ea? Lua-o-ar dracu' de nevoie pe care nu era în stare s-o înţeleagă!

Se îndepărtă de ea, cu o mişcare mai violentă decât intenţionase.

Darcy se trezi, deschise ochii şi zâmbi.

— Bună dimineaţa.

Apropiindu-se de el, îl mângâie pe braţ.

— Nu se poate, spuse brutal Seth. Ni s-au terminat prezervativele.

Cu zâmbetul pierindu-i de pe buze, Darcy îşi retrase mâna, arătând rănită.

— Voiam doar să te ating. Nu m-am aşteptat…

Văzându-i sprâncenele înălţate, recunoscu:

— O.K. Poate că da. Dar ai dreptate. Numai să rămân iar însărcinată nu vreau.

Cuvintele lui îl loviră drept între ochi, dându-i senzaţia că era în pat cu o străină.

— „Iar”? Ai avut un copil?

— Nu, am…

Ideea de neconceput îl izbi în burtă.

— Ai făcut un avort?

— Nu! ţipă Darcy, iar Seth văzu cât o durea faptul că putea măcar să se gândească la aşa ceva.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, îi ordonă el pe un ton avocăţesc lipsit de orice emoţie.

Darcy părea gata să-i spună să se ducă dracului, dar fu clar că se răzgândi.

— După ce Gary a plecat, am descoperit că rămăsesem gravidă. După şase săptămâni, am pierdut sarcina.

— Nu s-a întors nici măcar când a

aflat că erai însărcinată?

De ce nu-i spusese? De ce-i ascunsese acest lucru?

— Nu i-am spus.

Lui Seth nu-i venea să creadă. Aceea era Darcy? Femeia pe care o crezuse cea mai cinstită din câte întâlnise? Ce farsă!

— Să ne înţelegem. Nu i-ai spus tatălui că erai însărcinată cu copilul lui?

— Era copilul *meu.*

— Procreerea are nevoie de două persoane, una nu ajunge. Şi ambele persoane au anumite drepturi.

— Ţie cine-ţi dă dreptul să mă judeci?

Încerca să riposteze, se apăra prin atac.

— Ai plănuit să ţii ascunsă existenţa unui copil de tatăl lui. Eu mi-am petrecut toată viaţa adultă încercând să iau măsuri pentru ca nici unui bărbat să nu i se

întâmple acest lucru, se răsti Seth, neputând să-şi mai stăpânească dispreţul.

Din ochii verzi ai lui Darcy ţâşniră scântei. Vedea clar că era furios. Stătea încordat, cu fălcile strânse.

Cearşaful alunecase până sub sânii ei. Şi-l smuci în sus spre bărbie.

— Gary şi-a făcut de cap cu mine o vară. Mi-a spus că mă iubea, altfel în veci nu m-aş fi culcat cu el. Am crezut că aveam un viitor împreună. Dar, de fiecare dată când aduceam vorba despre copii, spunea că nu intrau în planurile lui. Am aflat de ce în ziua când şi-a luat rămas-bun de la mine, când mi-a sus că se întorcea la logodnica lui, la femeia cu care fusese hotărât tot timpul să se însoare. Mi-a spus că nu mă iubea, că niciodată nu mă iubise. De ce crezi că l-ar fi interesat copilul nostru?

Seth îşi amintea de durerea tatălui său în momentul când judecătorul pronunţase verdictul.

— Ce te-a făcut să crezi că aveai drepturi exclusive asupra copilului?

Darcy ridică şi ea tonul.

— Mă apăram, şi pe mine, şi pe copil. Gary îşi dorea o carieră pe Broadway, o dorea pe logodnica lui. Venise la Hershey numai ca să lucreze şapte zile pe săptămână, să câştige bani şi experienţă. M-a minţit. Nu m-a iubit niciodată!

Cu acel calm ucigător care-l făcea atât de implacabil în faţa instanţelor de judecată, Seth conchise:

— Omul avea dreptul să ştie. Şi, pentru că tu ai preferat să nu-i spui, probabil că te-ai supus unui stres inutil. Poate că, dacă-l informai, n-ai fi pierdut copilul.

Cuvintele lui reverberară din pereţi. În expresia lui Darcy se citea durerea sfâşietoare produsă de lovitură. O singură privire în ochii el fu pentru Seth de ajuns. Înjurând, îşi aruncă picioarele peste marginea patului, se ridică şi ieşi din cameră.

Darcy se cutremură. Se simţea înfrigurată, abandonată, pierdută. Bănuise că Seth avea să reacţioneze aşa. De aceea tot amânase dezvăluirea. Dar simţea că era vorba de mai mult, nu doar de faptul că-i ascunsese lui Gary adevărul.

Oare Seth se simţea trădat pentru că nu-i spusese mai devreme? Cu, s-ar fi putut aştepta la cinste din partea lui, când ea nu fusese complet onestă? Sau, poate, reacţia lui însemna mai mult decât un sentiment de trădare?

În timpul nopţii, Seth fusese tandru,

iubitor, pasional, tot ceea ce-şi visase ea. Dimineaţa, încă înainte de a fi menţionat sarcina, ceva se schimbase. Regreta cele petrecute în timpul nopţii? De ce? Darcy nu era o seducătoare, dar ştia că-l satisfăcuse. Acum, după ce se ţinuse după ea şi o cucerise, atracţia dispăruse? Era gata să-şi vadă de drum şi avea nevoie doar de un pretext?

Atâta despre încredere. N-avea să se formeze niciodată între ei, dacă nu puneau lucrurile la punct.

Darcy sări din pat, îşi luă din debara capotul de satin roz şi şi-l închise cu cordonul. Coborând scara, auzi zgomote din bucătărie şi se îndreptă într-acolo. Seth punea cafea în filtru, stând întors cu spatele spre ea. Îşi luase pe el pantalonii, dar în rest era gol.

Un val de iubire şi dorinţă o făcu pe

Darcy să-i tremure picioarele. Se opri în uşă, neştiind cum să-l abordeze. Îşi reaminti că niciodată nu fugise de nimic şi n-avea să înceapă tocmai acum.

Apropiindu-se de el, cu picioarele desculţe păşind fără zgomot be linoleumul galben, îi puse o mână pe braţ:

— Seth?

Când capul lui se întoarse uşor, ca reacţie, Darcy îi zări pe chip tristeţe, parcă şi dezamăgire. Seth însă îşi ascunse imediat expresia, cu ochii transformându-i-se în două cioburi cenuşii de sticlă rece. Turnă apa în containerul filtrului, apoi puse vasul de pyrex pe elementul încălzitor.

În timp ce acţiona butonul de aprindere, spuse cu un glas monoton:

— Mă gândeam să mă apuc de micul dejun. Vrei şi ouă, sau numai pâine prăjită

şi cafea?

Aiurea! Darcy n-avea de gând să se comporte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Niciuna, nici alta. Vreau doar să mă înţelegi, şi să te înţeleg şi eu pe tine.

Auzindu-i cuvintele, Seth se întoarse spre ea, cu o expresie posomorâtă.

— Ascultă, Darcy, cred că ar fi mai bine să uităm tot ce-am spus adineaori. Avem prezentul. Trecutul nu e important.

— Of, nu fi idiot! explodă ea, frustrată de analiza lui detaşată şi rece. Trecutul tău te-a făcut să fii cel care eşti, al meu a făcut din mine ceea ce sunt. Nu avem niciun prezent dacă nu putem vorbi despre trecut.

Mâinile lui se strecurară sub betelia pantalonilor, la spate, în timp ce se uita pe fereastră. Întotdeauna îşi stăpânise bine

emoţiile, însă Darcy avea un efect prea puternic asupra lor. Ca de obicei, candoarea ei îl descumpănea.

— Bine, atunci să nu vorbim despre trecutul tău. Dar vreau să asculţi ceea ce am de spus despre al meu. De acord?

Seth îi frecă bărbia cu degetele. Apoi o privi lung pe Darcy. Avea părul ciufulit de somn, ca o claie roşcată în jurul feţei. Auzise că roşcatelor nu le stătea bine culoarea roz; ea, însă, arăta atât de delicios de feminină în halatul acela care-i contura aşa de bine curbele trupului… Ochii el îl priveau implorator, iar buzele, capabile de zâmbete nuanţate şi crispări subtile, erau palide şi strânse într-o linie comprimată, în timp ce-i aştepta răspunsul. Era cea mai minunată apariţie din viaţa lui, de când se ştia.

Degetele lui se apropiară involuntar

de urechea ei, descâlcindu-i o şuviţă de păr.

— Bine. Hai să stăm jos.

O urmă în living, dureros de conştient că era goală pe sub satinul roz. Când Darcy se aşeză pe canapea, Seth avu grijă să se instaleze la cel puţin două palme distanţă de ea. Îndoindu-şi un picior sub trup, Darcy îi înfruntă privirea fără ezitare.

— Ascult, spuse el cu blândeţe.

Darcy începu să se joace cu cordonul capotului.

— Ţi-am spus că am fost apropiată de tatăl meu. După ce mama a murit, relaţia noastră s-a strâns şi mai mult. Nu exista niciun lucru prea neînsemnat sau prea dificil ca să-l pot discuta cu el. Ţin minte că i-am spus cât de dezamăgită fusesem de primul meu sărut. Aveam

şaptesprezece ani şi, fiindcă sărutul nu-mi făcuse capul să se învârtească, am crezut că era ceva în neregulă cu mine. El, însă, mi-a explicat că bărbatul potrivit *avea* să-mi învârtească în loc capul, iar eu urma să ştiu, în adâncul inimii, că acel sărut era totul pentru mine.

Oftă.

— Eram mai ocupată cu motoarele decât cu băieţii. Înţelegeam mult mai bine maşinile.

Văzând înclinarea din cap înţelegătoare a lui Seth – şi el îşi înţelegea propria meserie mult mai bine decât înţelegea femeile – continuă:

— Când lucram cu tata, nu trebuia să mă prefac proastă, nici să-mi doresc să fiu mai înaltă şi mai împlinită, sau să-ncerc să învăţ arta flirtului. Nu voiam decât să învăţ cât mai multe despre mecanică, să

devin partenera tatii şi poate, într-o zi, să întâlnesc un om care să-mi poată respecta talentele.

Făcu o pauză de respiraţie, apoi continuă grăbită:

— Pe urmă, l-am cunoscut pe Gary. M-am îndrăgostit de el până peste cap, fiindcă eram îndrăgostită de ideea de a mă îndrăgosti. Înţelegi, prima mare dragoste, aşa şi pe dincolo… Capul nu mi se învârtea nici acum când mă săruta Gary, dar credeam că asta nu se întâmplă decât în cărţi şi că cel mai bine e să profit cât pot – aveam un bărbat care mă iubea pentru cine şi ce eram. Cel puţin, aşa am crezut. A trebuit să treacă o vreme până când mi-am dat seama că Gary voia să fie tot timpul în centrul atenţiei, că pentru el nu contau decât aparenţele, că niciodată nu şi-ar fi dorit de nevastă o muiere plină de

ulei şi vaselină.

Văzând că Seth nu comenta nici acum, vorbi mai departe:

— Mi-a spus că nu-şi dorea copii, nu voia să-l împovăreze în timp ce-şi punea bazele carierei. Dacă pe mine m-a putut folosi aşa, dacă a putut să plece fără o singură privire în urmă, ce fel de tată ar fi fost? Nu ştiu dacă aveam dreptate sau nu, dar am făcut ce-am considerat eu că era cel mai bine. Gary nu m-a iubit niciodată. Cred că, dacă i-aş fi spus că metoda noastră contraceptivă eşuase, mi-ar fi cerut să avortez. Şi *niciodată* n-aş fi putut face asta.

Când i-am spus tatii că eram însărcinată, a fost şocat, dar n-a încăput nicio îndoială că avea să-mi stea alături. M-a asigurat că, dacă le mă crescuse pe mine, nu exista niciun motiv pentru ca noi

doi să nu fim în stare să-l creştem pe copilul meu. Poate că, dacă nu mă susţinea, aş fi apelat din nou la Gary. Dar mă îndoiesc. Mă îndoiesc foarte mult.

Seth medita la tot ceea ce auzise. Fusese tânără, speriată, trădată. Cum putea el să ştie ce simţise Darcy atunci? Luptase atât de mult pentru cauza taţilor, încât uitase că, de obicei, existau *două* părţi în dispută.

Se aplecă înainte, cu coatele rezemate pe genunchi şi vârfurile degetelor împreunate.

— Poţi să înţelegi ce-ar fi putut să simtă Gary?

Darcy se trase lângă el, cu poalele capotului ridicându-i-se pe coapse.

— Nu ştiu ce-ar fi simţit Gary. Ştiu numai că eram însărcinată, şi că el nu mă iubise niciodată. Mi-era frică, încercam să

mă obişnuiesc cu responsabilitatea de a fi mamă. Dacă s-ar fi născut copilul, poate că l-aş fi anunţat pe Gary. Nu ştiu. Pur şi simplu nu ştiu.

Seth o privi lung. Sinceritatea îi revenise pe faţă. Nicio prefăcătorie, nicio scuză, nicio minciună.

— De ce ai pierdut sarcina?

— Medicul a spus că era o anomalie, aşa cum se mai întâmplă. Nu există niciun motiv ca să se repete. Dar mă tem să mai rămân însărcinată. Nici nu-ţi pot spune cât m-a durut că am pierdut copilul. Nu voi uita niciodată golul de-atunci din sufletul meu. Dacă nu-l aveam pe tata care să mă înţeleagă, n-aş fi scos-o la capăt.

Durerea încă i se mai citea în ochi, trezindu-i lui Seth o profundă compasiune.

— Am văzut cum reacţionează oamenii când îşi pierd custodia asupra

copiilor. Să pierzi un copil înainte de a se naşte… Nu pot decât să-mi imaginez ce-ai simţit.

Suferea pentru ea. Probabil avusese senzaţia că o parte din fiinţa ei se pierduse pentru totdeauna.

— Poţi să înţelegi de ce nu i-am spus lui Gary?

Seth simţi cum i se risipea toată tensiunea, în timp ce se apropia de ea.

— Cred că da. Nu sunt de acord, dar n-am niciun drept să te judec. Cu toţii facem lucruri pe care le regretăm sau am dori să le schimbăm. Însă nu putem, şi nu ne rămâne decât să le acceptăm.

La fel cum şi el trebuia să accepte noaptea trecută şi sentimentele care-l răscoleau. Nu ştia ce însemnau. Nu ştia ce să facă cu ele.

Darcy întinse mâna să-l atingă, dar o

lăsă să cadă, amintindu-şi de reacţia lui dinainte.

Cu degetul mare, Seth îi ridică bărbia.

— Îmi pare rău pentru ce am spus. Îmi pare rău că am reacţionat exagerat. Ai dreptul la intimitatea ta, cum şi eu am dreptul la a mea.

Duă un moment de ezitare, Darcy îşi trecu limba peste buza de jos şi spuse:

— Noaptea trecută a fost minunată pentru mine, Seth. Niciodată nu mi-am imaginat că aş putea simţi aşa ceva.

Nu te repezi, Hallaran. N-o lăsa să înţeleagă că noaptea asta te-a zguduit aproape complet. Seth zâmbi.

— Nu crezi că s-ar putea s-o mai doreşti din nou?

Probabil cuvintele lui îi dăruiră din nou libertatea de a-l atinge, căci îi

mângâie bărbia.

— Numai dacă e vorba s-o fac cu tine.

Era oare un soi de angajament? În niciun caz. Darcy îi cunoştea opiniile. Niciun angajament. Nicio obligaţie. Data viitoare când urmau să dacă dragoste n-avea să mai fie atât de copleşitor. Să facă dragoste – el obişnuite să „facă sex” sau să „aibă contacte”. Când îşi revizuise terminologia? Un glas insidios îi răspunse: *Azi-noapte.*

O studie un moment pe Darcy, cu dorinţa şi alte sentimente, mai puţin definite, învolburându-se într-însul, până când nu mai putu să le deosebească. În joacă, o luă pe genunchi.

— Înainte de a ne desfăta cu o repetare a numărului, trebuie să fac un drum până la farmacie.

Îi presără câteva sărutări pe gât.

— Şi încă nu e deschis. Aşa că… propun să luăm micul dejun şi să planificăm un rendezvous pentru diseară. De acord?

Darcy râse.

— Atunci, un rendezvous să fie. Ai vrea să prepar cina la tine acasă?

— Sigur.

Până seara, avea să-şi pună sentimentele în ordine. Seara, urma să fie pregătit. În seara aceea, dragostea cu Darcy avea să fie o experienţă care să zguduie lumea.

Capitolul 8

Darcy urcă treptele casei lui Seth, cu o pungă de târguieli şi geanta cu lucrurile pentru noaşte în braţe, şi descuie uşa. Îi dduse o dublură aceii. Când intră în

antreu, o învălui răcoarea aerului condiţionat. Zâmbi. Avea să fie o seară perfectă, dacă un apartament răcoros, o masă gourmet şi un neglijeu nou însemnau ceva.

După ce despachetă alimentele şi puse pe aragaz cratiţa cu *coq au vin,* îşi luă geanta şi o duse spre baie. Pradă curiozităţii, aruncă o privire în cel de-al doilea dormitor, pe care Seth îl folosea ca birou. Şiruri de volume de drept se aliniau pe rafturile de mahon. Dosare, coli dactilografiate şi ziare risipite acopereau biroul masiv. Pe marginea mapei legate în piele stătea ambalajul gol al unei ciocolate, iar de sub un teanc de plicuri de manila se iţea o pungă de covrigi deschisă.

Acea cameră dezvăluia latura mai relaxată, mai puţin organizată, mai ocupată, mai vulerabilă, a lui Seth. Luând

hârtia de la ciocolată ca s-o arunce la coş, Darcy răsturnă involuntar teancul de dosare.

Nu voise să-şi bage nasul. Nici nu se gândea să se uite prin corespondenţa lui Seth. Dar, când văzu ultimul paragraf al scrisorii de sub mapa de deasupra, încremeni.

Vacanţă plăcută. Peste câteva săptămâni, când te întorci, vom discuta despre ocazia aia pe care ţi-am menţionat-o.

Automat, privirea lui Darcy găsi data. Scrisoarea era de săptămâna trecută.

Seth plănuia să plece în curând.

Toată fiinţa ei protesta. Nu aşa îi spusese. Spusese că nu ştia dacă se mai întorcea. Decât dacă nu cumva…

O minţise. Darcy nu însemna pentru el decât o vacanţă, un interludiu pentru timpul pe care-l petrecea în Hershey. Se folosea de ea la fel cum făcuse Gary, căutând o aventură uşoară în timp ce se odihnea după munca istovitoare din Philadelphia. Iar ea îi crezuse toate făţărniciile! Le recunoscuse, chiar, ca fiind nişte „texte”. Însă dorise să creadă că ţinea la ea, că putea ajunge s-o iubească.

Ce proastă fusese! Şi nu numai o dată, ci chiar de două ori! Crezuse că patru ani îi aduseseră mintea la cap.

Se înşelase.

Singurul ei scop acum era să plece din apartament şi să găsească un refugiu unde să se ascundă de sentimentul de trădare. Rupând o hârtie din blocnotes, scrise:

Am crezut că eşti altfel. Am crezut că erai cinstit în legătură cu ceea ce se întâmpla între noi. Dar scrisoarea asta dovedeşte că m-am înşelat. Acum văd că tot timpul ai plănuit să te întorci la Philadelphia.

Nu vreau să te mai văd, aşa că nu-mi telefona şi nu mai trece pe la mine.

Darcy.

Puse scrisoarea şi biletul pe masa din bucătărie, apoi închise aragazul şi plecă.

* * *

Când intră în apartament, Seth zâmbi simţind aroma din bucătărie şi strigă:

— Darcy, miroase grozav!

Nu-i venea să creadă că aşteptase

seara cu atâta nerăbdare. Se simţise ca un copil în ajunul Crăciunului. Oricât îşi spusese că seara aceea nu avea nimic deosebit, n-o credea. Pentru că Darcy era deosebită.

Când găsi bucătăria goală, fu nedumerit. Apoi îi văzu mesajul.

Îl străbătu un val de furie. Cum îşi permisese să cotrobăiască prin birou lui? Cum îndrăznise…

Reciti biletul, iar de astă dată îi simţi clar durerea şi sentimentul de trădare. De ce nu-i spusese că urma să se ducă la Philadelphia pentru câteva zile? Pentru că nu i se păruse important? Pentru că se temea de reacţia ei? Motivul nu conta. Nu acum.

Se răsuci pe călcâie şi porni grăbit spre maşină.

* * *

Iarba amortiza zgomotul paşilor lui Seth în timp ce ocolea gardul viu. Piscina se afla în capătul curţii. Văzu că era cineva în apă. Întunericul îl împiedica să distingă dacă era Darcy. Dar cine altcineva ar fi putut să fie? Darcy îi spusese odată că Marsha o invitase să folosească piscina oricând dorea, ţi-i plăcea să se răcorească adeseori în serile calde de vară, când toată lumea dormea.

Seth se apropie încet; nu voia s-o sperie.

Nu-l observă. Îşi ţinea capul aplecat, unduindu-şi uşor braţele pe lângă trup. Când Seth făcu primul pas pe podişca de lemn, Darcy ridică privirea.

— Nu vreau să te văd.

Seth veni mai aproape.

— Vreau să-ţi vorbesc.

— N-avem nimic de discutat.

Stând lângă piscină, în întunericul înserării, privind-o cum plutea în aşa, se simţea prea distanţat de ea. Ridică prosopul de pe bară.

— Ieşi din apă.

— Nu vreau.

Nu avea nevoie de reflectoare ca să-i vadă lucirea sfidătoare din ochi.

— Dacă nu ieşi, vin eu la tine.

Darcy se scufundă şi mai adânc în apă, ca şi cum aşa ar fi putut să se ascundă.

— N-ai costum de baie.

Mâinile lui Seth se apropiară de catarama curelei. Într-un fel sau altul, trebuia s-o convingă să stea de vorbă cu el.

— N-am nevoie.

Îşi descheie cureaua, iar Darcy strigă:

— N-ai fi în stare!

— Punem pariu?

— Bine! se răsti ea, ridicându-se. Numai să te văd gol n-am chef.

Auzind acest ultim mormăit, aproape neinteligibil, Seth fu cât pe ce să zâmbească. Dar situaţia era prea serioasă. Îi întinse prosopul.

Costumul ei bikini nu ascundea nimic. Deşi o văzuse goală, materialul subţire care i se mula pe şolduri, sâni şi sfârcuri îi stârni un val de fierbinţeală în abdomen. Nu mai departe de dimineaţa aceleiaşi zile, crezse că putea pune frână pasiunii dintre ei. Se înşelase.

Încercă să-i înfăşoare umerii în prosop, dar Darcy se îndepărtă de el, nelăsându-i degetele să-i atingă pielea. Îl

conduse pe veranda din spate, însă nu-l invită în casă.

Seth arătă spre balansoarul de pe verandă.

— Putem să stăm jos?

Darcy îi aruncă o privire tulburată şi se aşează, cât putea de aproape de un braţ al balansoarului. Oftând, Seth se aşează şi el, la câteva palme distanţă, pentru a-i acorda spaţiul de care avea nevoie.

— Într-adevăr, mă duc la Philadelphia…

Înainte ca Darcy să sară din balansoar şi să se închidă în casă, se grăbi să continue:

— Dar numai pentru câteva zile. Am de rezolvat unele probleme mai vechi.

Darcy rămase cu ochii în jos, evitând să-l privească.

Apropiindu-se, Seth îi cuprinse uşor

umerii cu un braţ.

— Darcy, uită-te la mine.

Ochii ei albaştri-verzui erau plini de îndoieli.

— Am să mă întorc în Hershey.

— Serios? Nu cumva, o dată ce ajungi acolo, îţi va veni pofta să rămâi?

— Îţi promit că mă voi întoarce.

— De data asta… murmură ea.

— Da. De data asta.

Când Darcy nu-i răspunse, Seth înţelese că nu mai era de ajuns să aibă încredere în cuvântul lui. Ajunseseră la un punct de cotitură, poate din cauza nopţii trecute. O dorea pe Darcy în viaţa lui mai mult decât îşi dorise vreodată să câştige un proces de custodie. Revelaţia îl zgudui atât de tare, încât ştiu că trebuia să spună lucrul pe care Darcy nu voia să-l audă.

— Chiar dacă rămân pentru

totdeauna în Hershey, nu vreau să mă căsătoresc.

Ochii ei se dilatară, şi îl întrebă cu voce răguşită:

— De ce?

— Fiindcă nu merge.

— Pari atât de sigur…

— Sunt sigur, răspunse scurt Seth. Nu cred în iubirile până la adânci bătrâneţi. A văzut felul cum se folosesc oamenii unii de alţii, şi de sentimentele celorlalţi, ca să obţină ceea ce vor. Ţin la tine. Vreau să fi împreună. Dar trebuie să-mi accepţi convingerile în privinţa căsătoriei.

Darcy era uimită că speranţa putea să renască şi să moară în acelaşi timp. O sfredelea o durere sfâşietoare. Îi venea să se arunce în braţele lui Seth, ca s-o iubească la fel ca în noaptea trecută. Dar

trebuia să ia o hotărâre.

Îşi dădea seama că avea încredere în el. Seth nu era un profitor, ca Gary. Ar fi trebuit să urmeze sfatul Marshei şi să nu-i compare. Seth fusese cinstit din primul moment. Dar nu era vorba numai de încredere. Reacţionase atât de violent la citirea scrisorii fiindcă îl iubea, iar gândul că s-ar fi putut ca el să n-o iubească era insuportabil. Mai ales după noaptea trecută.

Ridică privirea spre el, punându-i o mână pe umăr.

— Vreau să rămân cu tine.

Un zăgaz înăuntrul lui păru să se spargă. Îşi înclină capul, acoperindu-i buzele cu ale lui.

— Am nevoie de tine, murmură el.

Când o sărută pe gât, spre sutienul costumului de baie, dinţii şi buzele lui

stârniră o vâltoare a dorinţei. Darcy gemu, arcuindu-şi pieptul cu sânul spre gura lui.

— Seth, scoate-mi costumul… Vreau să te simt…

— Doamne, nu ştiam că poate exista o asemenea excitaţie… mormăi el.

Ridicându-se, o luă în braţe.

— Mergem în dormitor. Ai vreo obiecţie?

— Nu.

Darcy îl cuprinse strâns pe după gât. Se hotărâse. Ziua de azi era mai importantă decât cea de mâine. Dorinţa era prea puternică, iubirea prea covârşitoare.

Seth deschise uşa din spate pi o duse prin bucătărie. Dar pasiunea reverbera atât de intens între ei, încât căzură pe un scaun din sufragerie.

Când Darcy îi cuprinse şoldurile cu

coapsele, Seth se cutremură.

— N-o să mai ajungem în dormitor.

— Nu-mi pasă.

Degetele ei i se înfipseră în umeri.

— Te rog, Seth. Te rog.

— Ce, ochi-luminoşi?

— Gura ta, pe sânul meu…

Seth îi încercui areola cu limba. Lui Darcy i se opri respiraţia, în timp ce senzaţiile îi străbăteau trupul şi-i simţea propria dorinţă pulsând sub ea, cerându-şi eliberarea.

Când Seth îi apucă un sfârc între buze şi începu să-l rugă, Darcy strigă:

— O, Seth, dac-ai şti…!

— Spune-mi, mârâi el gros.

— Faci… faci *nevoia* asta… să fie vie, sălbatică… Se încordează în mine până mă doare…

— Ştiu, fetiţo, ştiu. Hai, s-o rezolvăm.

Îi dezlegă şireturile laterale ale slipului. Fâşia de nylon se desprinse. O încercă uşor, cu degetele.

— Eşti aşa de fierbinte… Aşa de umedă…

— Pariez că şi tu eşti fierbinte, îi şopti ea, în timp ce-i descheia nasturele pantalonilor şi-i desfăcea fermoarul.

— Darcy, trebuie s-o facem cum se cuvine, gâfâi el, în timp ce Darcy îl trăgea de chiloţi.

— Nu ştiam c-o facem cum nu se cuvine.

— Cum îţi mai arde de bancuri într-un moment ca ăsta?

— Nu glumesc, mormăi ea. Poţi să te ridici, ca să-ţi scot drăciile astea?

Seth se ridică, ţinând-o călare pe şolduri. Darcy îi împinse în jos pantalonii şi chiloţii, iar el îi azvârli cât colo cu

piciorul şi se aşează la loc. Stând în echilibru pe coapsele lui, Darcy îl cuprinse cu mâinile.

— O, Doamne…!

Aplecându-se înainte, Seth o sărută profund, la nesfârşit, până când Darcy n-ar mai fi observat nici dacă prin casă s-ar fi năpustit o şarjă de cavalerie.

Cuprinzându-i fundul, o ridică până ce Darcy se potrivi mai în faţă şi se lăsă în jos. Juisă imediat, strigându-l pe nume.

— Nu te opri, Seth! Nu te opri!

— N-aş putea nici să vreau…

Se avântă până când explozia de senzaţii erotice îl prinse în vârtejul ei. Atunci începu să se cutremure iar şi iar, ţinând-o strâns, parcă pentru ca să n-o piardă.

În timp ce furtuna se potolea, îşi lăsă capul pe umărul ei. Niciodată în viaţa lui

nu mai simţise ceva atât de intens, puternic, exploziv…

Şi deodată, îşi aminti că uitase. La dracu’! Niciodată nu mai fusese atât de absorbit de pasiune încât să uite să ia măsuri de prevedere.

Când dădu să-şi ridice capul, Darcy murmură:

— Nu te mişca. Mă simt atât de bine…

Şi se cuibări şi mai strâns la pieptul lui.

— Pe canapea am sta mult mai comod.

Darcy ridică din umeri.

— Îmi place aici.

Chicotind, Seth observă:

— Cred că dormi pe tine.

— Nu dorm. Sunt… mulţumită.

Îi cuprinse faţa între mâini.

— S-ar putea să avem o problemă.

Ochii ei se deschiseră larg.

— Ce?

— Am fost neatenţi.

Văzu cum cuvintele lui îşi făceau efectul.

— Da, am fost.

— Îmi pare rău.

— Şi eu am fost de vină, nu numai tu.

— Darcy, dacă rămâi gravidă…

— Las-o baltă, Seth. Dacă se întâmplă, vedem noi atunci. Până vom fi siguri că nu pot rămâne însărcinată, vom avea mai multă grijă.

Da, negreşit. Seth nu voia să aducă pe lume un copil născut din întâmplare. Un moment, şi-o imagină pe Darcy însărcinată cu copilul lui. Îşi alungă imaginea din minte înainte de a stărui prea mult asupra ei.

* * *

Seth îşi apropie maşina de trotuarul din faţa casei lui Darcy, opri motorul şi se rezemă cu capul de tetiera din catifea gri.

Trecuseră două săptămâni de când dorinţa îi învinsese prudenţa obişnuită. Cu o seară în urmă, Darcy îi spusese că nu avea de ce să-şi facă griji. Nu rămăsese gravidă.

Deschise portiera, coborî şi vârî cheia în buzunarul pantalonilor. Fără să sune, deschise uşa cu plasă şi intră. La parter nu era nimeni, aşa că se îndreptă spre uşa din spate. Auzind voci de pe verandă, se opri.

Darcy îi citea Jennei o poveste. Seth ascultă cum i se ridică şi cobora vocea cu timbru alto senzual. Citea despre un

iepuraş care întreba un personaj numit Calul de Piele ce se întâmpla când jucăriile prindeau viaţă.

Seth o auzi pe Marsha strigând-o pe Jenna. Fetiţa se codi, până când Darcy o asigură că aveau să termine cartea în aceeaşi zi, mai târziu. Apoi, Seth ieşi pe verandă şi-i făcu Jennei cu mâna, în timp ce fetiţa fugea pe după gardul viu.

Darcy închise cartea şi-l aşteptă să se aşeze pe balansoar. Mângâindu-i părul, Seth oftă:

— Faci minuni pentru oboseala omului.

În timp ce se cuibărea la pieptul lui, Darcy îşi plimbă degetele peste pieptul cămăşii albe tricotate.

— Dacă eşti obosit, putem face aici ceva de mâncare. Nu e nevoie să ieşim.

— Nu, e prea cald. Vic mi-a spus

despre un restaurant din Harrisburg, pe malul râului. A spus că au nişte biftecuri delicioase, şi e o atmosferă foarte destinsă.

Bătu cu degetele în coperta cărţii de pe genunchii lui Darcy.

— Te-am auzit citind. Despre ce e vorba? Părea cam dificilă pentru vârsta Jennei.

— E una dintre favoritele ei. O ştie pe de rost.

Seth întoarse cartea pentru a citi titlul.

— „Iepurele catifelat”. De ce catifelat?

— E de catifea, nu de pluş sau blană. Dar, aşa cum îi spune Calul de Piele, asta n-are nicio importanţă, atâta timp cât Băiatul îl iubeşte. Povestea spune cum prinde viaţă Iepurele, datorită iubirii

Băiatului. Arată cum doare iubirea uneori – blana iepuraşului se roade şi se zdrenţuieşte – cum cere sacrificii. Dar şi cât de magică şi glorioasă este.

Îşi dădea seama că asta era părerea lui Darcy despre iubire. Dar, în fond, trecutul ei era cu totul diferit de al lui. Nu ştia dacă el, unul, crezuse vreodată în iubire. Numai de un lucru nu se îndoia: că iubirea nu le învinge pe toate.

Darcy adăugă:

— Jenna insistă că ursuleţul şi căţelul ei sunt adevăraţi. Arată ca şi cum ar fi fost iubiţi – câinele mai are doar o ureche, iar ursuleţul şi-a pierdut jumătate din umplutură.

Seth preferă să schimbe subiectul:

— Până nu uit: Peg şi Vic vor să ştie dacă săptămâna viitoare ai vrea să luăm cina la ei.

— Mi-ar face plăcere să-i cunosc.

— Fii pregătită pentru un mare tărăboi. Tom are şase ani, iar Nevin, patru. Sunt nişte băieţi şi jumătate.

— Nu pot fi mai răi decât copiii fraţilor mei.

Darcy se îndepărtă puţin de el.

— Aseară mi-a telefonat David. Locuieşte în Lancaster. De câţiva ani, el şi Joel au închiriat o casă în Wildwood, ca să petreacă acolo o săptămână în august. Vrea să ştie dacă vin şi eu.

— Şi-ai să te duci?

Darcy zâmbi.

— Nu. Prefer să stau aici şi să-mi petrec săptămâna aia cu tine.

— Cât de des îţi vezi familia?

— Cu gaşca lui David mă văd destul de des, cam o dată pe lună. Cu Joel şi familia lui din New Jersey e mai greu. Ne

adunăm cu toţii de sărbători. Îmi amintesc ultimul Thanksgiving pe care l-am petrecut cu tata. A fost balamucul de pe lume. Am pârlit cârcanul, păsatul era plin de cocoloaşe, copilul lui Joey avea febră. Dar, până la urmă, a ieşit frumos.

— Întotdeauna mi-am dorit să am fraţi sau surori. Când eşti singur la părinţi, ai o viaţă foarte pustie.

Mărturisirea îl surprinse chiar şi pe el însuşi.

Darcy îşi ridică mâna spre gâtul lui şi, când Seth întoarse capul şi-i sărută degetele, îl privi ca şi cum i-ar fi dat un cadou, încă o parte din sufletul lui.

Seth se întrebă ce avea să se întâmple când în mâinile ei ajungeau prea multe părţi.

Capitolul 9

Darcy şi Marsha se relaxau la soare. Trecuse un timp de când nu mai petrecuseră câteva momente de linişte împreună. De când Seth nu-l mai reprezenta pe Brad, Marsha îl acceptase în viaţa lui Darcy. Tensiunea dintre ele se risipise.

Darcy luă o înghiţitură de apă rece din paharul de lângă şezlong.

— Peste câteva săptămâni va fi ziua lui Seth. Vreau să-i organizez o petrecere-surpriză.

— I-ar plăcea?

Darcy oftă.

— Nu cred că-i un om căruia să-i placă surprizele, dar asta va fi altfel. V-aş invita numai pe tine, Chuck şi Jenna, plus Peg şi Vic. Şi aş face totul cât mai simplu.

— Mi se pare o idee bună. Îmi plac

Peg şi Vic. Ne-am distrat bine la picnicul pe care l-ai pregtit săptămâna trecută.

Picnicul avusese mare succes. Fără complicaţiile cauzate de existenţa lui Brad, Chuck îl acceptase pe Seth la fel de uşor ca Marsha. Vic şi Peg păruseră să se distreze de minune. Lui Darcy îi plăcuse enorm să-şi vadă prietenii înţelegându-se atât de bine cu Seth. Erau semne de bun augur.

Marsha îşi aplica loţiune pentru bronzat pe picioare.

— Chuck m-a cerut de soţie.

Pe Darcy o străpunse un junghi de invidie, dar în curând îl înlocui fericirea sinceră pentru Marsha.

— Şi ce-ai spus?

Prietena ei se întinse pe spate, cu ochii închişi.

— Nimic. I-am spus că mai am nevoie

de timp.

— De ce?

Ca şi cum în poziţie culcată n-ar fi putut gândi limpede, Marsha se ridică în capul oaselor, adunându-şi picioarele cu genunchii sub bărbie.

— După plecarea lui Brad, Jenna m-a întrebat dacă vom mai avea destulă mâncare, dacă vom locui mai departe în casa asta. Era îngrijorată că nu voi putea s-o întreţin, sau c-am să plec şi eu. Vreau să ştie că sunt singura fiinţă care va avea vreodată grijă de ea. Nu vreau să creadă că trebuie să depindem de un bărbat. Ne putem descurca şi singure.

Darcy ştia că şi ea putea să se descurce singură. Dar asta n-o împiedica să jinduiască după un angajament din partea lui Seth. Ştia că ţinea la ea, dar nimic mai mult. Poate că, dacă-i spunea

că-l iubea… Nu. Asta ar fi creat o distanţă între ei. Seth nu credea în căsătorie. Dacă-i spunea că-l iubea, ar fi crezut că încerca să forţeze nota, să-l manipuleze. Dar nu ştia dacă se mai putea abţine multă vreme.

Poate că, în curând, avea să-i spună şi el c-o iubea. I se părea că simţea iubirea în mâinile lui, că i-o vedea în ochi, că i-o recunoştea în oftaturi, dar tânjea s-o audă exprimată şi prin cuvinte.

Marsha avea şansa unei comuniuni cu un bărbat, şi nu trebuia să se folosească de fiica ei ca de o scuză.

— Nu crezi că Jenna s-ar simţi mai în siguranţă dacă ar şti că tu *şi* Chuck veţi avea grijă de ea? Chiar este ăsta adevăratul motiv pentru care eziţi? Sau, poate, ţi-e frică să ai încredere în Chuck?

— Sigur că mă tem să-i acord

încrederea mea! se răsti Marsha. M-am ars o dată. N-aş suporta din nou tortura unei căsnicii ratate, care să ducă la despărţire şi divorţ.

— Poate ai nevie să aştepţi câţiva ani, propuse Darcy pe un ton pragmatic.

Capul Marshei se întoarse repezit spre ea.

— Să aştept câţiva ani?

Darcy luă stica şi-şi unse din belşug braţele cu loţiune.

— Sigur. Spune-i doar lui Chuck că pe moment nu poţi avea încredere în niciun bărbat. Spune-i că s-ar putea ca în câţiva ani să te răzgândeşti.

— Dar atunci l-aş pierde... Nu pot să...

— Nu poţi să ai încredere în el, dar nu vrei să-l pierzi? insistă Darcy.

— Nu că n-aş putea să am încredere

în el…

— Nu vrei să ai.

— Darcy, ce să fac?

— Dacă vrei să-nveţi să ai din nou încredere, trebuie să începi prin a avea încredere. Asta-i singura cale de a o construi la loc.

Marsha îşi privi îngândurată degetele de la picioare.

— Chuck nu m-a dezamăgit niciodată. E un om de nădejde, serios, responsabil, tot ceea ce n-a fost în stare Brad să fie. Aş vrea doar…

— Ce?

— Aş vrea să-l fi întâlnit acum zece ani.

Darcy închise capacul sticlei şi o lăsă să cadă pe iarbă. Se întise pe spate, închizând ochii.

— Poate că atunci nu era momentul

cel mai potrivit.

— Trebuie să hotărăsc dacă acum e momentul potrivit.

După o pauză, Marsha o întrebă:

— Cu tine şi Seth cum e?

Deschizând iar ochii, Darcy miji pleoapele spre cer.

— Mă tem că vreau mult mai mult decât vrea el şi oricât de mult am sta împreună, asta n-o să se schimbe. Lucrurile lui sunt la mine acasă, unele dintr-ale mele sunt la el. Mă simt nici în car, nici în căruţă…

— Dacă ţi-ar cere să te muţi cu el la Philadelphia, ai vinde firma şi te-ai duce?

— Nu ştiu. Inima îmi spune că da. Dar capul sşune că ar trebui să fiu sigură că între noi e mai mult decât o simplă aventură. Aş putea ca până la urmă să nu mă aleg cu nimic.

— Philadelphia ar însemna o mare schimbare.

— Voi afla cât de mare. Seth mi-a cerut să merg cu el acolo, în weekendul următor. Un prieten al lui dă un mare bairam. Nu sunt sigură c-am să mă integrez.

— De când ai început să-ţi faci griji cu integratul?

— Oamenii ăia sunt colegii şi prietenii lui Seth. Trăiesc într-o lume diametral opusă lumii mele. Au bani, servitoare, cai…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Darcy! Oameni sunt şi ei! Niciodată nu ţi-a fost greu să-ţi formezi relaţii în societate. Va fi totul bine.

— Sper şi eu, murmură Darcy. Sper…

* * *

Trăgându-şi peste cap cu respect rochia de seară, Darcy o lăsă să-i cadă peste sâni, până pe şolduri. Potrivi poalele lungi şi drepte, îşi strecură braţul într-o mânecă şi reuşi să încheie fermuarul de la spate.

Culoarea rochiei era neobişnuită – mai deschisă cam cu două nuanţe decât părul ei şi cusută cu fir de aur. Îşi legase părul într-o coadă franţuzească din care scăpau şuviţe rebele în jurul urechilor.

Deşi ştia că arăta bine, mâna îi tremura în timp ce-şi aplica rimelul. Era nervoasă. Şi nu ştia ce gândea Seth. Fusese tăcut în timpul drumului şi, cu cât se apropiau mai mult de Philadelphia, cu atât îi simţea mai clar încordarea. Îşi dorea să-i fi vorbit despre sentimentele lui. Dar lui Seth nu-i stătea în fire aşa

ceva.

Aşa că aştepta, încercând să-şi alunge presimţirile negre.

Seth se opri în uşa camerei de hotel, privind-o. Niciodată nu văzuse o femeie care să arate mai firesc atât în salopetă, cât şi în rochie de seară de la casa de modă.

Păra imposibil, dar în ultimele câteva săptămâni dorinţa lui crescuse, în loc să scadă. Putea face dragoste cu ea oriunde şi oricând. Comunicarea dintre trupurile lor era incontestablă. Dar, în ultima vreme, părea să fi intervenit şi altceva. Darcy îi dădea impresia că ar fi încercat să-i spună ceva, fără a recurge la cuvinte.

Un colţişor al inimii lui voia să-i răspundă la fel. Şi totuşi, nu putea. Seth nu-i dădea voie. Ajunsese să aibă în Darcy mai multă încredere ca în oricine, dar încă

mai exista o linie invizibilă pe care n-o depăşea, şi n-o lăsa nici pe ea s-o treacă. Nu-şi putea asuma riscul unei încrederi atât de mari. Dacă lăsa să cadă ultima barieră, Darcy putea să-l distrugă.

De când plecaseră din Hershey, Seth era nervos. Poate fiindcă ştia că acea călătorie avea să-l determine să ia o hotărâre, o hotărâre care urma să-i afecteze pe amândoi.

— Arăţi fabulos, murmură el, aşpropiindu-se de ea şi îmbrăţişând-o.

Darcy se întoarse în braţele lui să-l privească.

— Şi tu.

Îşi plimbă degetele peste pliurile apretate ale cămăşii lui. Dar, când mâna ei atinse reverul smokingului, iar ochii îi întâlniră privirea, se uită la el ca la un străin.

— Te duci des la asemenea petreceri?

Seth o apucă de umeri, mângâindu-i gâtul, pentru a o asigura că era acelaşi om din Hershey.

— Obişnuiam, cândva. O dată la două săptămâni. Prinde bine pentru avocatură să rămân cât mai vizibil. Pe asociaţi îi interesează întotdeauna cele mai recente cazuri, noii clienţi află despre munca mea. De ce?

— Mă întrebam doar.

Seth îi ridică bărbia.

— Îmi verifici obiceiurile mondene? Uneori, îmi aduceam şi câte o parteneră, alteori nu.

— Încerc să-mi imaginez viaţa pe care o duceai.

— Viaţa mea consta numai în muncă. Petrecerea din seara asta va fi doar o plăcere.

Pentru că Seth o ajutase să-şi prindă un colier şi o pereche de cercei cu perle, pentru că insistase să-i încheie el cataramele sandalelor aurii cu tocuri-cui, pentru că-i sărutase meticulos fiecare loc pe care-l atingea cu degetele, ajunseră cu întârziere la petrecere. Nimeni, însă, nu păru să observe.

Toţi îl primiră pe Seth ca pe un fiu risipitor şi în curând deveni clar că era solicitat din toate părţile, iar Darcy trebuia să se descurce singură. Nu putu să nu admire îmbrăcămintea femeilor: lamé auriu, mărgele orbitoare, mătăsuri platinate. Oare acele femei se îmbrăcau aşa la fiecare petrecere? îşi cumpărau câte o ţinută nouă în fiecare weekend? Darcy era curioasă în legătură că vieţile lor şi le asculta atentă discuţiile despre bucătărese, decoratori de interior şi

bijuterii.

Multe dintre femei aveau cariere, câteva erau snoabe, cele mai multe se cunoşteau între ele. La unele conversaţii, Darcy participa cu uşurinţă, altele o plictiseau. La un moment dat, se pomeni aşezată pe o canapea de satin roşu şi negru, cu o farfurie pe genunchi. O femeie atrăgătoare, care se prezentă cu numele de Patrice, se aşeză alături.

Ochii ei căprui scânteiau, iar claia de bucle negre îi tresălta în jurul feţei.

— Excelent bufet nu-i aşa? Furnizorul lui Gail ştie cum să întindă o masă opulentă. Probabil c-am să mă îngraş cu cinci livre doar privind-o.

Greutatea furculiţei din mâna lui Darcy sugera că era din argint masiv, nu alpaca suflată.

— Îi cunoşti de mult pe Gail şi soţul

ei? Eu i-am întâlnit doar în treacăt, dar mi s-au părut foarte drăguţi.

— De vreo cinci ani. Când au cumpărat casa asta, am devenit vecini. E ca un palat nu? Dacă nu mi-ar plăce a mea atât de mult, aş fi invidioasă.

Înfipse furculiţa într-o perişoară suedeză şi savură sosul de smântână închizând ochii cu voluptate.

— Ai venit cu Seth Hallaran, nu-i aşa?

Darcy înghiţi o ciupercă umplută.

— Da. Îl cunoşti?

— Am auzit de el. Soţul meu e judecător la tribunalul districtual. Spune că Seth era unul dintre cei mai buni avocaţi specialişti în dreptul familial. E adevărat că renunţă la practica lui din Philadelphia?

Darcy simulă un mare interes pentru chifteaua de crab din farfurie.

— Nu sunt sigură că s-a hotărât încă.

— Am auzit că Seth şi-a luat un concediu, a închis cabinetul, şi-a subînchiriat apartamentul. Pare să fie ceva permanent, dar nu-mi pot imgina un om ca Seth îngropându-se într-un orăşel de provincie a cărui principală atracţie e parcul de distracţii. E un om prea puternic, prea ambiţios. S-a obişnuit să trăiască în luminile rampei. Dar cred că ştii toate astea. L-ai cunoscut în domeniul profesional?

— Nu, a venit la garajul meu.

— La garajul tău…?

Darcy simţi că făcuse o greşeală, dar era prea târziu ca să mai bată în retrgere.

— Da, am un garaj de reparaţii auto.

— Vorbeşti serios?

O femeie slabă şi colţuroasă, care stătea pe scaunul de lângă Patrice, repetă

cu uimire:

— Reparaţii auto?

Lui Darcy îi venea să se ascundă sub canapea şi spera ca obrajii să nu i se fi înroşit la fel de tare ca părul, când îl văzu pe Seth privind-o. Expresia lui era de nepătruns, şi se întrebă dacă nu cumva îl pusese într-o situaţie penibilă.

— În camera de alături e muzică, îi spuse el, întinzându-i mâna. Vrei să dansăm?

Darcy făcu un efort pentru a-şi alunga roşeaţa din obraji, deşi ştia din experienţă că nu era în stare. Se ridică în picioare, cu capul sus.

— Da, aş vrea.

Înainte, însă, de a apuca să-i explice lui Seth ce se întâmpizase, un bărbat cu părul alb ca zăpada, obraji fălcoşi şi un zâmbet mieros îl bătu pe umăr.

— Seth, toată seara am aşteptat să-ţi vorbesc. Cunosc pe cineva interesat de specialitatea ta. Vrea să deschidă o acţiune pentru fiica lui de doi ani. Ar putea fi încă un caz pe care să ţi-l crestezi pe răboj, dacă ţi se pare că are şanse.

Omul îi dădu lui Seth o carte de vizită.

— Aici sunt ambele lui numere, de la birou şi de acasă. Ai să-l suni?

Seth o privi pe Darcy, apoi cartea de vizită, gânditor.

— Am să-l sun luni dimineaţa.

Prin inima lui Darcy trecu un junghi de dezamăgire. Dacă Seth s-ar fi gândit într-adevăr să rămână în Hershey, n-ar fi acceptat un caz în Philadelphia.

Seth o conduse pe ring, alunecând uşor, aproape fără să-i apese spatele. O purtă printr-o serie de paşi complicaţi, pe

care Darcy nu-şi amintea să-i fi învăţat sau exersat, dar nu conta. Niciodată nu se simţise mai frumoasă sau mai graţioasă. Seth o învârtea uşor, ea parcă plutea prin aer. Vedea emoţia din ochii lui şi o împărtăşea.

Când melodia se sfârşi, izbucniră aplauze. Deodată, Darcy îşi dădu seama că ea şi Seth stăteau singuri în mijlocul încăperii, înconjuraţi de mulţimea invitaţilor. Toţi zâmbeau şi dădeau din capete cu admiraţie.

Seth era roşu la faţă.

— Te mişti ca prin vis.

— Numai fiindcă şi tu eşti în acelaşi vis cu mine.

Zâmbetul lui se şterse, iar Darcy îşi dădu seama cât de tare o durea speranţa unui viitor împreună cu el.

Muzica începu din nou, iar mulţimea

se individuliză, oamenii abordându-i pentru a le comenta talentul. Darcy se simţea acceptată printre ei. Nu mai era o străină.

Dansară şi conversară până la ora unu noaptea. Mâna lui Seth stătea tit timpul pe talia ei, pe şold sau pe umeri.

În drum spre hotel, Darcy îşi rezemă capul pe umărul lui Seth, iar ei lui puse posesiv o mână pe coapsă. Îl privi cum descuia uşa şi intra în apartament. Îşi aruncă sacoul de tuxedo pe spătarul canapelei tapiţate cu păr de cămilă, îşi desfăcu cravata şi o vârî în buzunar. Darcy îşi dădea seama cât de fireşti erau pentru el luxul hainelor scumpe, eleganţa salonului cu mobila sa imitaţie după Louis XV.

După un timp, îi ceru încet:

— Vorbeşte-mi despre procesele de

custodie. Chiar sunt aşa cum par la televizor şi în filme?

Seth nu-i răspunse imediat. Glasul lui păru să plutească prin cameră.

— Sunt mult mai urâte.

În ton îi revenise acea tristeţe greu de definit.

— De ce o faci, Seth?

Ştia ce fel de om era. Nu făcea totul numai pentru bani sau prestigiu.

După o pauză, Seth răspunse:

— Pentru că aşa am hotărât.

Ori de câte ori se apropia prea mult, de fiecare dată când găsea câte o fisură în armura lui, el se retrăgea. Dintr-odată, Darcy regretă că dragostea lor neprotejată nu se finalizase printr-o sarcină. Jinduia să-i rămână o parte din el pe care s-o preţuiască toată viaţa. Şi totuşi, ar fi intervenit atât de multe complicaţii…

Simţi mâna lui pe umăr.

— Ştii cât de mult te doresc?

Nu iubire. Nu nevoie. Dorinţă. Înghiţindu-şi nodul din gât, Darcy răspunse:

— Spune-mi.

— Te-am privit toată seara. Am văzut cum te priveau şi alţi bărbaţi. Unii chiar au încercat să flirteze cu tine pe sub nasul meu, dar tu n-ai marşat. De ce?

— Fiindcă nu vreau să flirtez decât cu tine, nu şi cu alţii.

Ochii lui se întunecară, iar mâinile îi deveniră mai îndrăzneţe, strecurându-se sub materialul rochiei. O strânse cu putere, până când trupurile lui se potriviră intim.

— Toată seara nu m-am putut gândi decât că voiam să scap din mulţimea aia şi să te aduc înapoi aici. Nu vreau să te

împart cu nimeni.

Cu o voce subţire, abia auzită, Darcy răspunse:

— Nici eu nu vreau să te împart.

Seth îşi coborî capul până când gura lui o găsi pe a ei.

— Îţi place efectul pe care-l ai asupra mea, nu?

Darcy îi ciuguli mijlocul buzei de sus, îşi frecă obrazul de al lui, începu să-i lingă lobul urechii, până când Seth se cutremură din tot trupul.

— Aproape la fel de mult cum îmi place efectul tău asupra mea.

— Femeie, amândoi vom avea ocazia să ne satisfacem plăcerile.

Întinse mâna până în spatele ei şi stinse lumina.

— Vreau să te văd scăldată în lumina lunii şi a stelelor.

Numai licăririle oraşului şi razele corpurilor cereşti mai penetrau întunericul. Seth scoase perlele lui Darcy, agrafele din păr, apoi degetele lui începură să-i alunece peste materialul rochiei de pe umeri în josul spinării, spre şolduri.

— Mă întreb ce ai pe dedesubt… murmură el cu glas sufocat.

— De ce nu încerci să afli?

Provocarea ei felină stârni săgeţi argintii în ochii lui Seth. Focul din adâncurile acestora o făceau să arde de nerăbdare să rămână goală în braţele lui.

Nu mai exista niciun trecut, niciun viitor, doar prezentul efemer.

Capitolul 10

Două săptămâni mai târziu,

serpentine de hârtie creponată albe şi albastre se întindeau din uşa bucătăriei lui Darcy până la candelabrul de sticlă lăptoasă de deasupra mesei din sufragerie. Darcy cu obrajii umflaţi, sufla într-un balon alb pe care scria cu litere bleumarin *HAPPY BIRTHDAY.* Îl frecă de şortul ei galben, electrizându-l astfel încât să se prindă de peretele neted.

Auzi o bătaie la uşa din spate şi trecu grăbită în bucătărie.

Vic privea prin plasa de la uşă, zâmbind. Lângă el stătea Peg, cu o cutie în ambalaj viu colorat.

— Intraţi! le strigă Darcy. Mă bucur atât de mult că aţi putut veni!

Vic deschise uşa, iar Peg trecu pragul, bătându-se cu palma pe abdomenul rotunjit.

— Ăsta micu’ s-a hotărât să

coopereze... cred. Oricât de nerăbdătoare aştept să se nască n-am vrut să pierd petrecerea lui Seth.

Îi zâmbi soţului ei.

— Toată săptămâna am fost cuminte, aşa că acum pot să-mi fac de cap.

— Mda, am ţinut-o numai cu lapte smântânit şi peşte, glumi Vic. Aşa că poate să mănânce şpitort, şi îngheţată, şi câteva gustări.

Peg îşi suflă în sus bretonul blond de pe frunte, dându-şi ochii peste cap.

— Se crede gardianul, antrenorul şi conştiinţa mea. Nu mai ştiu ce să fac cu el. Ce-ai zice să-l ţii aici până se naşte copilul? Atunci poate o să am şi eu puţină linişte.

Vic oftă exagerat de adânc.

— Nu-mi recunoaşte meritele. Iar Seth ar avea de făcut nişte comentraii

foarte colorate dacă m-aş culcuşi pe canapeaua lui Darcy.

— Sunt sigură că Seth are o încredere implicită în tine, zâmbi Peg amuzată.

— Iubito, Seth şi cu mine am fost colegi de cameră. După poznele pe care le-am făcut…

Peg îşi trecu degetul peste obrazul soţului ei.

— Mi le-ai povestit pe *toate,* nu?

Darcy se uită de la unul la altul. Îi simpatiza pe amândoi, din prima zi când îi cunoscuse. Se iubeau enorm, vizibil. Chipul lui Vic era blând, tandru, iubitor. Ultimele zile de sarcină îşi făceau efectul asupra lui Peg. Arăta obosită şi stingherită. Dar nu încăpea nicio îndoială cât îl iubea pe Vic, nici cât de mult îşi dorea acel copil.

Darcy îi luă cadoul din mână.

— Mai bine du-te şi fă-te comodă.

Peg intră cu pas legănat în sufragerie şi-şi rezemă mâinile de masă, înainte de a se aşeza pe un scaun.

— N-ai nevoie de ajutor?

— Încă nu. Când ajunge aici şi Marsha, vom pune mâncarea şi băuturile.

— Vinerea, Seth încercă să plece de la birou pe la şase, dar când am plecat eu încă mai era acolo. La ce oră v-aţi înţeles că soseşte aici?

— La opt şi jumătate. I-m spus că lucrez la garaj până târziu şi am de făcut nişte cumpărături. Crede că vom mânca friptură la grătar, pe tăciuni încinşi. Sper să nu fie dezamăgit.

— Crezi că bănuieşte ceva? întrebă Peg, în timp ce se apleca înainte, arcuindu-şi spatele. Zâmbi recunoscătore

când Vic începu să i-l maseze.

— N-aş crede. Întrucât ziua lui e miercuri, crede că o vom sărbători în weekendul viitor. Mâine pleacă la Philadelphia, aşa că nu i se pare anorml că am propus să petrecem o seară liniştită aici.

Peg îi aruncă o privire complice, făcând-o să roşească. Noroc că tocmai atunci intră Marsha, cu un tort de ciocoltă pe care scria *Happy Birthday Seth”.*

Darcy aştepta să audă motorul maşinii lui Seth. Când îl auzi, îi trimise pe toţi în bucătărie şi se duse la uşă. Inima îi bătea cu putere, sub tricoul cu flori verzi şi galbene.

Când Seth deschise uşa cu plasă şi intră, Darcy îl privi cu un zâmbet misterios. Drept salut, el o cuprinse în braţe, dându-i un sărut care să-i oprească

inima în loc şi mai multe nu. Chiar când simţea că se topea la pieptul lui, cinci glasuri strigară la unison:

— Surpriză!!!!!

Darcy îşi dori să fi avut la ea un aparat de fotografiat. Expresia de pe chipul lui Seth era nepreţuită. Uluire, întristare şi stinghereală.

Îi spuse încet:

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta.

Darcy nu ştia dacă însemna că era mulţumit sau nu.

Vic se apropie şi-l bătu pe Seth pe spate.

— Ţi-am făcut-o, amice. Era şi timpul să apari. Peg a-nceput să se plângă ce foame-i e.

— Vic!

Peg veni şi ea să-l îmbrăţişeze pe

Seth şi să-l sărute pe obraz.

În toată agitaţia, Jenna se strecură până lângă Seth şi-l trase de mână. Seth se aplecă până la nivelul ei şi o întrebă:

— Ai ştiut despre asta în seara când ne-am dus să luăm cornete de îngheţată?

— Da! dădu ea viguros din cap. I-am promis lui Darcy să păstrez secretul şi am făcut-o. Am încercat s-o conving să cumpere pizza, dar ea a spus că sandvişurile cu şuncă şi brânză merg mai bine la o petrecere.

Arătă spre decoraţiuni.

— Şi eu am ajutat-o să le aleagă pe astea.

— Pariez că i-ai fost de mare ajutor, spuse serios Seth, îmbrăţişând-o însemn de mulţumire. Apoi se ridică şi, conform ordinului primit de la Marsha, se aşează primul la coada de la bufet. Când o căută

lângă el pe Darcy, aceasta dispăruse.

După ce-şi umplu farfuria, o puse pe masa de cafea şi o căută pe Darcy din privire. Stătea aplecată în faţa uşii frigiderului, scoţând un platou. Când se ridică, Seth păru lângă ea şi-i luă platoul din mâini.

Darcy păru fâstâcită.

— Am uitat de ouăle umplute. Trebuie să le pun pe masă, şi…

Seth puse platoul pe bufet, închise uşa frigiderului şi cuprinse faţa lui Darcy între pame.

— Îţi mulţumesc.

Darcy se arătă uşurată, ca şi cum s-ar fi temut de reacţia lui. Zâmbind, îi făcu cu ochiul.

— Cred că-ţi datorez treizeci şi cinci de sărutări.

— Pentru moment, ajunge una

singură, şopti el, cu o clipă înainte ca gurile să li se întâlnească.

Spargerea unui balon şi hohotele de râs care urmară risipiră vraja momentului. Seth transformă sărutul într-o mângâiere stăruitoare, continuând s-o ţină în braţe.

Respiraţia lui îi adie peste ureche, când îi spuse:

— Musafirii aşteaptă ouăle umplute.

Darcy murmură la pieptul lui.

— Cred c-ar fi mai bine să le ducem înăuntru.

— Nu încă. Am nevoie de un minut, doar dacă nu cumva vrei să-mi împrumuţi un şorţ ca să ascund efectele a ceea ce-am făcut aici…

Darcy se frecă de el, iar Seth o mustră:

— Stai locului, femeie, altfel procesul de răcire o să dureze mult mai mult.

— Dacă vre, pot să suflu… chicoti ea. Zici că-s ventilator!

Sethâi dădu o pălmuţă la fund, apoi se îndepărtă cu câţiva centimetri.

— Dacă-mi tot pui imaginaţia pe jar, n-o să mai prindem nimic de mâncre.

Când Seth şi Darcy reveniră lângă ceilalţi, glumiră cu toţii, începând să stea de vorbă şi să râdă, până când Jenna îi şopti ceva Marshei la ureche, iar mama ei răspunse:

— Bine.

Apoi trase adânc aer în piept şi-l luă pe Chuck de mână.

— Chuck şi cu mine ne căsătorim. Luna viitoare, dacă putem aranja totul până atunci.

Darcy rămase cu gura căscată. Când îşi reveni exclamă:

— Dar e extraordinar! Când aţi luat

hotărârea asta?

— Aseară, răspunse Chuck. Am turnat în ea şampanie şi i-am promis soarele, luna şi stelele de pe cer. La al cincilea pahar, a acceptat.

Marsha îl înghionti în coaste.

— Am acceptat după primul pahar şi i-am spus că mă mulţumesc numai cu luna. Nu-s o femeie pretenţioasă.

Toţi izbucniră în râs, iar Seth în întinse mâna lui Chuck.

— Felicitări.

Vic şi Peg îl felicitară şi ei. Darcy îi zâmbi fericită Marshei şi se duse la bucătărie, urmată îndeaproape de Jenna.

Seth spera ca Marsha şi Chuck să fie fericiţi în căsnicie. Brad păruse să-şi accepte actualul loc în viaţa Jennei. Dar Seth se întreba ce efect urma să aibă această logodnă. Dacă nu cumva Brad

avea să se simtă ameninţat. Se mai întreba şi dacă Marsha şi Chuck urmau să aibă copii. Chuck avea aceeaşi vârstă cu Seth. În niciun caz nu era prea târziu.

Seth îşi aminti de un vis pe care-l avusese săptămâna trecută. Se făcea că ţinea în braţe un copil cu părul *lui* negru, dar şi cu frumoşii ochi verzi ai lui Darcy. Imaginea era atât de clară! Şi-o alungă din minte, la fel cum făcuse după ce o visase. Îşi reaminti că cincizeci la sută dintre căsnicii eşuau. Copiii sufereau. Până şi Jenna urma să rămână cu cicatrice care nu se vindecat niciodată. Ar fi vrut să nu fie aşa, dar nu avea ce face.

Darcy şi Jenna îl smulseră din reverie, aducând tortul plin cu lumânări aprinse. În timp ce o privea pe Darcy venind spre el, ochii lui Seth deveniră nefiresc de umezi. Făcuse eforturi mai

mari decât ar fi fost necesar. Pentru el. Pe de o parte, ar fi preferat să n-o facă. Dar, pe de altă parte, inima îi vibra de bucurie că o făcuse.

Darcy şi Jenna puseră tortul pe măsuţa de cafea, în faţa lui. După ce trase adânc aer în piept, Seth stinse toate lumânările. Când ridică privirea, Darcy aplauda cu aceeaşi exuberanţă copilăroasă ca a fetiţei.

Apoi, Darcy tăie tortul şi împărţi linguri de îngheţată. Privind prin jur, îi văzu pe Chuck şi Marsha ţinându-se de mână, apoi pe Vic şi Peg, discutând ceva. Vic părea îngrijorat; Peg îl bătu uşurel pe piept, zâmbind.

În sfârşit, se uită la Seth, care stătea lângă ea. Şi el îi privea pe Vic şi Peg. Apoi ochii i se îndreptară spre mâinile unite ale lui Chuck şi Marsha, şi în sfârşit către

Jenna, care lovea într-un balon de deasupra. Darcy ar fi vrut să-i poată citi gândurile. Oare credea că Marsha şi Chuck puteau fi fericiţi? Nu vedea că Vic şi Peg erau o pereche în culmea fericirii?

În momentul când privirile lui Seth şi Darcy se întâlniră, Peg risipi tensiunea, apropiindu-se de Darcy pentru a-i spune pe un ton firesc:

— Vic şi cu mine trebuie să plecăm. Ăsta micu' s-a hotărât să-şi facă apariţia azi. Trecem pe-acasă după valiza mea, apoi ne ducem la spital.

Darcy puse jos cuţitul.

— Ţi-a început travaliul? Te simţi bine? Să-ţi dau ceva?

— E pentru a treia oară, Darcy. Ştiu ce se întâmplă. Mă simt foarte bine. Îmi pare doar rău că n-am apucat să mănânc din tort.

Râse.

— Vic e întotdeauna mai nervos decât mine. Şi, după cum i s-au răsfrânt buzele, dacă-n două minute nu ieşim pe uşă, o să mă ia pe sus. Ar fi foarte rău pentru spatele lui, şi dezastruos pentru siguranţa mea.

Seth o îmbrăţişă încurajator şi-i făcu un semn cu degetul mare în sus fostului său coleg de cameră. Toţi le urară numai bine. După ce Peg şi Vic plecară, Seth îşi despachetă cadourile. De la Vic şi Peg primise un pulover gri cu monograma lui, în scriere veche englezească. Marsha şi Chuck îi aduseseră o cămaşă de costum. Jenna îi înmână mândră pachetul de la ea, însoţit de o cravată de mătase.

Cadourile lui Darcy rămaseră la urmă: o centură lucrată manual, un CD cu jazz pe care Seth spusese că şi-l dorea, un

stilou elegant. Îi mulţumi cu un sărut prelung dar reţinut. Darcy spera să fie la fel de mulţumit şi de cadoul final.

Într-un târziu, Seth şi Darcy rămaseră singuri. Deschizând dulapul, Darcy scoase un pachet dreptunghiular plat, învelit în hârtie albastră simplă.

Se aşeză lângă Seth pe canapea şi i-l oferi cu un zâmbet nesigur.

— Voiam să ţi-l dau când rămâneam singuri.

Seth o privi nedumerit, desfăcu funda albă şi despachetă cadoul. Când văzu ce era se încruntă, din ochi pierindu-i orice expresie. Imediat, Darcy înţelese că gestul ei impulsiv fusese de fapt o greşeală monumentală.

Seth răsfoi „Iepuraşul catifelat”, apoi ridică spre ea o privire pătrunzătoare.

— Asta ascunde un înţeles special?

Darcy îi înfruntă privirea fără să şovăie.

— Părea să te intereseze. M-am gândit că poate ţi-ar plăcea s-o ai în bibliotecă. Ar putea fi la fel de incitată intelectual ca tomurile tale de drept.

Punând cartea pe masă, Seth se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

— Sigur, n-ai avut niciun motiv ascuns, spuse el încet, cu glasul încărcat de furie.

Darcy îşi umezi buza de jos cu vârful limbii şi se avântă:

— Poate că am avut. M-am gândit că, dacă o citeşti, vei descoperi că iubirea nu are de ce să te sperie, ci poate fi foarte binevenită.

Fălcile lui Seth se strânseră.

— Te joci de-a psihologul amator?

— Nu, Seth. Vreau doar ca între noi

să existe o comuniune. Să-mi spui toate lucrurile pe care nu le ştiu despre tine. E chiar atât de greu să înţelegi că vreau să cunosc tot ceea ce te-a făcut să devii aşa cum eşti? Îmi ascunzi atât de multe…

Cu un mormăit nervos, Seth aruncă o privire pe fereastră, înfundându-şi adânc mâinile în buzunarele pantalonilor verzi.

— Bine, Darcy. Să-ţi prezint un mic istoric de caz. Atunci, mă vei putea analiza după pofta inimii. Mama mea a fost o femeie egoistă. Spunea că mă iubea, dar nu făcea prea mult ca s-o arate. Viaţa ei consta în partide de bridge, meciuri de tenis, turnee de golf, petreceri… mereu numai petreceri. Se certa încontinuu cu tata. El încerca să discute raţional cu ea, s-o convingă să-şi găsească un scop nobil în viaţă, s-o lase mai moale cu băutura. Ea răcnea la tata că n-o înţelegea, că era un

maniac la muncii care nu trecea pe-acasă decât ca să-şi schimbe hainele. Certurile dintre ei erau tot mai zgomotoase şi mai pline de ură.

Pe Darcy o durea inima pentru băieţelul care trebuie să asculte scandalurile dintre părinţii lui. Nici nu era de mirare că Seth avea o părere atât de proastă despre căsătorie.

Fără ca tonul să i se schimbe, fără să i se clintească niciun muşchi, Seth continuă:

— Părinţii mei au divorţat când aveam şapte ani. Eu voiam să locuiesc cu tata, iar el dorea custodia. Dar mama provenea dintr-o familie înstărită, cu o poziţie socială foarte înaltă. Deşi nu mă dorea, nu l-a lăsat pe tata să mă ia cu el. N-ar fi dat bine, spunea ea. S-ar fi simţit dizgraţiată. Ce-aveau să spună vecinii…?

Clătină din cap, ca şi cum n-ar fi vrut să-şi amintească, dar nu avea încotro.

— Au ajuns la tribunal. Procesul a durat trei luni. Nimeni nu m-a întrebat şi pe *mine* ce doream. Familia ei l-a angajat pe cel mai bun avocat de custodie pe care-l puteau plăti. Al tatii n-a fost la fel de bun. Mama a câştigat procesul.

Îşi frecă bărbia cu degetele.

— Tu ai avut o familie de oameni iubitori. N-ai cum să înţelegi cât de singur m-am simţit după ce a plecat tata… După proces, am început să-l văd o dată pe săptămână. Dar, când venea să mă ia, se certau la fel ca pe vremea când fuseseră căsătoriţi. Când aveam unsprezece ani, tata a fost avansat vicegvernator al unei bănci din Erie. De-atunci, am început să-l văd o dată pe lună, şi timp de două luni vara. Doream îngrozitor de tare să locuim

împreună. Dar el nu avea bani ca să declare recurs, iar avocatul lui l-a sfătuit să n-o facă.

Darcy ar fi vrut să spună ceva, dar ştia că trebuia să-l lase să termine.

— Când aveam cincisprezece ani, mama a început o relaţie cu candidatul pentru funcţia de primar. Nu-l plăceam; nu mă plăcea nici el pe mine. Într-o seară am fost obraznic cu el şi m-a lovit atât de tare, încât mi-a dat sângele pe nas. Atunci am ştiut că nu mai puteam rămâne. Notele mele din şcoală scădeau încontinuu, mă încurcasem cu un anturaj nefast, nişte tineri scandalagii... Nici măcar nu mă simţeam bine cu ei, dar preferam să fiu acolo decât acasă.

— Şi ce s-a întâmplat?

— În seara aceea, i-am spus mamei că dacă nu mă lăsa să plec definitiv la

tata, aveam să-i distrug reputaţia. Prin zvonuri. Plătind un anunţ la ziar prin cae să declar public că era alcoolică. Nu-şi putea asuma un asemenea risc. În sfârşit, m-a lăsat să plec.

Privirea i se îndreptă spre cartea de pe masă.

— Aşa că nu-mi vorbi tu mie despre gloria iubirii. Nu cred în basme, nici în fericirea în dragoste până la adânci bătrâneţi.

Sosise momentul să-i spună, să vadă dacă sentimentele ei aveau vreo importanţă pentru el.

— Dar eu te iubesc, Seth. Asta nu înseamnă nimic? Ai să-mi refuzi iubirea pur şi simplu? Ca şi cum nici n-ar exista?

Seth păru şocat de declaraţia ei. Avu nevoie de un moment ca să-şi revină.

— Între noi nu e decât atracţie fizică,

Darcy. Pur şi simplu o atracţie fizică şi nimic mai mult.

În timp ce obrajii i se înfierbântau, Darcy avu senzaţia că inima-i cădea printre măruntaie.

— Deschide ochii! E mai mult decât plăcere, mai mult decât sărutările tale şi mângâierile mele. Ni se ating inimile.

Privind-o cu o expresie ciudată, Seth întrebă pe un ton prudent:

— Ce încerci să-mi spui?

— Am nevoie de mai mult decât o aventură.

Îl privi în ochi.

— Te iubesc, Seth. Dar nu te pot iubi în continuare fără să mă iubeşti şi tu la rândul tău.

Tensiunea care vibrase în jurul lor săptămâni de zile păru să se solidifice între ei. Seth îşi trecu o mână prin păr,

nervos, nehotărât.

— Nu poţi trăi numai din sentimente, Darcy. Astea-s ca frunzele moarte în vânt. Azi sunt, mâine nu mai sunt. Încerci să le cercetezi, şi se fărâmiţează.

Vocea ei era doar o şoaptă când răspunse:

— Dacă se fărâmiţează, înseamnă că de la bun început n-au fost substanţiale.

Se lăsă o tăcere prelungită. Seth nu mai ştia ce să spună. Propriul lui cinism în privinţa căsătoriei îl apăsa ca un jug greu. Nu putea să scape de el, îl purta de prea multă vreme.

În sfârşit, Darcy se ridică în picioare şi începu să strângă paharele.

— De ce nu-ţi duci cadourile la maşină?

Lipsa de emoţie din vocea ei îl zgudui. Expresia-i era încremenită, iar

degetele i se mişcau absent. Când Seth reveni, o găsi în bucătărie, punând vasele în spălător. Îl întrebă încet, dar cu subînţeles.

— Ai să accepţi cazul din Philadelphia?

Seth luă câteva tacâmuri de pe bufet şi le puse în suportul din faţa spălătorului de vase.

— Nu ştiu. Am vorbit de două ori la telefon cu Gilbert, iar semnalele de la el sunt contradictorii. Mâine după-amiază am o întâlnire din care voi afla tot ce trebuie să ştiu ca să mă hotărăsc.

— Când ai să te-ntorci?

— Abia duminică spre seară. La amiază am un prânz de afaceri.

Darcy aruncă pe chiuvetă cârpa de spălat vasele.

— Dacă pleci în zorii zilei, eu mă duc

la garaj. Am avut o săptămână lungă.

— Şapte zile, la fel ca toate celelalte.

În sfârşit, se întoarse spre el, ridicând bărbia şi privindu-l în ochi.

— Seth, emoţiile mele sunt prea amestecate în momentul de faţă. Ar fi nedrept pentru amândoi…

Deruta din ochii ei îi sfâşie lui Seth inima. Întinse braţele şi o cuprinde într-o îmbrăţişare mângâietoare.

— Ai să fii aici duminică seara? Vreau să trec pe la tine după ce mă-ntorc.

— Voi fi aici.

Da, avea să fie acolo. Dar asta nu însemna că-l primea din nou în viaţa sau în patul ei. Amândoi aveau de luat nişte hotărâri. Până duminică.

* * *

— Iar stai cu privirea în gol… o admonestă Marsha pe Darcy, care stătea aşezată la masa din sufragerie.

Darcy credea că frământarea legată de Seth avea să treacă, în timp. Dar nu i se întâmplase aşa. Nu putea să-i uite ochii cenuşii ca norii într-un asfinţit de vară, sau felul cum mâinile lui îi trezeau trupul la viaţă, ori poziţie hotărâtă a bărbiei. Poate n-ar fi trebuit să accepte s-o ajute pe Marsha la invitaţiile pentru nuntă. Fusese o naivitate să-şi închipuie că se putea concentra asupra nunţii Marshei fără să se gândească la Seth.

Marsha o bătu uşor peste degete.

— Te simţi bine?

— Atâta vreme cât am o ocupaţie, da. Toată săptămâna am lucrat la maşinile din garaj. Când stau în birou, nu fac nimic.

Se auzi soneria. Darcy o privi pe

Marsha.

Prietena ei ridică din umeri.

— Nu pot fi Chuck sau Jenna. E prea devreme.

Când deschise uşa, Darcy rămase cu gura căscată. Nici chiar Iepuraşul Catifelat, dacă ar fi apărut acolo în carne şi oase, n-ar fi surprins-o mai mult. Seth purta un hanorac roşu, pantaloni reiaţi negri şi avea o expresie serioasă pe faţă. Ţinea un pachet mare sub un braţ şi o cutie de la patiserie în mâna dreaptă.

— Pot să intru?

De ce venise? Aducea daruri? Se schimbase ceva? Nu-şi dorea decât un singur dar – iubirea lui. Şi se temea s-o spere.

Marsha îşi drese vocea.

— Bună, Seth.

Capul lui se întoarse brusc.

— A, bună. Nu ştiam că Darcy are musafiri.

— N-are niciun musafir. Doar eu sunt aici, şi tocmai plecam.

Deodată, Darcy se temu să rămână singură cu Seth.

— Nu e nevoie să…

Marsha îşi luă haina de pe canapea şi o îmbrăcă.

— Ba e nevoie. Lasă invitaţiile alea în pace, le putem termina şi mâine.

Şi, cu un gest de salut, ieşi.

Ochii lui Seth îi găsiră iar pe ai lui Darcy.

— Putem sta jos?

Darcy înghiţi în sec. Niciodată nu se mai simţise atât de stânjenită în prezenţa lui.

— Sigur.

Se aşeză pe canapea şi rămase în

aşteptare.

Seth lăsă cutia pe masa de cafea, iar pachetul cel mare îl puse pe genunchii ei. Scoţându-şi hanoracul, se aşeză în fotoliu, parcă anume ca să păstreze distanţa. Nu-i putea descifra expresa.

Inima lui Seth bătea atât de tare, încât abia mai putea să respire. Darcy era frumoasă ca întotdeauna, dar arăta obosită… ca şi cum n-ar fi dormit bine… Părea slăbită la faţă, astfel încât ochii-i erau imenşi, incredibil de verzi. În timp ce el îşi scormonea sufletul, dându-şi seama cât de mult îl iubea, Darcy încercase să-l uite. Oare reuşise?

Simţi un junghi în piept. Uitase şi discursul pregătit dinainte, şi dorul de a o lua în braţe.

— M-am înşelat, Darcy. În legătură cu noi. N-am putut recunoaşte ce simţeam.

Dar acum pot. Am nevoie de tine în viaţa mea.

Darcy privea cutia pe care i-o pusese pe genunchi. Trăgând aer în piept ca să-şi adune curajul, Seth se avântă mai departe. Simţea nevoia să scoată totul din el şi nu ştia cum să înceapă.

— Mi-ai provocat emoţii şi m-ai pus să mă confrunt cu sentimente pe care le îngropasem de mult. Mi-ai cauzat zile de frământare şi tumult, dar mi-ai dăruit mai mult linişte şi iubire decât am cunoscut vreodată.

Faţa ei era inexpresivă, iar Seth nu ştia dacă vorbele lui aveau vreun efect sau nu. Poate că era mai bine dacă-i cerea să vadă cadoul.

— Deschide cutia, Darcy.

Darcy săltă capacul cutiei şi dădu la o parte hârtia de mătase. Vârând mâinile

înăuntru, scoase un iepuraş maro miţos, îmbrăcat într-o vestă de catifea albastră.

Puse cutia deoparte.

— E adorabil, Seth. Dar nu înţeleg…

— Uită-te ce-are-n buzunar.

Darcy îşi strecură degetele în buzunăraşul vestei. Seth îşi ţinu respiraţia, până când găsi inelul. Îl ridică, privindu-l fix, fascinată de scânteierile diamantului cu tăietură în marchiză.

Cu glas răguşit, Seth o întrebă:

— Ce crezi, copiii noştri îl vor putea face să prindă viaţă? Aşa cum m-ai făcut şi *tu pe mine* să mă trezesc la viaţă, Darcy.

Ochii ei se luminară în sfârşit, înţelegând.

Seth se trase pe marginea fotoliului.

— Am crezut că-mi doream libertatea. Tu mi-ai dăruit-o, lăsându-mă liber. Ceea ce am înţeles de-atunci e că nu

pot avea libertatea decât dacă te am pe tine. Mi-ai dăruit libertatea de a fi cel care sunt. Ani de zile m-am prefăcut, închipuindu-mi că drepturile bărbaţilor erau problema. Dar adevărata problemă era aceea că mă temeam să risc, mă temeam să iubesc. Tu m-ai făcut să nu mă mai prefac. Te iubesc, Darcy. Vrei să te măriţi cu mine?

Niciodată nu-şi mai dezgolise astfel sufletul, în faţa nimănui. Doamne sfinte, numai de l-ar fi iubit şi ea la fel de mult cum o iubea el!

Strângând inelul în mână, Darcy sări în picioare. Seth se repezi spre ea în acelaşi timp şi o cuprinse în braţe. Începură să se bălăcească prin valurile pasiunii, fără să se mai poată sătura unul de altul. Limbile li se duelau febril, se jucau şi se zbenguiau cu patimă dar şi cu

un sentiment de libertatea. Buzele li se agăţau unele de altele, se muşcau şi se mângâiau.

Darcy cunoştea bucuria deplină de a iubi şi de a fi iubită la rândul ei. Emoţia sinceră din ochii lui Seth era inconfundabilă, şi se regăsea în buzele şi mâinile lui care o mângâiau.

În sfârşit, Seth întrebă cu glas răguşit:

— Unde-i inelul?

Darcy se retrase uşor, îşi aduse mâna între ei şi o desfăcu.

Luându-i inelul din palmă, Seth i-l puse pe deget.

— Cât te mai iubesc…

Dragostea din ochii lui ardea orbitor; nu mai încerca nici s-o ascundă, nici s-o nege. Era goală şi minunată.

— Îţi promit să te iubesc până la

adâci bătrâneţi…

Darcy îi trase capul în jos spre ea, primind cu bucurie apăsarea zdrobitoare a buzelor lui, şi fără niciun echivoc, folosind limbajul unei femei îndrăgostite pentru toată viaţa, îl asigură că-i credea făgăduiala.

— Sfârşit